

ወዳጅ ልቤ።

የሰውን ፡ ጠባይና ፡ ኑሮ ፡ በምሳሌ ፡ የሚገልጽ

ተጻፈ ፡

ከብላቴን ጌታ ኅሩይ ፡ ወልደ ፡ ሥላሴ

አዲስ አበባ ፡ ኢትዮጵያ ፡ ፲፱፻፲፫ ፡ ዓ.ም

በአርቲስቲክ ፡ ማተሚያ ቤት ፡ ታተመ ።

Niguss

Digital Library

ISBN 978-99944-52-11-8

ወዳጅ ልቤ፣ የሰውን ጠባይና ኑሮ በምሳሌ የሚገልጽ

- መጀመሪያ ፡ በ1913 ፡ ዓ.ም ፡ ታተመ
- ሁለተኛ ፡ በ1918 ፡ ዓ.ም ፡ ታተመ
- ሦስተኛ ፡ በ1927 ፡ ዓ.ም ፡ ታተመ
- አራተኛ ፡ በ1963 ፡ ዓ.ም ፡ ታተመ
- እንደገና ፡ በ2000 ፡ ዓ.ም ፡ ታተመ

ከብላቴ ጌታ ኅሩይ ወልደ ሥላሴ

ማውጫ

መቅደም..... 6

ስለ መጀመሪያ ዛፍ..... 8

ስለ ሁለተኛው ዛፍ 10

ስለ ሦስተኛው ዛፍ..... 11

ስለ ትዕቢትና ስለ ትሕትና መጣላት 11

ስለ ንፍገት ተራራ..... 14

ስለ ምእመን ሠርግ..... 15

ምእመን ሞት..... 20

ስለ ምእመን ሞት መርዶ..... 22

ስለ ፍቅርና ስለ ተንኩል..... 25

ስለ ፍቅርና መከራ..... 29

ስለ ፍቅር ሕይወት..... 33

ስለ አቶ እንደ ጊዜው 34

ስለ ትምሕርት ቤት 35

ስለ ወይዘሮ ዓለሚቱ 38

ስለ አዝማሪው 39

ስለ ንጉሥ መልእክት 45

ስለ ማቴዎስና ስለ ሉቃስ፤ ስለ ሙሴም ጨዋታ 47

ስለ ወዳጅ ልቤ ቁጣ..... 50

ስለ ትልቅ አዳራሽ..... 52

ስለ ትልቅ ኃዘን 54

ስለ ዕድሜ ተራራ..... 55

ስለ ደቡብ መንገድ..... 59

ስለ መሰነባበት 59

ስለ ወንጌል መሰነባበት 61

ወንጌል በዘፈን ስለ ማሞገስ 62

    ስለ ፍቅር መሰነባበት 68

ስለ ፍቅር ምክር 70

ስለ መንግሥተ ሰማያት ወሬ 71

ስለ ጸሎት መጻላይ..... 73

ስለ ሁለተኛው ዘፈን..... 74

ስለ ሀገራችን መንገድ 79

ስለደራሲው በጥቂቱ..... 80

መቅደም

ይህን መጽሐፍ የምትመለከቱ ሰዎች ሁሉ አስቀድማችሁ የራሳችሁን ጠባይና ኑሮ መርምሩበት።

ክፉ ጠባይና ክፉ ኑሮ ያለባችሁ እንደ ሆነ ግን ከእናንተ አውጥታችሁ ጥላችሁ መልካሙን ጠባይና መልካሙን ኑሮ ያዙ።

ነቢዩ ኤርምያስ ለእግዚአብሔር ተገዙ፤ የልባችሁንም ቆላፍነት አርቁ ብሏልና። ኤር. ፬፥ ፬።

የራሳችሁን ጠባይና ኑሮ ሳትመረምሩ የሌላውን ሰው ጠባይና ኑሮ ብትመረምሩበት ግን ሰነፎች ትባላላችሁ።

ዳግመኛም ነቢዩ ኤርምያስ እርሳቸው የሰነፉ ልጆች ናቸው፤ ያላስተዋሉም። ክፉ ለማድረግ ብልህተኞች ናቸው፤ መልካም ለማድረግ ግን አያውቁም ብሏልና። ኤር. ፬፥ ፳፪።

ይህንም መጽሐፍ ስትመለከቱ ነገሩን በማስተዋልና በመመርመር ይሁን እንጂ፤ በመቸኩል አይሁን።

እንደዚህ ያደረጋችሁ እንደ ሆነ ከዚህ የበለጠ ጥበብ ታገኛላችሁ። ሰሎሞን ለብልህተኛ ከጥበብኸ ስጠው። ጥበብንም ያበዛል። ለጻድቅም አስተምረው እውቀቱ ይበዛል። የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት ነው ይላልና። ምሳ. ፱፥ ፱ - ፲።

እንደዚህም ማለቴ እውቀትን ለሚፈልጉ ሰዎች ነው እንጂ ለዋዘኞችና ለሰነፎች ግን ይህን ምክር መስጠት እንዳይገባ የታወቀ ነው።

ዳግመኛ ሰሎሞን ዋዘኛን የሚገሥፅ ለራሱ ስድብን ይቀበላል። ሕግ ተላላፊውንም የሚዘልፍ ነውርን ይወስዳል። ዋዘኛን አትገሥፁ፤ እንዳይጠላህ። ብልሃተኛን ብትገሥፅ ግን ይወድኻል፤ ይላልና። ምሳ. ፱፥ ፯ - ፰።

0

ነገር ግን የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት እንደ ሆነ የጥበብም መጨረሻ ፍቅር ነውና እርስ በርሳችን እንፋቀር።

ቅዱስ ጳውሎስም እንዲህ ብሏል። በመላእክትና በሰዎች ቋንቋ ብናገር ፍቅርም ባትኖረኝ እንደሚጮህ ናስ ወይም እንደሚጮህ ጸናጽል ሆንሁ። ትንቢትም ብናገር ምስጢርንም እውቀትንም ሁሉ ባውቅ ተራራም እስካፈልስ ሃይማኖት ቢኖረኝ ፍቅር ከሌለኝ አንዳች አይደለሁም።

ገንዘቤንም ሁሉ ለድኅኖች ብመጸውት ሥጋዬንም ለመቃጠል ብሰጥ ፍቅር ከሌለኝ ምንም አይረባኝም። ብሏል። ፩. ቆሮ. ፲፫፥ ፩ -፱።

ስለዚህ መጣላትን ከኛ እናርቅ። ደግሞ ጉልበት ካገኘን ከሰይጣንና ከኃጢአት ጋራ እንጣላ እንጂ፤ ከወንድሞቻችን ጋራ ብንጣላ እኛንም ሰማያዊ አባታችን ይጣላናል። ማቴ. ፮፥ ፲፬ -፲፭።

ለዚህም ሁሉ የጥበብና የፍቅር አምላክ ይርዳን፤ አሜን።

መሪ

አንባቢ ሆይ፤ በዚህ መጽሐፍ ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ ወደ ምሥራቅ ሔድሁ፤ ወደ ምዕራብ ተመለስሁ፤ ወደ ሰሜን ሔድሁ፤ ወደ ደቡብ ተመለስሁ እያለ ተጽፎ ይገኛል። ምሥራቅ ሲል መጻሕፍተ ሐዲሳት ማለቱ ነው። ምዕራብ ሲል መጻሕፍተ ብሉያት ማለቱ ነው። ሰሜን ሲል የሊቃውንት መጻሕፍት ማለቱ ነው። ደቡብ ሲል አዋልድ መጻሕፍት ማለቱ ነው። ዓለም ያለ እንደ ሆነ ግን መጻሕፍትን ሁሉ ማለቱ ነው። ይህንም ካስታወቅሁ በኋላ ምሥራቅ፣ ምዕራብ፣ ሰሜን ደቡብ የሚለው ሀገር እንዳይመስላችሁ። እግዚአብሔር ልጁን የክርስቶስን ብርሃን በልባችሁ ውስጥ ያብራላችሁ። አሜን። ጴጥ. ፩፥ ፲፱።

በስመ ኡብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ አሜን።

ምዕራፍ ፩

ስለ መጀመሪያ ዛፍ

በተወለድሁ በ፲፰ ዓመት ከዘመዶቼ ተለይቼ ወዳጄ ልቤን ብቻ አስከትዬ ከቤቴ ተነሣሁ።

አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፤ በሰሜንና በደቡብ እየዘርሁ ለማየት ነበረ።

በምሥራቅ ስዘር መሪ ነበረኝ፤ በምዕራብ እኩሌታውን ያህል በመሪ ዘርሁ። በሰሜንና በደቡብ ግን ብቻዬን ነበርሁ። ያ ወዳጄ ልቤ ብቻ ስንቄን ተሸክሞ ተከትሎኝ ነበረ። እርሱ ስንኳ አንዳንድ ጊዜ እየተወኝ ይሔድ ነበረ።

ምርምር ወደ ሚባለው ሀገር ለመድረስ ጥቂት ሲቀረኝ አንድ ዛፍ አገኘሁ። የዛፉም ጥላ እጅግ ደስ የሚያሰኝ ነበረ። በጥላውም ውስጥ ብዙ ፍጥረታት የሰው ወገን፣ የእንስሳም ወገን፣ የአራዊትም፣ የአዕዋፍም ወገን ተሰብስበው አርፈዋል። እኔም በጥላው ጥቂት አረፍሁ። መዝ. ፻፵፭፣ ፲፭ - ፳፩።

ከዚያም ስነሣ ያ የመንገድ መሪ የሆነኝ ወደ እኔ ቀርቦ የዚህን የዛፉን ስም ታውቀዋለህን አለኝ።

ጌታዬ ሆይ፤ እንደዚህ ያለ ዛፍ አይቼ አላውቅምና የዚህን ስሙን አላውቅም አልሁት።

እንኪያስ እኔ ልንገርህ። ይህ ዛፍ እግዚአብሔር ይባላል፤ ነገር ግን የበቀለበትን ጊዜ የሚያውቅ ሰው የለም። ባባቶቻችንም ዘመን እንደዚሁ ነበረ አለኝ። መዝ. ፺፪፣ ፳፭፣ ፳፯ ፻፪፣ የሐ. ፩፣ ፬፣ ፰፣ ፶፰፣ ፩የሐ. ፩፣ ፩።

እኔም እጅግ ተደነቅሁ፤ ያስደነቀኝም የስሙ ነገር ነው። የተለመዱትና በጣም የታወቁት ዛፎች ስማቸው ጠንቋይ፣ አስማተኛ፣ ሚርተኛ፣ ዛር፣ ሐሰተኛ፣ ናዝራዊ ሐሰተኛ ባሕታዊ፣ ጋኔን ጎታች፣ ሞራ ገላጭ ነው።

ከነዚህም ዛፎች ለጊዜው የሚያምረውና የሚያስገመገሙ ጠንቋይ ነው። ነገር ግን ፍሬው እጅግ መራራ ነው። ከርሱም ፍሬ የቀመሰ የዘላለም ሕይወት አያገኝም።

ከዛፉም ሥር ተነሥቼ ብዙ መንገድ ከሔድሁ በኋላ በስተምሥራቅ ቆሜ ዘወር ብዬ ብመለከት፤ ያ ያየሁት ዛፍ ሦስት መስሎ ታዮኝ። ማቴ. ፳፰፤ ፲፱። ቶሎ ብዬም ወደ ምዕራብ ዘርሁ። በዚያም ቆሜ ብመለከት ፍጹም አንድ መስሎ ይታያል። መነጽሬን አውጥቼ ብመለከት ግን ጥቂት ጥቂት ሦስት መስሎ ይታያል። ዘፍጥረት ፩፤ ፳፯።

ከዚያም ወደ ሰሜንና ወደ ደቡብ ዘርሁ። በዚያ ቆሜ ብመለከት ግን አንድ ጊዜ ሦስት አንድ ጊዜ አንድ እየሆነ ታዮኝ። በዚህም እጅግ ተደነቅሁ።

ከዚያም ካለፍሁ በኋላ ዮሐንስ ታዲያቢ የሚባል ሰው አገኘሁ የዛፉንም ነገር ያወቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። በጥላው አርፈህ ስትነሣ ምድርና ሰማይ ቢዘርብህ ነው እንጂ ዛፉስ ዘጠኝ ነው፤ አለኝ እኔ ግን ስቁበት መንገዴን ሔድሁ።

ጥቂትም መንገድ ከሔድሁ በኋላ፤ ሰባልዮስንና መሐመድን አገኛኋቸው። የዛፉንም ነገር ያወቁት እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅኋቸው።

ዓይንህን አሞህ እንደ ሆነ ብኸሽ ብኸሽ እያለብህ ነው እንጂ፤ ዛፉስ አንድ ነው። በዚህ ነገር ምንም ጥርጣሬ አይግባህ አሉኝ። እኔ ስቁባቸው መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህም በኋላ ከሰሜን ሀገር የመጡ ዮሐንስ አፈ ወርቅ ቄርሎስ አትናቴዎስ ጎርጎርዮስ የሚባሉ ሰዎች አገኘሁ። ስለ ዛፉም ጠየቅኋቸው። እነርሱም ቶሎ ብለው ማስረዳት ወደምትባል እልፍኛቸው ነገር መርምሮ ገብተው ብዙ ጨዋታ ተጫወትን። በመጨረሻውም የዚህን የዛፍ ነገር መርምሮ ያወቀ የለም። አንተም መርምራ አውቃለሁ ብለህ አትድከም። እኛም የዚህን የዛፍ ነገር እንመረምራለን ብለን ብዙ ደክመን ነበርን። ግን እንዲሁ አንተ እንዳየኸው አየን እንጂ ሌላ ነገር ምንም አላየንም አሉኝ። ጌቶች ሆይ፤ ይህን ስለ መከራችሁኝ ዋጋችሁ በሰማይ ይሁን። አሁንም ወደ ምሥራቅ ሀገር እሔዳለሁና መንገዱን አመልክቱኝ። በዘወርዋራ መንገድ እንዳልሔድ አልኋቸው።

ከፉ ምርምር የምትባለውን ከተማ ወደ ግራ እየተውህ፤ ቀኝ ቀኙን ሒድ አሉኝ።

ከዚህም በኋላ መንገዴን ሔድሁ። ያ ወዳጆ ልቤ ግን በግዕዝ ቋንቋ ተነከረ አእምሮትከ በላዕሌየ ጸንዐተኒ ወኢይክል ምስሌሃ እያለ፤ የዳዊት መዝሙር ይዘምር ነበር። መዝ. ፻፴፱፤ ፮።

ምዕራፍ ፪

ስለ ሁለተኛው ዛፍ

ከዚህም በኋላ ወደ ምሥራቅ ሀገር ዞርሁ። በዚህም ሀገር፤ ማቴዎስ ማርቆስ፤ ሉቃስ፤ ዮሐንስ፤ የሚባሉ ሰዎች ጌቶች ሆነው ይኖራሉ። ወደ እነርሱም ደጅ የማይደርስ ሰው የለም።

እኔም ወደ እነርሱ ስሔድ በመንገድ ዳር አንድ ዛፍ አገኘሁ። ይህም ዛፍ በቁመትም፤ በመልክም በፍሬም ያንን በመጀመሪያ ያያሁትን ዛፍ ይመስላል። ዮሐ. 1፡ ፱።

በጥላውም ውስጥ ጥቂት አረፍሁ።

ከዚህም በኋላ ለመሔድ ተነሣሁ። ጥቂትም እንደ ሔድሁ፤ ዘወር ብዬ ብመለከት ያ ዛፍ ፍጹም ሰው መስሎ ታዋኝ። ዕብ. ፪፣ ፱፣ 1፡ 1።

እስኪ ባላገሮችን ልጠይቃችሁ፤ ከቶ ይህ ዛፍ እንደ ምን ይሆን ብዬ ወደ መንደር መሮጥ ጀመርሁ። ወደ መንደርም ሳልደርስ ዳግመኛ ዘወር ብዬ ብመለከተው ፍጹም ዛፍ መስሎ ታዋኝ። ዮሐ. 1፣ ፴።

ከዚህ በኋላ ግን ያየኝ ሰው ይስቅብኛል ብዬ መንገዴን ሔድሁ። ያ የመንገድ መሪ የሆነኝ ሰው ከኔ ቀድሞ ሔዶ ነበርና ቶሎ ብዬ ደረሰሁበት። የዛፉንም ስም ያወቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። እርሱም የዛፉ ስም ብዙ ነው። አማኑኤል ክርስቶስ ኢየሱስ ይባላል አለኝ። ማቴ. ፩፣ ፴፭።

እኔም እጅግ አደነቅሁ። ማድነቄም ምግብነቱ ከሀገሬ ምግብ ልዩ ስለሆነ ነው። ዮሐ. ፮፣ ፶፰።

የሀገሬ ምግብ እንጀራና የከብት ሥጋ ነው። ያውም ማታ በልተውለት ለጧት አይገኝም። እንዲህም እየተደነቅሁ ስሔድ ሐራ ጥቃ የሚባሉ ሰዎች አገኘሁ። ስለ ዛፉም ጠየቅኋቸው። እነሱም ጥንት በውነት ዛፍ ነበረ። አሁን ግን ዛፍነቱ ቀርቶ ሰው ሆነዋል አሉኝ። እኔ ግን ስቁባቸው ሔድሁ። ጥቂትም ከሔድሁ በኋላ አወጣኪን አገኘሁት ስለ ዛፉም ጠየቅሁት። እርሱ ግን ወደኔ ዘወር ብሎ ጤና የለምን፤ ሰው መምሰሉ በቀረ በስንት ዓመቱ። ዛሬማ ፍጹም ዛፍ ሆኖ የለምን አለኝ። እኔም ስቁበት መንገዴን ሔድሁ።

ከዚህ በኋላ ሳላሰበው በድንገት ወደ ሰሜን ዞርሁ። በሰሜን ያሉ ሰዎች የዛፉን ነገር ጠንቅቀን እናውቃለን ይላሉ። እኔም ወደ እነርሱ ሔጄ ጠየቅኋቸው። ነገር ግን አንድ ነው፤ ሁለት ነው በማለት ክርክር ይዘው ነበሩና እኔም ከቁም ነገር ስላልቆጠሩኝ የእነርሱ ክርክር መጨረሻ ሳይኖረው ጊዜ በዚህ ቆሜ ልቀር ነውን፤ ብዬ ወደ ምሥራቅ

ዘርሁ በምሥራቅም ያሉ ሰዎች አንድ መሆኑን ዘወትርም ዛፍና ሰው መስሎ መታየቱን አስረዱኝና እጅግ ደስ አለኝ። ማቴ. ፫፣ ፲፯፣ ፩ቆሮ. ፰፣ ፮ ዮሐ. ፱፣ ፴፮ -፫-፰።

ምዕራፍ ፫ ስለ ሦስተኛው ዛፍ

በዚሁ በምሥራቅ ሀገር ከወዲያ ወዲህ ስመላለስ በነፋሻ ስፍራ የበቀለ አንድ ዛፍ አገኘሁ።

ይህም ዛፍ በልምላሜ በቅጠልም በርዝመትም አስቀድሞ ያየኋቸውን ሁለቱን ዛፎች ይመስላል። የበቀለበት ስፍራ ተራራማ ሆነ ነፋስ ይወዘውዘው ነበረ።

የዚህንም ነገር እየመረመርሁ ስሔድ መቅደንዮስ አገኘሁት። የዛፉንም ነገር ያውቀው እንደ ሆነ ብዬ ጠየቅሁት። እርሱም እንዲህ የሚያስደንቅ የዚህ የዛፍ ነገር ነውን፤ ከዚህ የሚበልጡትን ሁልትቱን ዛፎች አይተህ በሆነ ምንኛ ባደንቅህ ኖሯል።

ይህ ዛፍ በሁለቱ ዛፎች ዘንድ የቁጥቋጦ ያህል ነው አለኝ። እኔ ግን ስቁበት ሔድሁ። ጥቂትም እንዳለፍሁ ዘወር ብዬ ብመለከት ያ ያየሁት ዛፍ እንደ ርግብ ክንፍ አውጥቶ ሲበር አየሁት። ከዚህም በኋላ እያደነቅሁ መንገዴን ሔድሁ። ያ ወዳጄ ልቤም ካማርኛ ይልቅ የግዕዝ ቋንቋ ያውቅ ነበርና ወመንፈስክ ቅዱስ ኢታውዕእ እምላዕሌየ። ወበመንፈስ አዚዝ አጽንዓኒ። አይቴኑ አሐውር እመንፈስክ እያለ የዳዊት መዝሙር ይዘምር ጀመረ። መዝ. ፶፩፣ ፲፩፣ ፻፴፱፣ ፯።

ምዕራፍ ፬ ስለ ትዕቢትና ስለ ትሕትና መጣላት

ከዚህ በኋላ ድንቁርና ወደ ምትባል ሀገር ደረስሁ። በዚያችም ሀገር ትዕቢት የሚባል ሌባ ጌታ ሆኖ ይኖር ነበር። ሌብነቱን ግን የሚያውቅበት አልነበረም። ደግሞ ትሕትና የሚባል ሰው የጨዋ ልጅ፣ ጊዜ ያዋረደው በዚያችው ሀገር ራሱን ቀብሮ ይኖር ነበር። እኔም ለሁለቱም ወዳጅ ሆኜ በሁለቱም ቤት ስበላ ስጠጣ ብዙ ቀን ተቀመጥሁ። ዳሩ ግን ትዕቢት ሌባ መሆኑን አላወቅሁም ነበር። ትዕቢትም በትሕትና ላይ ክፉ ክፉ

ወሬ እያወራ ይነግረኝ ነበረ። ትሕትናም በሰማ ጊዜ ነገሩን እንዳልሰማ እየሆነ ዝም ይል ነበረ።

አንድ ቀን ትሕጥና ወደ ቤቱ ጠርቶኝ ትንሽ ጨዋታ ስንጫወት ትዕቢት እግረ መንገዱን ሲያልፍ አየኝና ተቆጥቶ ጨርቁን ባፍንጫው ላይ አድርጎ አለፈ። ጥቂትም እንደ ሐዘ፤ ከሐሜት ጋራ በመንገድ ተገናኙ። ሐሜት ቶሎ ብሎ ጌታው አቶ ትዕቢት ከወዴት ይመጣሉ አለው።

ከወደ ሰይጣን ልብ አለው።

ምነው አዝነዋል አለው።

ኃዘን ይበዛብኝን? ሰው ሁሉ ወረተኛ ነው። ይህን ባጠገባችን የቆመውን ሰው ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ሲዞር አግኝቼው ወደ ቤቴ ወስድሁት።

ደግሞ ሱሪህን እስከ ተረከዝህ አድርግ፤ ዓይንህን ተኳል፤ ጨርቅህን አፍንጫህ ላይ አድርግ፤ ሰላምታ ሲሰጡህ ዝም በላቸው ብዬ የሀገሩን ሥርዓት አስተማርሁት። አሁን ግን ሁሉንም ትቶት ከትሕትና ጋራ ሲጫወት አየሁት። ትሕትና ስንኳን እንግዳ የሚቀበልበት ራሱን የሚረዳበት ገንዘብ አያገኝም አለ።

ትዕቢትም ከሐሜት አፍ ይህን በሰማ ጊዜ ደስ አለውና ትሕትና የሚያውቀው እንግዳ መጥቶብኛልና እንጀራ አበድሩኝ ማለት ነው እንጂ፤ ባለ ገንዘብም ከሆነ ልጆቼ ነቢያት፤ ሐዋርያት ጻድቃንና ሰማዕታት የሚበሉትና የሚጠጡት አጥተው በረኃብ ለምን ይተላለቁ ነበር አለ። ማቴ. ፮፣ ፯።

ትዕቢት ይህን ሁሉ ነገር ሲናገር ትሕትና ጀሮውን ጣል አድርጎ ይሰማ ነበርና በነገሩ ስለ ተናደደ በትሩን ይዞ ወደ ትዕቢት ቀርቦ አንተ ሌባ ነው ብቸልህ እምቢ አልህ።

የዚያ የሐሰተኛ የዲያብሎስ ልጅ መሆንህን ረሳኸውን? ዳሩ ግን ምን ታደርግ ስደት ለወሬ ይመቻል። የኔ አባት ክርስቶስ ካገርህ (ከሰው ልብ) አስወጥቶ ቢሰድህ ወደዚች ድንቁርና ወደ ምትባል ሀገር መጥተህ ጌታ ሆነሃል። እውቀት የሚባል ከሳሽ አስነሥቼ ከዚህ ሀገር ሳላጠፋህ የቀረሁ እንደ ሆነ እያለ በዛቻ ወደ ቤቱ ተመለስ። ትዕቢትም ለካ ሌብነቴ ታውቆብኛል ብሎ ዝም አለ።

ኋላ ግን ዘመዶቹ ተሰብስበው አሁንም እንዴህ ዝም ብለህ ከቀረህ ማንም እየተነሣ ሌባ እያለ ሊሰድብህ አይደለምን በዳኛ ክስስና ያዘው ሌብነትህን በማን ይረታሃል አሉት። ከዚህም በኋላ ትዕቢት ወደ ወዳጄ ልቤ መጥቶ ዳኛ አድርጌሃለሁና ትሕትናን አስመጣልኝ አለው ትሕትናም አሳቡን ጥሎ ተቀምጦ ሳለ ተከሰሃልና ቶሎ ድረስ የሚል ቃል መጣበት።

ከዚህ በኋላ ትዕቢትና ትሕትና ተቋቋሙ።

እኔም አስታርቃለሁ ብዬ ብዙ ደከምሁ፤ ነገር ግን ትዕቢት ዕርቅ እምቢ አለ። ትዕቢትም ዕርቅ

እምቢ ያለበት ምክንያት ለዳኛው ብዙ ገንዘብ እስጥሃለሁ ብሎ ተስፋ ሰጥቶት ነበርና መቼም አይረታኝም ብሎ ነበር። በንግግሩም ይታወቃል።

ትሕትናም ሌባ መሆንን ልርታህ አለው። ዳኛው ግን ለትዕቢት አድልቶ ነበርና ትዕቢት ሌባ አለመሆኑን ይርታ አለ። እንዲህ ማለቱ ለትዕቢት ብዙ ወዳጆች ነበሩትና ምናልባት እነዚያ ምስክር ተቆጥረው ትዕቢት ይረታል ብሎ ተስፋ አድርጎ ነው። ትሕትናም ነገሩ እንዳልሆነለት ባዩ ጊዜ ተጠባቂዎ አለ። በስምንተኛውም ቀን ጳውሎስ የሚባል ነገር አዋቂ አግኝቶ ይዞ መጣ። ዳኛውንም ያንን ባዩ ጊዜ እጅግ ፈራ። ስለዚህም ቀኙ ለትሕትና ይሁን ተባለ። ፈራጆቹም ትዕቢት ሌባ መሆኑን ትሕትና ይርታ እያሉ ፈረዱ። ጳውሎስም ትዕቢትን ሌባ አለው። አይደለሁም አለ። የዘላለም ኮነኔ እሰጥ አለው። አገባ አለ።

ከዚህም በኋላ ምስክሮች ተቁጠሩ። ምስክሮቹም ጴጥሮስ ማቴዎስና ያዕቆብ ነበሩ። ጳውሎስም እጁን ዘርግቶ ጴጥሮስ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለው። ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ እኔ ሌባ አይደለሁም አለ። ጴጥሮስ ተነሣ፤ አለም። እንዲሁ እናንተ ጎበዛዝት ለሽማግሎች ተገዙ፤ ሁላችሁም እርስ በርሳችሁ ተገዙ፤ ትሕትናንም ልበሱ እግዚአብሔር ልባቸውን የሚያስታብዩትን ይጣላልና። ለትሕትና ግን ጸጋውን ይሰጣል፤ እንግዲህ ከጸናችው ከእግዚአብሔር እጅ በታች ዝቅ በሉ፤ በጊዜው ከፍ ከፍ ያደርጋችሁ ዘንድ አለ። ፩፻፳፣ ፭። ፭ - ፮።

ጳውሎስ ነገረልኝ አለ። ትዕቢትም አዎን ነገረልህ አለ።

ዳግመኛ ማቴዎስ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለ።

ትዕቢትም እኔ ሌባ አይደለሁም በኔም አታውቅብኝ አለ። ማቴዎስ ተነሣ ከናንተ የሚበልጥ ሎሌ ይሁናችሁ። ነፍሱን ከፍ ከፍ ያደረገ ዝቅ ይላልና። ነፍሱንም ዝቅ ዝቅ ያደረገ ከፍ ይላልና አለ። ማቴ. ፳፫፣ ፲፩ - ፲፪።

ነገረልኝ አለው። ትዕቢትም አዎን ነገረልህ አለው።

ያዕቆብ ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለው።

ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ።

ያዕቆብ ተነሣ እግዚአብሔር ልባቸውን የሚያስታብዩን ሰዎች ይቀጣል። ለትሕትና ግን ጸጋ ይሰጣል አለ። ያዕ. ፬፣ ፮።

ጳውሎስም ነገረልኝ አለ። አዎን ነገረልህ አለ። አንሣ አለው። አያስነሣኝም እነዚህ አሁን የመሰከሩት ሁሉም አብሮ አደጎችህ ናቸው አለ።

ዳኛውም እጁን ዘርግቶ ይህን ማለት በፊት ነበረ እንጂ፤ አሁንም አንተው ወደህ ተቀብለሃቸው ነገር ካለቀ በኋላ እንዲህ ብትል መቼ ይሆናል፤ ይልቅስ አንሣ አለው።

ጳውሎስ ግን ተናደደና አሁን እንዲህ ማለትህ ሌሎች ምስክሮች አያገኝም ብለህ ይሆናል። እኔ መልካቸውን እንኳ ካለዎኝቸው ከሽማግሎች ወገን ልቁጠርህ አለው።

ትዕቢትም ከዚያ ወዲያስ ብሞትም አይቆጩኝም አለ። ከዚህ በኋላ ሰሎሞንን ሕዝቅኤልን ቆጠረለት። ከፊተኞች ጋራ አምስት ምስክሮች መሆናቸው ነው። ጳውሎስም በቁጣ ቃል ሰሎሞን ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለ። ትዕቢትም በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም አለ።

ሰሎሞን ተነሣ። ሰውን ትዕቢቱ ያዋርደዋል፤ ነፍሱን የሚያዋርድ ግን ክብር ይቀበላል አለ። ምዕ. ፳፱፣ ፳፫።

ነገረልኝ አለው። አዎን ነገረልህ አለ። ሕዝቅኤል ሆይ፤ ትዕቢት ሌባ እንደ ሆነ እወቅልኝ አለው። በኔም አታውቅብኝ ሌባ አይደለሁም።

ሕዝቅኤል ተነሣ። የተዋረደ ይክብራል። የከበረውም ይዋረዳል አለ። ሕዝ. ፳፩፣ ፳፮።

ጳውሎስም አንሣ አለው። አነሣሁ አለ። ከዚህ በኋላ ትዕቢት ሌባ መሆኑ ትሕትናም ደኅና ሰው መሆኑ በሁሉ ዘንድ ታወቀ።

ትሕትናም ለዚህ ጳውሎስ ለሚባለው ተሟጋቹ በሮሜ የተሠራ ጥሩ ባ፣ሕረ ወጥ ሰይፍ አንሥቶ ሰጠው። ጳውሎስ ግን ሰይፉን ለአክሊል ለወጠው።

ምዕራፍ ፮

ስለ ንፍገት ተራራ

ከብዙ ዘመንም በኋላ ታምሜ ተኛሁ፤ በሽታዬም እጅግ ጽኑ ነበረ። ነፍሴን እየወጋኝ ከማኸል ራሴ ከክርስቶስ የሚለዩኝ ነበር ጥቂትም በነነት ባገኘሁ ጊዜ እያዘገምሁ መንገዴን ጀመርሁ።

በመንገዴም በስተ ግራ ረጅም ተራራ ነበረ። ስሙም ንፍገት ይባላል። አንዳንድ ሰዎችም ፍቅረ ንዋይ ይሉታል። እኔም በዚያ ላይ ወጥቼ ይህን ዓለም ለማየት አሰብሁ። ያ ወዳጅ ልቤ ግን ገመምተኛ ነህና አትቸልም ብሎ ከለከለኝ። ይህንንም ስንነጋገር ኃዝ ከወደ ተራራው በተራራው ጫፍ ተሠርቶልኛል። አንተም ትንሽ ዛሬጋባ መሳይ አሠርተህ በዚያ ብትኖር ይሻልህ ነበረ አለኝ። ፩. ነገ. ፮፣ ፳ ፳፯።

እኔ ግን አሳቤ ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ለመዘርና ለማየት ነውና ሁሉንም ነገር ከወዳጆ ልቤ ጋራ ተማክሬ እነግርሀለሁ አልሁት። ለኔ ይመቸኝ ይሆንን፤ ብዬ ጠየቅሁት። ወዳጆ ልቤም ሸጊ ወዲያ ምን ያደርግልኝ ብለህ ነው። እኔ አውቀው የለምን አለኝ። ሻኸ እንደ ምን ነው አልሁት።

የንፍገት ተራራ አሁን አንተ እንደምታየው እጅግ ረጅሙ ነው። ወጥቶ በጫፉ ላይ የቆሙ እንደ ሆነ በምድር ያለው ሁሉ ሰውም፤ ከብቱም፤ ወርቁም፤ ብሩም፤ እህሉም ጥቂት መስሎ ይታያል። ዳግመኛ የሚበቃ አይመስልም። ይልቁንም በንፍገት ተራራ የቆመ ሰው አባቱንና እናቱን፤ ወንድሙንና እሳቱን ዘመዱንና ወዳጁንም ለይቶ ማወቅ አይችልም አለኝ።

ይህን ሁሉ ሲነግረኝ ወጥቼ አያለሁ በማለት ልቡናዬ ተስፋ አልቆረጠም ነበር። ነገር ግን ባንድ ስፍራ ቆሜ ሳመነታ ጊዜው መሸ። ከኔም ጋራ ስይፍም፤ ጋሻም፤ ጦርም አልነበረም። ያ የሚሰብረውን እሸቶ የሚዘረው አውሬ ቢመጣ ያፉ ጉርሻ ነኝ እንጂ የማመልጥበት ስፍራ አልነበረኝም። ፩፻፲. ፭፣ ፰።

እንዲሁም ሰጩክቅ ከንፍገት ተራራ በስተቀኝ አንድ ቤት አየሁና ቶሎ ብዬ ወደዚያ ሔድሁ። አንድ ባላቴናም በደጅ ቆሞ አገኘሁ። ወዳጆ ሆይ፤ ስምህ ማነው አልሁት። አብር መብላት እባላለሁ አለኝ። ይህ ቤት የማነው አልሁት። የብላታ ቸርነት ነው አለኝ። እባክህ ንገርልኝ አልሁት። እርሱም ቅን ብላቴና ኑሮ ቶሎ ገብቶ ነገረልኝ። ብላታ ቸርነትም በሰሙ ጊዜ እጃቸውን ዘርግተው ሲበሩ መጡና ይዘውኝ ገቡ። ከገባንም በኋላ የሚያስፈልገኝን ነገር ሁሉ አቀረቡልኝ። የመኝታም ጊዜ ሲደርስ ወደ መኝታ ቤት ይዘውኝ ሔዱ። በዚያም መልካም ምቹ አልጋ አሳዩኝ። እኔም እጅግ ደክሞ ነበርና ቶሎ ተኛሁ። ወዳጆ ልቤ ግን እጅግም እንቅልፍ አልነበረበትምና ባጠገቤ ተኝቶ ያጫውተኝ ነበረ። በነጋም ጊዜ ለመንገዴ ስለ ቸኩልሁ ቶሎ ታጠቅሁ። ብላታ ቸርነትም ለመንገዴ የሚበቃ ስንቅ ስጡኝ። ዳግመኛም ወደ ንፍገት ተራራ መውጣት እንዳላሰብ መከሩኝ። ምክንያቱም ብጠይቃቸው ከተራራው መርዘም የተነሣ ራስ እያዘረ ይጥላል አሉኝ። እኔም ብላታ ቸርነት በሠሩልኝ ሥራ ሁሉ እጅ ደስ ስላለኝ ወደ ሀገሬ ስመለስ መጥቼ እስናበትዎታለሁ ብያቸው መንዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፮

ስለ ምእመን ሠርግ

ከዚህም በኋላ ምሥራቅ ምሥራቁን ለመዘር ተነሣሁ። በምሥራቅም ያላየሁት ሀገር አልነበረም። መንገዱ ግን እጅግ አስቸጋሪ ነበረ። ማቴ. ፯፣ ፲፫።

መሪ ባልነበረኝ ባንዱ ፈርፈር ውስጥ ወድቄ እቀር ነበረ እንጂ ወደ አሰብሁበት ስፍራ ባልደረሰሁም ነበረ፤ ነገር ግን ከወጣሁ ቀኑ ብዙ ነበረና ስንቅ አለቀብኝ። ወዳጅ ልቤም ችግራን አይቶ የሕይወት እንጀራ የሚሸጥበት ገበያ ሞልቶ የለምን፤ ሔድን እንግዛ አለኝ። ዮሐ. ፮፥ ፶።

ነገሩስ መልካም ነበረ። ነገር ግን የያዝነው ገንዘብ ጥቂት ነውና በዚህ ያህል ዋጋ የሕይወት እንጀራ አንሸጥም ብለው ቢመልሱን እንዲኤት እንሆናለን። እንዲህ በረኃብ ተጨንቀን ሳለን የመንገዱን ድካም እስኪ ተመልከተው አልሁት።

እንዲሁ ባንድ ሥፍራ ቆመን ይህን ስንነጋገር ወደ ሰሜን ብመለከት በምሥራቅና በሰሜን አዋሳኝ ብዙ ሰዎች ነጫጭ ልብስ ለብሰው በትልቁ አዳራሽ ደጅ ከወዲያ ወዲህ ሲመላለሱ አየሁ። እኔም ፈጥኜ ወደ እርሳቸው ሔድሁ። በደረሰሁም ጊዜ ይህ አዳራሽ የማነው ብዬ ጠየቅኳቸው። የታላቁ ንጉሥ ቤት ነው። ነገር ግን አሁን በውስጡ ያለው ሰው ባለ ኪራይ ነው አሉኝ።

ሁላችሁ ነጫጭ ልብስ ለብሳችሁ ከወዲያ ከወዲህ የምትመላለሱት ስለ ምን ነው፤ ዛሬ ያመት በዓል ነውን አልኳቸው።

እንኳን እንኳን ይህን ቤት የተከራየው ሰው ልጁን ምእመንን ከወንጌል ጋራ ሊያጋባው ነው።

ስለዚህ አሁን ወደ ሠርጉ ለመሔድ ቸኩለናል። ነገር ግን ሠርገኞች እጅግ ጥቂቶች ሆነን ተቸግረናልና የሠርግ ልብስ እንዳለህ ከኛ ጋራ እንሔድ አሉኝ። እባካችሁ ጥቂት ቆዩኝና በከረጢቱ ትቂት ገንዘብ ባገኝ ወደ ገበያ ሔጄ፤ የሠርግ ልብስ ልግዛ አልኳቸው።

አይሆንም በጊዜ ግቡ ተብለናል። ጊዜው የመሸ እንደሆነ በሩ ይዘጋብናል። በሩም ከተዘጋ በኋላ፤ ከፈልቀልን ብንል የሚከፍትልን አናገኝም አሉኝ። ማቴ. ፳፭፥ ፲፩ - ፲፪።

እኔም ጥንቱን ባልነገራችሁኝ እንኳ መልካም ነበረ። አሁን እንደምን ልሁን እያልሁ አለቅስባቸው ጀመር። እነርሱም አይዘህ አታልቅስ ንስሐ የሚባለውን ወንዝ ተሻግረው እንሔዳለንና ልብስህን በዚያ ታጥባለህ። እኛም አንድ ሰዓት ያህል እንቆይሃለን አሉኝ። እኔም እጅግ ደስ አለኝ። የደስታዬም ምክንያት ተርቤ ነበርና ከዚያ ከሠርጉ እንጀራ ለመብላት አስቢኤ ነው። ማቴ. ፱፥ ፲፯።

ከዚህም በኋላ በኋላ ንስሐ ወደሚባለው ወንዝ ደረስን። ቶሎ ብዬም ልብሴን አውልቄ ማጠብ ጀመርሁ። ነገር ግን የዘወትር ልብሴ ነበረና እድፉ ፈጽሞ የማይለቅ ሆነ። ኢዮብ. ፳፭፥ ፱፥ ፮።

ሠርገኞቻችን ትተውኝ የሚሔዱ ሆነ። እኔም ቶሎ ብዬ ለቅልቄ ሳይደርቅ እርጥቡን ለብሼ ተከተልኳቸው። ወደ ሠርጉም ቤት በደረስን ጊዜ ወደ ውስጥ አስገቡን ቢኤቱም እጅግ አጊጦ ነበረ፤ በውጭም በግቢም ፀሐይ የሚመስል ሙብራት ይበራ ነበር።

እድመኞቹም ከጥሩ ወርቅ የተሠራ ልብስ ለብሰዋል። የሙሽራዬቱ የወንጌል አባት ክርስቶም በመካከላቸው ተቀምጧል። እንደ ነፋስ የሚፈጥኑ አሽከሮች መላእክትም የሠርገኞቹን መሣሪያ እየተቀባበሉ ያገለግሉ ነበሩ።

ሠርገኞቹም መጡ በተባለ ጊዜ በውጭም በግቢም ፍጹም እልልታ ሆነ። እምቢልታም መለከትም ይነፋ ጀመረ። ይኸም ሁሉ ሲሆን እኔ እየተከናነብሁ አለቅስ ነበር። ያ ወዳጆ ልቤም ወደኔ ቀርቦ ስለምን ታለቅሳለህ አለ። እንዲህ በሥራት ሚስት ሳላገባ ዘመኔ ስላለፈብኝ ነው አልሁት።

ለሠርግም እንጂ መጠራት እጅግ መታደል ነው ወደ ሠርጉ የተጠሩ ያለመጡ ስንት ይመስሉሃል አለኝ። ማቴ. ፳፪፣ ፩፣ ፲፬።

ከኛ ወገን የነገር አባት ቶማስ ነበረ።

አንድ ሰዓትም የሚያህል ዝም ብለው አቶሙን።

ከዚህም በኋላ ምነው ቆማችኋል አሉ።

የሙሽራው የነገር አባት ቶማስ ቶሎ ብሎ ልጅ ታደርጉን ብለን

አለ። ዮሐ. ፫፣ ፩።

ጥቂትም ቆይተው እጃችሁ ከምን አሉ።

ከመቆረጥ አላቸው።

ከዚህም በኋላ የሴት ጌጥ አቀረበ።

የውስጥ ቀሚስ አሳዩን አሉ።

መደረቢያሳ አሉ።

የዋህነት አላቸው።

ጉትቻ አሉ።

ክፉ ነገር አለመስማት አላቸው።

ሌላም ብዙ ዓይነት ጌጥ አቀረበ።

ማደሪያችንን ንገሩን አሉ።

መከራ፣ ስደት፣ ረኃብ፣ ጥማት፣ መታሠር፣ መገረፍ፣ ጭንቀት

አላቸው። ዕብ. ፲፩፣ ፴፮።

ጥቂትም ቆይተው ጣል ጣል አድርጉበት እኮ አሉ። መሰደብ፣ መጠላት መመታት፣ መናቅ፣ መዋረድ አላቸው። ትቂጥም ቆይተው ጨምሩበት አሉ።

መስቀል፣ መታረድ፣ መታነቅ፣ በመጋዘ መሠንጠቅ አላቸው።

ርስትሳ የለምን አሉ።

አባታችሁ አዳም ለልጆቹ ሁሉ ያወረሰው ሞት የሚባል ሰፊ ርስት አለን አላቸው። ሮሜ. ፮፥ ፲፪።

ከዚህ በቀር የላችሁምን አሉ።

መኖርስ መቃብር የሚባል ርስት አለን። ነገር ግን ዘወትር ካልቆፈሩት እህል አያበቅልም አላቸው።

የግል ገንዘብ የላችሁምን አሉ።

የቀድሞ አያታችሁን የጴጥሮስ ርስት ፍርሃት የምትባል የግል ገንዘባችን ናት አላቸው። ዮሐ. ፲፭፥ ፲፯።

ስለ ምን አሉ።

እናታችን ወይዘሮ ሰውነት አርጅተው ደክመዋልና እሳቸውን እንጦርበታለን አላቸው።

ከዚህም በኋላ ሁለቱ ሚዜዎች ሃይማኖትና ምግባር የሙሽራዬቱን ዓይንዋን ጥርሷን ለማየት ወደ እልፍኝ ገቡ። አይተውም በተመለሱ ጊዜ ቃል ኪዳን ተጋቡ። ወደ ሙብልም ቤት ገባን። ቤቱም እጅግ ያማረ ስርፍና ወላንሳ የተነጠፈበት ነበረ።

እንጀራው በገበታ፤ ወይኑ በጽዋ፤ ተዘጋጅቶ ቀርቦ ነበር። በልተንም የምንጠግብ አልመሰለንም። ይልቁንም፤ ወዳጅ ልቤ በልቶ የሚጠግብ አይመስለውም ነበር።

ነገር ግን ሁላችንም በልተን ጠጥተን ጠገብን።

በነጋም ጊዜ ሙሽራዬቱን ተቀብለን ምሳችንን ተጋብዘን ወደ ሙሽራው ቤት ተመለስን።

የሚቀበሉንም ብዙ ሰዎች መጡልን።

እኛም ንሴብሐ ለእግዚአብሔር ስቡሐ ዘተሰብሐ እያልን እንቀኝ ጀመር።

የሙሽራውም ሴት ዘመዶች እንዲህ እያሉ ይዘፍኑ ነበሩ።

እንዲያው ገበየንሽ፤

እንዲያው ገበየንሽ፤

አላየንሽ።

እንዲያው ገበየንሽ።

ሙሽራዩቱንም ተከትለው የመጡቱ ሴቶች እንዲህ እያሉ ይዘፍኑ ነበሩ።

ትዕቢት ትዕቢት አይዘሸም፤

ትዕቢት አይዘሸም፤

የክርስቶስ አይደለሽም።

ትዕቢት አይዘሸም፤

የማቴዎስ አይደለሽም፤

ትዕቢት አይዘሸም፤

የማርቆስ አይደለሽም።

ትዕቢት አይዘሸም፤

የነሉቃስ አይደለሽም።

ትዕቢት አይዘሸም፤

የዮሐንስ አይደለሽም።

ትዕቢት አይዘሸም፤

የነጹጥሮስ አይደለሽም።

ትዕቢት አይዘሸም፤

የጳውሎስ አይደለሽም።

ትዕቢት አይዘሸም፤

እንዲህም በዘፈንና በእልልታ ገባን።

በማግሥቱም ሁለቱ ሚዜዎቹ ሃይማኖትና ምግባር የምሥራቅ ለማለት ተለከው ሐዲ።

የሙሽራዩቱም የወንጌል አባት በሰማ ጊዜ፤ ለልጅ ለወንጌል ባል ለምእመን መንግሥተ ሰማይ የምትባለው ርስት ሸልሜዋለሁ አለ። ማቴ. ፭፣ ፫።

ምዕራፍ ፯ ምእመን ሞት

እኔም የሠርጉ ትርፍራፊ እስኪያልቅ በዚያው ሀገር ተቀመጥሁ።

ሙሽራዬቱ ወንጌል ግን እስከ አሥር ቀን ሳትታይ በጫጉላ ቤት ተቀምጣ ነበረና ባሥረኛው ቀን ከዘመድ ከወዳጅ ለመገናኘት መጣችና በሠርጉ አዳራሽ ቁጭ አለች።

ቤተ ዘመድም ጎረቤትም ተሰብስቦ ቢያያት ቀኝ አይንዋ የጠፋ፣ ቀኝ እጅዋ የሰለለ፣ ቀኝ እግሯ ያነከሰ ሆና ተገኘች። ማቴ. ፩፣ ፳፱፣ ፴።

ጉንጭና ጉንጭዋንም በጥፊ ሲመቷት አድጋ ኑራ ፍም መስሏል። ማቴ. ፩፣ ፴።

የቀረውም ሰውነቷ ረኃብ ያንገላታው የክፉ ቀን ሰው ይመስላል። ማቴ. ፩፣ ፮።

በዚያ ጊዜ ቤተ ዘመድ ቤተ ዘመዱ አፈረ።

ባዕድ ባዕዱ ግን ይስቅ ጀመረ።

ባሏ ምእመን ግን ይህን ሁሉ ባየ ጊዜ አንድ ጊዜ በቃል ኪዳን ካገቧት በኋላ ምንም መልኳ ቢከፋ አልፈታትም ብሎ ቆሞ ተናገረ።

እርሷም ከተቀመጠችበት ተነሥታ እኔ መልኬ ባያምር የኋላ ኋላ ለባሌ ተመቼ ደስም አሰኝቼ እኖራለሁ። ደግሞም አሁን እናንተ ብትንቁኝ የራስ ፀጉሬ ስንኳ ሊነካበት የማይወድ አባት አለኝ። ምን ትጎዱኛላችሁ። ብላ ተናገረች። ስለዚህ ሁላችንም አደነቀን። ማቴ. ፲፥ ፴።

ከዚህም በኋላ፤ ዘመዶቹ ሁሉ ተሰብስበው ይህችን ሴት ብትፈታ ፍታ፣ ባትፈታ ግን እኛ እንጣላሃለን። ያንተ ይቅርና በኛ ስንኳ ልጅ አዋቂው ይስቅብን ጀመረ። ያለእርሷ ሴት የለምን አሉ። ማቴ. ፲፥ ፴፩ -፴፮።

ቤተ ሰዎቹም እኛ ይህችን ሴት እመቤታችን ብለን አንኖርም አሉት።

እርሱ ግን ሚስቱን ወንጌልን ለብቻዋ ጠርቶ ሁሉም ፍታት አሉኝ ምን ማድረግ ይሻላል አላት።

እርስዋም አንተ ጠልተኸኝ እንደ ሆነ ፍታኝ። አልጠላኸኝ እንደ ሆነ ግን የእግዚአብሔር ሀገር ሰፊ ነውና ተነሥተን ወደ አንዱ ሀገር እንሔድ አለችው። ማቴ. ፲፥ ፳፫።

እርሱም በእውነት ይህ ነገር መልካም ነው። በዚህ የዘመዶቹ መዘባበቻ ሆኜ ከመኖር ሀገር ጥሎ መሔድ ይሻለኛል ብሎ ያለ ገንዘባቸውን ትተው ተሰደዱ።

እኔም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ዞሬ ሳልጨርስ ወደ ሀገሬ አልመለስም ብዬ ነበርና ከዚያ ሀገር ተነሥቼ ወደ ደቡብ ሀገር ሔድኩ።

ከብዙ ቀንም በኋላ፤ አንድ ቀን ወደ ማታ ወዳጄ ልቤ ጠፍቶብኝ ብቻዬን ተቀምጬ ስጨነቅ በድንገት ከወደ ፊት ሲመጣ አየሁት። በቀረብኝም ጊዜ ወዴት ጠፍተህ ኖሯል አልሁት።

ወይዘሮ ዓለሚቱን ለመጠየቅ ሔጄ ነበረ አለኝ። ከርሱም ጋራ ይህን ስንኳንገር አንዲት ሴት መጥታ ባጠገባችን ቆመች። እኔም የማውቃት መሰለኝና እቴ ሆይ፤ አንተዋወቅምን አልኳት።

ጥቂት ጥቂት አለች።

ማን ትባያለች አልኳት።

እኔ ወንጌል ነኝ አለች።

በዚያን ጊዜ ራሴን ይገፍ እጮህ ጀመርሁ።

ባልሽ ምእመንሳ አልኳት።

ምነዋ እርሱማ ከሞተ ብዙ ዘመን አይደለምን አለችኝ።

ምን ገደለው አልኳት።

ያን ጊዜ እንዳየኸው እኔን በማግባቱ ዘመዶቹም ወዳጆቹም አይንህን ላፈር አሉት። እርሱም ደስ ይበላቸው ብሎ ሀገሩን ጥሎ እኔን ይዞ ሔደላቸው።

ነገር ግን በዚያ በሔድንበት ሀገር ሰው ጠላኝ።

እኔም ውኃ አየቀዳሁ እግራቸውን ከማጡብ በቀር የበደልኳቸው በደል አልነበረም። ዮሐ. 17፣ 10፣ 12።

አንድ ቀንም ባላገሮቹ ሁሉ ተሰብስበው ይህች ሚስትህ ምስጢር አትሰውርም፤ በጀሮዋ ቢነግሯት በሰገነት ላይ ቆማ ታወራዋለች፤ በጨለማ ቢነግሯት በብርሃን ታወራዋለች፤ እንዲያውም ሰውና ሰው ሳታጋድል አትቀርምና ይዘህልን ካገራችን ጥፋ አሉት። ማቴ. 1፣ 32።

በዚህ ምክንያት እኔን ይዞ ከወዲያ ወዲህ ሲል አንድ ቀን ሌሊት አውሬ መጣና ነጥቆ ወሰደው። ብጮህም የሚረዳኝ አላገኘሁም። በዚያው ብቻዬን ሳለቅስ አድሬ ጧት ያውሬውን ፈለግ ተከትዬ ብፈልግ አውሬው የበላውን በልቶ የተረፈውን የሰማይ ወፎች ሲናጠቁት አገኘሁ። መዝ. 103፣ 8።

ከዚህም በኋላ እርሚኤን አውጥቼ ካንዱ ወዳንዱ ሀገር ስዛወር እስካሁን ቆየሁ አለችኝ።

ምነው ያባትሽ ቤት ስንኳን ላንቸ ለሌላስ ይበቃ የለምን፤ ይልቅ ወደ አባትሽ ቤት ብትመለሽ አይሻልሽምን አልኳት።

አዩ ወንድሜ ሆይ፤ እንግዲህ ወዲህ ባሌ ምእመን ሞቶ እኔ ተድላ ደስታ አድርጌ ለመኖር የማስብ ይመስልሃልን። እንዴሁ ከንዱ ሀገር ወዳንዱ ሀገር እየዘርሁ እኖራለሁ እንጂ፤ ወደ ሀገሬስ አልመለስም።

ደግሞ ሴት ነኝና ብቻዬን መኖር የማይሆንልኝ የሆነ እንደ ሆነ አንዱን እንደኔው ያለውን አግብቼ እኖራለሁ አለችው።

እቴ ይሆ፤ እኔም ጥቂት ቀን ካንቺ ጋራ ሆኜ ባስተዛዝንሽ እወድ ነበረ፤ ግን አሁን ለመንገዴ እቸኩላለሁ። እግዚአብሔር ቢፈቅድልኝ ስመለስ ያለሽበትን አስጠይቄ አንድ ሳምንት ያህል አነጋግርሻለሁ አልኳት። ይህንም ሁሉ ስንነጋገር እንባዛ ቡንጫ ይወርድ ነበረ።

ምዕራፍ ፰

ስለ ምእመን ሞት መርዶ

ወዳጄ ልቤም የሴቷን የወንጌልን መከራ አንሥቶ እየተጫወትን ስንሔድ እንደ ነና በስተኋላችን ስትመጣ አየናትና ቆመን ቆየናት።

በደረሰችም ጊዜ ምነው እቴ ሆይ፤ በደኅናሽ ነው አልኳት።

እኔስ ደኅና ነኝ። ነገር ግን ወደ ሀገር ቤት ትሔድ እንደ ሆነ የባሌን ሞት መርዶ ወደ ዘመዶቹ እንድታደርስልኝ ብዬ ነው አለች።

በቃሌ ነውን ወይስ በደብዳቤ አልኳት። ቢሆንማ ቀለምና ወረቀት ይዘህ እንደ ሆነ ቃሉን እየነገርሁህ ብትጽፍልኝ መልካም ነበረ አለች። እሺ ብዬ ቀለሜንና ወረቀቴን ተኪሴ አወጣሁና እየነገረችኝ ልጽፍ ጀመርሁ።

ይድረስ ካቶ እንደ ልቡ፣ ካቶ በፈቃዱ፣ ካቶ እንደ ጊዜው፣ እጅጉን እንዴት ናችሁ። እኔ ደኅና ነኝ። እግዚአብሔር ይመስገን። ወንድማሁ ምእመን ሞቷልና እርማችሁን አውጡ። ባልተቸገራችሁበት ነገር ወንድማችሁን ስለአስቀየማችሁት ይኸው እንዲህ በሰው ሀገር ወድቆ ቀረ።

ያሟሟቱም ነገር እንዲህ ነው። ከሀገራችን በወጣንበት ዕለት ጊዜ መሸብንና በዱር ውስጥ አደርነ። በዝያም ወምበዶች መጥተው ቀሚሳችንን ከነመደረብያችን ወሰዱብን።

በነጋም ጊዜ መንገድ አላፎች አገኙን። እነርሱም ትብትባቸውን ጉሉ አሸክመው ሁለት ምዕራፍ መንገድ ወሰዱን። ከዚያም በኋላ በጥሬ እየመቱ ወደ አደባባይ አቀረቡን። ማቴ. ፭፣ ፴፱ - ፵፪።

በዚያም ሌቦች ብለው ፈረዱብን። ከተፈረዱብንም በኋላ ፵ ፵ ተገረፍን።

ከብዙ ቀንም በኋላ ሁሉ አላፊ ነው ወደ ምትባል ከተማ ደረስን። በዚያች ሀገርም ያሉ ሰዎች ለጊዜው በመልካም አቀባበል ተቀበሉን።

ካንድ ዓመት በኋላ ግን አንድ ምቀኛ ሰው ተነሥቶ ይህ ምእመን የሚባል ሰው ምንም እርሱ ደግ ቢሆን ሚዒስቱ ወንጌል ክፉ ናትና ሚስቱን ይዞ ካገር ካልወጣ ለሕዝቡ ሁሉ ጤና አይገኝም፤ ብሎ ላገረ ገዢው ነገረው።

በዚህ ምክንያት ካገር እንድንወጣ ታዘዝን።

እኛም ቀን ለቀን የሔድን እንደ ሆነ ያው ምቀኛችን ያየንና ደግሞ አንድ ክፉ ነገር ተናግሮ እጃችንን ያሲዘዋል ብለን ስለ ፈራን በሌሊት ለመሔድ ተማከርን። ሌሊትም በሆነ ጊዜ አውራ መንገዱን ትተን ጠባቡን መንገድ ይዘን ሔድን። ማቴ. ፯፣ ፲፫ - ፲፬።

ነገር ግን የጨለማ ጊዜ ነበርና መንገድ ጠፍቶብን ዱር ለዱር ስንሔድ አውሬ በድንገት መጥቶ ባሌን ምእመንን ነጥቆ ወሰደብኝ። ብጮህም የሚደርስልኝ ሰው አላገኘሁም።

በማግሥቱም በራሴ ላይ ትቢያ ነስንሼ፣ ልብሴን ቀድጄ፣ እያለቀስሁ ብቻዬን ስሔድ መታመኔ በእግዚአብሔር ነው ወደ ምትባል ከተማ ደረስሁ።

የዚያችም ከተማ ንጉሥ በሰገነቱ ላይ ተቀምጦ አይቶኝ ኖሮ ያች ሴት ምንድር ናት፤ እስቲ ጠይቃት ብሎ አንድ አሸከር ላክልኝ።

እኔም ለመላክተኛው መከራዬን ሁሉ ከመጀመርያ እስከ መጨረሻው አጫወትኩት።

እርሱም ሔዶ በነገረው ጊዜ ብዙ አዘነልኝና ወደ እንግዶቹ ማደሪያ ቤት ውሰድዋት ብሎ አዘዘልኝ። በማግሥቱም ማኅበረ መላእክት የሚባሉትን ጭፍሮች ጠርቶ አጎብር ሠርታችሁ፤ አጎብሩን ወርቀ ዘበ ግምጃ ለብሳችሁ፤ ጭፍሮችን ሁሉአ በየወገናችሁ ሰብስባችሁ፤ አልቃሽ አቁማችሁ ስለ ባሏ ስለ ምእመን አልቅሱላት ብሎ አዘዘ።

እነርሱም ጌታቸው እንዳዘዘቸው አጎብሩን ሠርተው በታላቀኑ ሜዳ አስቀመጡት። እኔም አጎብሩን እየዘርሁ አለቅስ ጀመርሁ። በዚያ ጊዜ ጭፍሮች ሁሉ ልዩ ልዩ ባንዲራቸውን ይዘው በክፍል በክፍሉ ሊመጡ ጀመሩ።

መጀመሪያ ማኅበረ ነቢያት የሚባሉት ጭፍሮች መጡ። ባንዲራቸውም ብጫ ሆኖ በውስጡ ዓይን ተሥሎበታል።

ቀጥሎም የንጉሥ ልጅ መጣ። የርሱም ባንዲራ ቀይ ሆኖ በውስጡ የመስቀል ምልክት አለበት። በስተኋላውም ማኅበረ ሐዋርያት የሚባሉት ጭፍሮች የጌታቸውን ባንዲራ የሚመስል ባንዲራ ይዘው መጡ።

ቀጥሎም ማኅበረ ሰማዕታት የሚባሉት ጭፍሮች መጡ። ባንዲራቸውም ቀይ ሆኖ ሰይፍ ተሥሎበታል።

ቀጥሎም ማኅበረ ጳውሎስ የሚሉት ጭፍሮች መጡ። የነሱም ባንዲራ ጥቁር ሆኖ በላይ የዱር አውሬ ተሥሎበታል።

ቀጥሎም ማኅበረ ምእመናን መጡ። ባንዲራቸውም አረንጓዴኤ ሆኖ በላይ የዓለም ካርታ ተሥሎበታል።

ከነዚህም ሁሉ መካከል ዳዊት የሚባል በገና መች ክቡር ሞቱ ለጳውሎስ በመቅድመ እግዚአብሔር። ጳውሎስ ከመ በቀልት ይፈረ፤ ወይበዝኅ ከመ ዘግባ ዘሊባኖስ እያለ በገናውን ሲደረድር ያየው ሰው ሁሉ በእንባ ይራጭ ነበረ።

እኔም ይህን ሁሉ ባየሁ ጊዜ የባሌ ኅዝን እየጸናብኝ ሔደ። በዚያ ጊዜ አልቃሾቼ እንዲህ ብለው አለቀሱ።

- ዘመዶቹ ጠሉት እርሱም ተበደለ፤
- የዱር አውሬ ሆኖ ሰው አልቀርብ እያለ።
- ዋይ ዋይ፤ ዋይ ዋይ።
- መቼ ክፉ ነበር እርሱ ለወደደው፤
- ሰውስ ይቅርና አውሬ እንኳ ለመደው።
- ዋይ ዋይ፤ ዋይ ዋይ።
- ምእመን ሰላምታ ሲጽፍ አየሁት፤
- የተላከ ብሎ ይድረሱን ከሞት።
- ዋይ ዋይ፤ ዋይ ዋይ።
- እንዲህ ከጧት እስከ ማታ ስናለቅስ ውለን ፀሐይ ስትጠልቅ ተለያየን።

እኔም እንግዲህ ዓይናሁን ለማየት እንኳ ፈቃድ የለኝምና በዕለተ ምጽአት ለመፋረድ ያብቃን።

ዲዮቅልጥያኖስ በነገሠ ባ፯ ዓመት በሮምያ ከተማ ተጻፈ።

ምዕራፍ ፱

ስለ ፍቅርና ስለ ተንኩል

ከዚህም በኋላ ወደ ሰሜን ዞርሁ። የሰሜን ሀገር መንገድ፣ በዚያም በዚህም ያስኩዳል። ግን ቶሎ ብዬ ወደ ደቡብ ሔድሁ። በደቡብም ወደ ምሥራቅ ተመለስሁ። በሰሜንና በደቡብ በምዕራብም ዞሬ ተመልሼ ማረፊያዬ በምሥራቅ ነበረ።

በምሥራቅም ሀገር ፍቅር የሚባል ሰው በጌትነት ይኖር ነበረ። ሮሜ. ፲፫፣ ፲።

እርሱም እጅግ መልካም ሰው ስለ ሆነ ወደ ቤቱ የሚመጡትን እንግዶች ሁሉ ይቀበል ነበረ።

ነገር ግን ቅናትና ምቀኝነት የሚባሉ ጎረቤቶች ነበሩትና እንግዶቹ ሁሉ ወደ ፍቅር ቤት ሲሔዱ ያዩ እንደ ሆነ ፍቅር ዛሬ በቤቱ የለምና ወደኛ ዘንድ መጥታችሁ እደሩ እያሉ ከደጅ ይወስዱዋቸው ነበረ። አንድ ቀንም በሩቅ ቆሜ ስመለከት፤ ተንኩል የሚባል ሰው ሦስት አጋሰሶች ጭኖ ሲመጣ አየሁት። ወደ ፍቅር ቤትም ለማድረግ አስቦ ኖሮ አቃንቶ ሔደ።

ፍቅርም ተንኩል ወደ ርሱ ሲመጣ ባዩ ጊዜ ቅንነት የሚባለውን አሸከሩን ጠርቶ እንግዳ መጥቶአልና ወጥተህ ተቀበል አለው።

ጭነቱም እስትራገፍ ብዙ ቆዩ። በዚያ ጊዜ ቶሎ ብሎ ሚስቱን ገርነትን ጠርቶ ምነው እንግዶቹ ጠፉ ይሆን፤ እስኪ ብቅ በይና እያቸው ያልሆነ እንደ ሆነ እኔም እመጣለሁ አላት።

እሷም ገና ብቅ ስትል ተንኩል ጭነቱን አራግፎ፣ ነጫጭ ልብሱን ለብሶ እየሳቀና ደስ እያለው ሲመጣ አገኘችውና ወደ ቤት አስገባችው።

የተጫነውም ምንም እንደ ሆነ አላወቁም።

ተንኩል ግን ፍቅርን ከዚያ ሀገር ለማጥፋት አስቦ ነበርና ምስክር የሚሆኑ ሰዎች በሣጥን ውስጥ አግብቶ ምግባቸውን ጨምሮ ቆልፎባቸዋል።

አሳቡም፤ ፍቅርን ክፉ ነገር ለማናገርና እነዚያን ሰዎች ምስክር ለማድረግ ነበር።

የራትም ጊዜ ሲደርስ ፍቅር ወደ ተንኩል ቀርቦ ጌታ ሆይ እባክህ እንግዴህ እህል እንቅመስ አለው።

ተንኩል መለሰ፤ ጌታው ምን ከፋኝ። ነገር ግን ጭነቱ በደጅ እንደ ወደቀ ነው። አስቀድሞ ጭነቱን አስገብተን ከዚያ በኋላ ለራት ብንቀመጥ መልካም ይመስለኛል አለ።

ፍቅርም አሽከሩን ቅንነትን ጠርቶ ምነው እንዲህ አደረግኸኝ ጭነቱን በጊዜ አታስገባም ኖሯልን አለው።

እመቤቴ ለእንግዳ እግር ውኃ አሙቅ ብለውኝ ነበረ አለ።

በል እኮ አሁንም በቶሎ ለራት ተቀመጡ።

እራትም ከበሉ በኋላ፤ ጨዋታ ጀመሩ።

ተንኩል በመጀመሪያ እንዲህ አለ።

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ እኔ በሀገሬ ሳለሁ፤ አባትህ ክርስቶስ ከሞተ ወዲህ ከታናሽ ወንድምህ ከትሕትና ጋራ በዚህ ሀገር የመኖራችኑን ወሬ ሰምቼ ነበር። ነገር ግን፤ ወንድምህ ትሕትና እንዳንተ አልተመቸውም አሉ።

አሁንም እንዳንተ ያለ ሰው ለጌታ ሳያድር መኖር አይገባምና፤ ለዚህ ሀገር ገዢ ለሰይጣን አሸከር ብትሆን መልካም ነው። ቤትህም ይታፈር ነበር እንጂ፤ መቼ ለሁሉ መሣፈሪያ ትሆን ነበረ። ፍቅር ደግ ሰው ነው እያሉህ እውነት ይመስልሃልን። አትስማ፤ ሁሉአም ትዳሩን እያበጀ ነው። እኔ ዛሬ ወዳንተ መምጣቴ ይህን ልመክርህ ነው እንጂ፤ ምንም ሌላ ጉዳይ የለኝም።

እንግዲያውማ ቅናትና ምቀኝነት ያባቴ የሄሮድስ የእኅቱ ልጆች አይደሉምን። እርሳቸውን ትቼ ወዳንተ መምጣቴ ለምን ይመስልሃል። ምክሬን ስማ እያለ ሊነግረው ጀመረ።

ፍቅርም እስቲ እኮ ለሁሉም ነገር እግዚአብሔር ያውቃል አለው። ከዚህም በኋላ ወደ መኝታ ቤት ሔዱ። በነጋም ጊዜ ከየመኝታቸው ተነሥተው ተገናኙ። ከሰላምታም በኋላ ቆመው ሲነጋገሩ ቅናት እግረ መንገዱን ሲያልፍ ተንኩልን ከፍቅር ጋር ቆሞ አየው። መዝ. ፳፪፥ ፬።

በቶሎም ወደ እርሱ ቀርቦ አንተ ተንኩል አይደለህምን አለው።

ነኝ እንጂ፤ አለው።

እስቲ ወዲህ ና አለው።

በሔድህም ጊዜ ምነው ወዳጄ ከእኔና ከፍቅር ማን ይቀርብህ ነበረ። መሰንበት እንጂ፤ ብዙ ያሳያል። እኔ አሸከሮች አይሁድና የፍቅር አባት ክርስቶስ ጠበኞች መሆናቸውን ሳትስማ ቀርተህ ነውን።

እርሱ ስንኳ በእኔ ምክንያት ነው እንጂ፤ ሥር መሠረት የሆነ ጠብ የላቸውም ብሎ ተቆጣና ሔደ። የሐዋ. ፲፫፥ ፳፯።

ሔደም ያየውን ሁሉ ለወንድሙ ለምቀኝነት ነገረው።

ምቀኝነትም መለስ፤ ወንድሜ ቅናት ሆይ፤ ከቶ ይህ ፍቅር የሚባል ሰው በምን ታደለ።

እኛ በገዛ ሀገራችን ተንቀን፤ ተጠልተን መኖር፤ እርሱ ተከብር፤ ተወዶ መኖር ምን ይመስልሃል።

በል እስኪ ሌላውስ ይቅርና ያገባታችን የሄሮድስ ልጅ ተንኩል እንኳ ወደ ፍቅር ቤት ሔዶ ይደርን።

ይህን ሰው ከዚህ ሀገር ካላጠፋን ምን ኑሮ አለን። እንዲህም ከሆነ፤ አሸከሮችስ፤ ሚስቶችስ ቢኖሩን ምን ይሆኑናል። ወደርሱ ቤት የሚመጡ ብዙ ናቸውና እነዚያን እያዩ እየተዉን ይሔዳሉ እንጂ፤ ከኛ ጋራ የሚኖሩ ይመስልሃልን እያለ ጣቱን ያጮህ ጀመረ።

ይህም ከሆነ በኋላ ተንኩል በፍቅር ቤኢት ዋለ አደረ። የሚሔድበትም ጊዜ በደረሰ ጊዜ ሔዶ በጭነቱ መካከል ተቀመጠ። ፍቅርንም ቆይታ አለኝ ብሎ ጠራው።

ፍቅርም በመጣ ጊዜ ተንኩል ነገረ ጀመረ።

ወዳጅ ፍቅር ሆይ፤ በዚህ ሀገር የምትኖረው ከቶ ስለ ምን ነው። ርስትህ ጉልትህ በምዕራብ ሀገር መሆኑን ሰምቼ ነበረ። ዘሌዋ. 10፤ 11።

ርስትህ ጉልትህን ለማንም ከብት መቋሚያ አድርገህ በዚህ ሀገር መቀመጥህ ለማን ደስ ይበለው ብለህ ነው። ከደግነት የሚቆጠርልህ መስሎህ ነውን አለ።

በዚያ ጊዜ ሞኙ ፍቅር ሆይ፤ እውነት መሰለውና ይልቁንም ተንኩል የቅናትና የምቀኝነት ያገባታቸው የሄሮድስ ልጅ መሆኑን ዘነጋውና የልቡን ምሥጢር ሁሉ ሊነግረው ጀመረ።

ተንኩል ሆይ፤ እንግዲህ አብረን በላን፤ አብረንም ጠጣን፤ ምን እሰውርሃለሁ።

እነዚህ ጉረቢቶቹ ቅናትና ምቀኝነት ጠላቶቹ ናቸው። እነርሱ ቤታቸው ቁጭ ብለው አሸከሮቻቸውን አይሁድን ከሳሽ አድርገው ልከው አባቱን ክርስቶስን አስገደሉት።

እኔም ያን ጊዜ ገና ልጅ ነበርሁ። አሁን ግን ሰውነቴ እያደገ ነገሩ ይቆጩኝ ጀመር።

ገዳዮችንም በጠቋሚ አገኘኋቸው። እነዚያንም ለመግደል ሳስብ የነፍስ አባቴ መምሬ እውቀቱ መጥተው በምን ነገር አይሁድ ልትገድል ታስባለህ። ጌቶቻቸው ምቀኝነት ቢያዙዋቸው እምቢ ይበሉ ብለህ ነውን አሉኝ።

ከዚህም በኋላ ቅናትና ምቀኝነት ያሉበትን ስፍራ እየጠያየቅሁ አገኘሁት።

አሁን እነርሱን ከስሼ በፍርድ እንዳስገድላቸው ያገሩ ዳኛ ሰይጣን የሚባለው ጠላቴ ነው። ለነርሱ ግን አያታቸው ነው። ዮሐ. 8፤ 44።

ነገሩ ቢቸግረኝ ወደዚህ ሀገር መጥቼ ቤት ሠርቼ ተቀመጥሁ። አሳቤ ግን ሲመቸኝ ቢሆን እኔ ራሴ፤ ባይሆን እጅ አዛውሬ እነርሱን አስገድዬ ያባቴን ደም እወጣለሁ ብዬ ነው።

እንዲያውም አባታቸው ሰይጣን ያየ እንደ ሆነ ሀገር አስጨቆሮ ያሲዘኛል ብዬ ነው እንጂ፤ ቀን ለቀንም ገድያቸው ብሔድ አልፈራም ነበር።

የዚህ ሀገር ሰው ሁሉ እንዴት ጠልቷቸዋል ይመስልሃል። ሥራቸው ሁሉ ባልና ሚስት ማፋታ፤ አሸከርና ጌታ መለያየት፤ ድኃና ባለጠጋ ማጣላት፤ አባትና ልጅ ማረጋገጥ፤ ወንድምና ወንድም ማጋደል ነው። ማቴ. ፲፥ ፳፩።

እንዲህ እያደረጉ ሀገር አውከዋል እያለ ምሥጢሩን ሁሉ ዘረገፈለት።

ተንኩልም ይህን ሁሉ ምሥጢር በሰማ ጊዜ፤ ለካ እንደዚህ ነውን፤ እኔ ይኸን ሁሉ ነገር መቼ ሰማሁ እንዲህስ ከሆነ ያስብከው ይፈጸምልህ ብሎ ጭነቱን ጭኖ ተነሣና ተሰነባብተው ሔደ።

የፍቅር አሸከር ቅንነትም እስከ አውራው መንገድ ድረስ ሸኝቶት ተመለሰ።

ተንኩልም ወደ ጉድጓዳው ስፍራ ሲደርስ ጭነቱን አራግፎ ሣጥኑን ከፍቶ እነዚያን ሰዎች አወጣቸው።

ከዚህም በኋላ ፍጹም ሳቅ ሆነ።

ከሰዎቹ አንዱ «ቀን ለቀንም ገድያቸው ብሔድ አልፈራም ነበረ።» ብሎ ሲናገር ልስቅ ነበረ። አንድ እርምጃ መንገድስ የሚያስኬደው ኑሯልን። ምን ጉደኛ ሰው ነው አለ።

ተንኩል መለሰ፤ እኔስ የሚያስደንቀኝ የቀላልነቱ ነገር ነው። በሉ እስቲ ጥንት አንተዋወቅም፤ ይህን ሁሉ ምሥጢር መናገሩ ቀላል አያሰኘውምን። የሚያስለፈልፍ መድኃኒት ቀምሶ ይሆናል እንጂ፤ በጤናው አይመስለኝም አለ። የሐዋ. ፳፯፥ ፳፬።

ደግሞ ከሰዎቹ አንዱ መለሰ፤ እንደዚህ ይመስላችኋልን።

የቅናትና የምቀኝነት ውቃቢ ነው እንጂ፤ በሉ እስቲ በገዛ ሀገራቸው ተቀምጦ ሊገድል የሚያስብ እንዲያ ያለ ሰው ነው፤ ይህ ሴረኛ እንዲህ ሰውን ሁሉ አሲሮ አሲሮ ሊገድላቸው ኖሯል፤ ዛሬ ግን ተገለጠለት አላቸው።

እንዲሁም ሲጫወቱ ፀሐይ ጠለቀች።

ምዕራፍ ፲ ስለ ፍቅርና መከራ

ከዚህ በኋላ ቀኑ ሲጨልምላቸው አራቱ ሁሉ በፈረስ በፈረስ ተቀምጠው ወደ ቅናትና ወደ ምቀኝነት ቤት ሔዱ።

ተንኲልም እንግዶቹን በደጅ ትቶ እርሱ ቀድሞ ገባ። ቅናትና ምቀኝነትም ባዩት ጊዜ እንዲህ አሉት።

ተንኲል ኅሆይ፤ ከዘመድ ወገን አንድ አንተ ብቻ ቀርተኸን ነበር። እንዴት እኛን ትተህ ወደ ፍቅር ቤት ትገባለህ። ፍቅርና እኛ ጠበኞች መሆናችንን አጥተኸው ነውን፤ ያንተ አባት ሄሮድስ የቤተ ልሔምን ሕጻናት ሁሉ ያስገደላቸው በፍቅር አባት በክርስቶስ ምክንያት አይደለም። ማቴ. ፪፣ ፲፮ - ፲፰።

ነገር ግን ላንተ አባት ክርስቶስን መግደል ባይሆንለት እኛ አሽከሮቻችንን አይሁድን ከሳሽ አድርገን አስገደልነው። አሁንም አንተ የሄሮድስ ልጅ መሆንህን ፍቅር አውቆ በነበር በተኛህበት ስፍራ በማንጅራትህ አርዶህ ይሔድ ነበር። እንግዲህም የራት ጊዜ ነውና ወደ ሙብል ቤት እንሔድ አሉት።

ተንኲል መለሰ፤ የዚህስ ነገሩ ገና ነው። ይልቅስ እንግዶች አሉብኝና አስገቡልኝ አለ።

በፍጥነትም ወጥተው እንግዶቹን አስገቡለት።

ከዚህም በኋላ ለራት ቀረቡ። ሙብሉም ሲጋመስ መጠጥ ቀረበና ሁለት ሁለት ብርጭቆ ጠጅ እንደ ፈጁ ጨዋታ ተጀመረ።

ቅናትና ምቀኝነት ተንኲልን እንደዚህ ብለው ጠየቁ። ከቶ እኛን ትተህ ወደ ፍቅር ቤት የገባህበትን ነገር እባክህ ንገረን አሉት።

ተንኲል መለሰ፤ እንግዲህ ወዲህ ነገሩን አሳምሬ ልንገራችሁ።

በፍቅር አባት ለክርስቶስ ፲፪ አሽከሮች እንደ ነበሩት እናንተም ታውቃላችሁ። ማቴ. ፲፩፣ ፭።

እነርሱም ጌታቸው ከሞተ በኋላ ከወደ ምዕራብ ሀሀገር የመጣ ጳውሎስ የሚባል ሰው ረዳት አድርገው ዘመዶቻችንን ሁሉ ፍጁዋቸው። እነዚያ ሁሉ ጀግኖች እነ ክህደትን፣ እነ መሠሪነትን፣ እነ ጸብን፣ እነ መከራከርን፣ እነ ሁከትን፣ እነ ሰካርን፣ ከነዚህም ሁሉ የሚበልጥ ጣዖት ማምለክን ስንቱን ልንገራችሁ። እነዚህን ሁሉ ገድለው ዘራቸውን አጣፉት። ገላ. ፭፣ ፲፱ - ፳፩።

የነዚህንም ደም የሚመስል አንድ ልጅ ስንኳ መኖሩን እንጃ። አሁንም ባገሬ ሳልሁ የክርስቶስ ልጅ ፍቅር የሚባለው ቅናትንና ምቀኝነትን ለመግደል ባጠገባቸው ቤቱን ሠርቶ ተቀምጧል።

ጊዜውም ሲመቸው በተኙበት ስፍራ አርዲቸው ሳይሔድ አይቀርም እየተባለ ሲወራ ሰማሁ።

ከዚህም በኋላ ለሚሰቴ ለወይዘሮ ክፋት፤ ወንድሞቼ ቅናትና ምቀኝነት ነገሩን ሳይውቁት ሊሞቱ ነውና፤ ምናልባት ሳይሞቱ ባገኛቸው ልሁድ ብዬ ነገርኋት።

እርስዎም በኅዝን ቃል በል እንግዲህ ብቻህን ቅረውና ዕረፈው። ቅናትና ምቀኝነትም ከሞቱ ምን ቆሜያለሁ ትላለህ። አነስ ሲሉት ተቀነስ እያለች እያለቀሰች ትሎ ስንቄን ስንቃልኝ ተነሣሁ።

እኔም አስቀድሞ ወደ እናንተ ቤት የመጣሁ እንደ ሆነ ጠላታችን ፍቅር ይጠረጥራል ብዬ ስለ ሠጋሁ ሻው ብዬ ወደ እርሱ ቤት ሔድሁ።

እነዚህንም ሰዎች የሚበሉትና የሚጠጡትን ጨምሮ በሣጥን ቆልፌባቸው ነበረ። ማታ ማታ ግን እየከፈትሁ አወጣቸው ነበረ።

አንደኛው አሳቤ ነጋዴ እንመስልና እንዳልጠረጠር ነበር።

ሁለተኛው አሳቤ እርሱ ለሚናገረው ነገር ሁሉ ምስክር እንዲሆኑ ብዬ ነበረ።

ከዚህም ወዲያ ያለውን ነገር እነዚህ ይንገሯቸው እንጂ ምንትሉኛላቸው አለ።

እነዚያም መለሱ፤ ጂረ ወዲያ አንተው እንደ ጀመርህ ንገራቸው እኛስ እንኳን ልንናገረው ስናስበው ልባችን ይንቀጠቀጣል አሉ። መዝ. 105፣ 16።

ተንኩል መለሰ፤ እንግዲያውስ እኔ ልንገራችሁ።

ወንድሞቼ ሆይ፤ ያልሞታችሁ ይመስላችኋልን። ሞታችኋል እኮ።

እርሱ ያሰበው ጊዜ ሲመቸው ቢሆን እርሱ፤ ባይሆንም እጅ አዙሮ ገድሏችሁ ሊሔድ ነበረ አላቸው።

የውነትህን ነው አሉት።

ነጉላ ቂል ሁሉ፤ የውነትህን ነውን ስትል አንገት አንገትን እያለ ይሔዳል አላቸው።

ቅናትና ምቀኝነትም ወይ እኛ ሆይ፤ ወይ እኛ ሆይ፤ ባባቱ ከተማ ልጁ ተቀማ። እንደሚባል ሁሉ በገዛ ሀገራችን ተቀምጦ ሊገለን ኖሯልን እየሉ ከቤት ወደ ደጅ፤ ከደጅ ወደ ቤት መመላለስ፤ ጣታቸውን ማጮህ ሆነ።

በዚያ ጊዜ ተንኩል ተናደደና አሁን ከቤት ወደ ደጅ፤ ከደጅ ወደ ቤት ብትሉ ምን ይሆናል። ይልቅስ ኑ ተቀመጡና እንማከር አላቸው።

እነርሱም መጥተው ተቀመጡ።

ከዚህ በኋላ ተንኩል ምክሩን ጀመረ።

ወንድሞቼ ሆይ፤ እንኳን ሳትሞቱ አገኘኋችሁ እንጂ፤ ባለፈ ነገር ለምን ታዝናላችሁ። አሁንም ነገ ማለዳ ተነስተን ነፍስ ገዳይ ነው ብለን በዳኛ ላይ እንክሰሰው። ነገሩን ሐሰት ቢል በምስክር እንረታዋለን። ነገሩም መልካም ሆኖልናል አላቸውና ይሁን ብለው አደሩ። ሌሊቱም እጅግ በዛባቸው። ነግቶ ዓይኑን የሚያዩት አልመሰላቸውም ነበረ።

በማለዳም ተነሥተው ወደ ዳኛ ሔዱ።

ሀገሩም ሀገር፤ ነገሩም ነገር እንደሚባይ፤ እነርሱ ከሳሾች አባታቸው ስይጣን ዳኛ ሆነ።

ዳኛውም ይህን ነገር በሰማ ጊዜ፤ እጅግ ተቆጣ። ልጆቹንም እንዲህ እያለ ይሰድብ ጀመር።

እናንተን ከመውለድ ልጅ የለውም መባል ይሻለኝ ነበረ ምናምንቴ ሁሉ፤ ይህን ስትሰሙ ጊዜ ሔዳችሁ አንገቱን ብላሁች አትገድሉትም ኖሮአልን አላቸው።

አንተን አባታችንን እንዳናሳማ ብለን ነው እንጂ፤ እንግዲያውም እርሱ አቅቶን ነውን አሉት።

ከዚህ በኋላ ይዛችሁ አምጡ ተብሎ ተላከና ፍቅር ተይዞ ቀረበ።

በዚያ ጊዜ ቅናትና ምቀኝነት ቆመው ሊያሳጡት ጀመሩ። ወዲያውም ልትገድለን ሞክረሃል አሉት። ፍቅርም አሁንስ ጊዜ ባይመቸኝ ነው እንጂ መቼ እተዋችኋለሁ።

በሽንጉም የተቀመጡት ሽማግሌዎች ጀግንነቱን አደነቁ። ዳኛው ግን እጅግ ተቆጣና አንተ ደፋር ለጊዜው እንኳን ሐሰት ነው አትልም አለው።

ፍቅርም ሳይፈራ በድፍረት መለሰ፤ እኔ እንዳንተ መቼ የሐሰት አባት ነኝ። አንተ የእውነቱን ሐሰት፤ ሐሰቱን እውነት ስትል ትኖራለሁ። ዮሐ. ፰፥ ፱።

አሁንም ካንተ የተወለደውን ሁሉ ቀስ እያልሁ ከምድር ላይ ሳላጠፋ የቀረሁ እንደ ሆነ ምን ተናገረ በለኝ አለው።

ሽማግሌዎችም እየተነሡ ፍቅር ሆይ፤ ጦጣ ትዘፍን ተይዞ የሚሉትን ተረት ደረሰብህ። አሁን በሰንሰለት ተይዞህ ይህን ከመናገርህ ይልቅ አጥፍቻለሁና ማረኝ ማለት አይሻልምን አሉት።

ፍቅር መለሰላቸው፤ የሞትሁ እንደ ሆነ ምን እገባለሁ። ሥጋዬን ነው እንጂ ነፍሴን አይገድሏትም። እውነቱን ተናግሬ የሆነ ይሁን አለ። ማቴ. ፲፥ ፳፰።

ከዚህም በኋላ ሊገድል ከመከረ ይሙት በቃ እየተባለ ተፈረደ።

ፍቅርም ይሙት በቃ ከተፈረደበት በኋላ፤ አሰበና ምሥጢሩን ያወጣበት ተንኩል እንደ ሆነ ትዝ አለው። ከሸንጎም ይዘውት ሲሔዱ በተንኩል እጅግ አዝኖ በግዕዝ ቋንቋ መዝሙረ ዳዊት እየደገመ ይሔድ ጀመረ።

እንዲህ እያለ

ጸላእከ እግዚአ ክሎሙ ገበርተ ዐመጸ።

ወትገድፎሙ ለኩኩሎሙ እለ ይነቡ ሐሰተ።

ብእሴ ደም ወጉላላዌ ያስቆርር እግዚአብሔር።

ልበሙኒኢ ከንቱ።

ከመ መቃብር ክሡት ጐራዲቶሙ።

ወጸልሐዉ በልሳናቲሆሙ።

ኢድኅነኒ እግዚአ እስመ ኅልቀ ኔር።

ከንቶ ይትናገሩ ፩ዱ ምስለ ካልዑ።

በከናፍረ ጉላሎት ልበ ውብ ይትናገሩ።

ይሄርዎን እግዚአብሔር ለከናፍረ ጉህሎት።

ወለልሳን እንተ ተዐቢ ነቢበ።

ጸላእትየሰ እኩየ ይቤሉ ላዕሌየ።

ማእዜ ይመውት ወይሠዐር ስም።

ልቡ አስተጋብአ ኅጢአተ ላዕሌሁ።

ይወፅእ አፍአ ወይትናገር ወየኅብር ላዕሌየ።

ወይትቃጸቡኒ ከሎሙ ጸላእትየ።

ወይመክሩ እኩየ ላዕሌየ።

ነገረ ጌጋይ አውፅኡ ላዕሌየ።

ምንተ ይሁቡከ ወምንተ ይዌስኩከ በእንተ ከናፍረ ጉላሎት።

አሕጻሁ ለኅያል ስሑል።

ከዚህም በኋላ ወደ መግደያው ስፍራ ደረሱ። ቅናትና ምቅኝነትም ፍቅርን ደብድበው ጣሉቱ። ገደለነውም ብለው ወካዎ እያሉ ሔዱ። ለተንኮልም ብዙ ሽልማት። ደግሞ ተካፍለው የያዙት ርስት ጭካኔ የሚባል ነበረ። ያንን ለተንኮል ብቻ ለቀቁለት።

ምዕራፍ 16

ስለ ፍቅር ሕይወት

ከዚህም በኋላ የፍቅር ወዳጆች ሬሳውን አንሥተው ሊቀብሩ መጡ።

በቀረቡም ጊዜ ጥቂት ጥቂት ሲተነፍስ አገኙት። ከዚያም ቶሎ አንሥተው ልቡና ወደሚባለው ቤታቸው ይዘውት ሔዱ። ብዙ ቀንም አስታመሙት።

እኔም ወደ ተኛበት ቤት ገብቼ እግዚአብሔር ይማርህ እንደምን አልሁት።

ፍቅርም መለሰ፤ ዛሬ በጌ ነኝ፤ በእግዚአብሔር ቸርነት ከሞት የተረፍሁ ይመስለኛል። ቁስሉም ሊጠግ ጀምሯል አለ።

እንኪያ ምነው ወደ ደጅ ብቅ አለማለትህ አልሁት። እስካሁን ድረስ ግርሻውን ፈርቼ ነው፤ እንግዲህ ወዲህ ግን ብቅ እላለሁ። አለ።

አሁንም ምሕረቱን ይላክልህ፤ ደኅና ሰንበት አልሁት። ወንድሜ ሆይ፤ ማን ትባላለህ፤ የመጣህበትስ ከወዴት ነው። ከዚህ ቀድሞ የተዋወቅን አይመስለኝም አለ። እኔ ይህን ዓለም ለመዞር የመጣሁ እንግዳ ነኝ። በሽታህን ብስማ ልጠይቅህ ብዬ መጣሁ አልሁት።

እግዚአብሔር ይጠይቅህ። አሁን ምን አደከመህ። ከዚህ ሀገር ያሉት ወዳጆቼማ፤ እግዚአብሔር ይማርህ ብለው እንኳ ሳይልኩብኝ አልቀሩም። ምን ይሆናል፤ ክፉ እንዳሆይኑ እንዲህ አንዳንድ ሰው ይገኛል።

ደግ እንዳይሆኑ ደግሞ ሰው እንዲህ ያስቀይማል። የእግዚአብሔርን ቸርነት ተመልክቶ ሁሉንም እንዲያው መተው ይሻላል።

በል አሁንም መሸብህ በቶሎ ሔድ ምናልባት ሰው ለመሆን ቢያበቃኝ ለወደ ፊቱ እንጠያየቀ አለኝ። መሆኑንም ባባትህ አሸከር በዮሐንስ ቤት አይችላለሁ።

ንግግርና ጨዋታ ግን የለንም አልሁት። 5 ዮሐ. 1፣ 16።

ይሆናል፤ ይሆናል እርሱ እግጅ ወዳጄ ነው። አሁን ስንኳ ሦስት ጊዜ ያህል እየመጣ ጠየቀኝ አለኝ። እኔም በዚሁ ሀገር የምሰነብት ከሆነ እየመጣሁ አጫውትህ ነበረ። ነገር ግን አቶ እንደ ጊዜው አስጠርተውኝ ወደ እርሳቸው መሔዴ ነው። ከዚያም በቶሎ እመለሳለሁ።

አሁን ዝም ብዬ እንዳልቀር የኩራት ይመስልብኛል ብዬ ፈራሁ።

ያንተ ታናሽ ወንድም ትሕትና ወንበር ዘርግቶ ያስተምራል። እኔንም አስተምርሃለሁ ብሎኛል ከርሱ ጋራ ሁለት ዓመት ያህል ሳልቀመጥ አልቀርም። አንተስ ከሞት ከተረፍህ ወደ ወንድምህ ቤት ሳትመጣ ትቀራለህን፤ ያን ጊዜ በውል እንተዋወቃለን። ወይም ወዳገሬ ስመለስ መጥቼ እስናበትሃለሁ ብዬው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፪

ስለ አቶ እንደ ጊዜው

ከዚህም በኋላ ወደ አቶ እንደ ጊዜው ቤት ሔድሁ። አቶ እንደ ጊዜውም በታላቅ ወንበር ተቀምጠው ነበረ። በርሳቸውም ቤት የሚኖሩ ሰዎች በቁጥር የበዙ ነበሩ። ሁሉም አቶ እንደ ጊዜውን ከበው ተቀምጠዋል።

አቶ እንደ ጊዜው ሲስቁ ሁሉም ይስቃሉ።

ዝም ሲሉም ዝም ይላሉ። ሲዋሹም እነርሱ እውነት እውነት ይላሉ። ከእርሳቸው ተለይተው ምንም የሚሠሩት ሥራ የለም።

እኔም ወደ እርሳቸው ገብቼ ጌታ አቶ እንደ ጊዜው ሆይ፤ እኔን ስለምን አስጠሩኝ አልኟቸው።

እርሳቸውም በመልካም ቃል መለሱልኝ። አንተም ታውቃለህ ቤተ ሰዎቹ እንደ በዙ ገንዘቤም ሥፍር ቁጥር እንደሌለው።

አሁንም የገንዘቤን ዘገብአና ዘወጽኦ እየጻፍህ ለበተ ሰዎቹ በየጊዜው ምግባቸውን እየሰጠህልኝ ከእኔ ጋራ እንድትኖር ነዋ አሉኝ።

ነገሩስ መልካም ነው። ምግቤንና ደመወዜን እንደምን ነው የሚሰጡኝ አልኟቸው።

ምግብህን ከበለስ ፍሬ እንደ ፈቀደህ ትበላለህ። ደመወዜህንም ባመት የዘላለም ሞትን እሰጥሃለሁ አሉኝ። እኔም ቶሎ ብዬ ጌታው አቶ እንደ ጊዜው ሆይ፤ ይህስ ከቶ አይሆንልኝም። እኔ እምቢ ብዬ ነው እንጂ ታላቁ ንጉሥ ልጅ ከእኔ ጋራ ሁን፤ ምግብን

ከሰማይ የወረደ እንጀራ ደሞዝህንም የዘላለም ሕይወትን እስጥሃለሁ እያለ ያባብለኛል። ዮሐ. ፮፥ ፶፩።

ዳግመኛ ይህን ዓለም ዞሬ ሳልጨርስ ደብዳቤ እሐፊ አልሆንም።

ደግሞ ሁሉንም ነገር ከወዳጅ ልቤ ጋር መክሬ እነግርዎታለሁ። አሁንም ጤና ይስጥልኝ ብያቸው መንገዴን ሐድሁ።

ከዚህም በኋላ፤ ላቶ እንደ ጊዜው ጸሐፊ መሆን ጥቅም ይገኝበት እንደ ሆነ ብዬ ለወዳጅ ልቤ ባማክረው ወንድሜ ሆይ፤ ምነው ሁሉን ታስባለህ፤ ላቶ እንደ ጊዜው ጸሐፊ ከመሆን ለምኖ መብላት አይሻልምን አለኝ።

እኔም እውነትህ ነው ብዬ ያቶ እንደ ጊዜውን ነገር ቸል አልሁት።

ምዕራፍ ፲፫

ስለ ትምሕርት ቤት

ከዚህም በኋላ ወደ ትሕትና ቤት ሐድሁ

እርሱም በወንበር ተቀምጦ ያስተምር ነበረ። ከርሱ የሚማሩ ሰዎች ስንት ይመስላችኋል። እነ ንጽሕና፣ እነ እውቀትም፣ እነ እውነት፣ እነ ዝምታ፣ እነ ትዕግሥት፣ እነ ድኅነት፣ እነ የዋህነት፣ እነ ሰላም የጥበብ መጀመሪያ ፈሪሃ እግዚአብሔር እንኳ ከርሱ ይማር ነበረ። መዝ. ፻፲፩፥ ፲።

በዚህም ሁሉ ላይ ድኅነት አለቅነት ተሾሞ ነበረ። እኔም ወደ አለቃው ሔጄ፤ ትምህርት ለመማር መጥቻለሁና ንገርልኝ አልሁት።

እርሱም ሔዶ በነገረው ጊዜ ከተማሪዎቹ አንዱን ጠርቶ ይህን ሰው ቶሎ አስተምረው ብሎ አጋጠመኝ።

ከዚህም በኋላ ዳዊት ለመማር ጀመርሁ። ነገር ግን አሌፍ ብፁዓን እለ ንጹሐን በፍናቶሙ የሚለውን ለማጥናት አልቻልሁም። መዝ. ፻፲፯፥ ፩።

ይህንም ትቼ የዜማ ትምህርት ጀመርሁ። ነገር ግን የዜማ ትምህርት እጅግ አድካሚ ስለ ሆነ ጥቂቶችን ብቻ በቃሌ አጠናሁ። እነርሱም ከዚህ ቀጥለው ያሉት ናቸው።

አርያም

ኩሉ ኅላፊ ወፈላሲ ሃሌ ሉያ ለአብ። ወኩሉ ከመ ልብስ ይበሊ ሃሌ ሉያ ለወልድ። ሃሌ ሉያ ወለመንፈስ ቅዱስ። አንተስ እግዚአ ለዓለም ትነብር።

እስመ ለዓለም ዘመፃጉዕ

ድልዎኒክሙ ንበሩ እስመ ኢተአምሩ ጊዜ ይመጽኦ ሐዳስ በዓለ ቤት እመሂ ሠርክ ወእመሂ መንፈቀ ሌሊት ወእመሂ ገፀሀ ጽባሕ ድልዎኒክሙ ንበሩ።

አቡን ዘምኩራብ

ሱብእኬ ንሕነ አኮኑ መሬት

ከመ ሐሠር ዘቅድመ ገጸ እሳት ወከመ ጢስ ዘያዕልፍ በነፍስ ሰባ ይመጽእ ሐዳስ በዓለ ቤት።

ወሰባ ይብልዎ ለነፍስ ንኢ ፃኢ ነፍስ ምን ትኬ ሱብእ ዘይጸንሐ እሳት።

አቡን ዘምኩራብ

ሃሌ ሉያ አኅወዮ ኅድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም። ኅድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ዘይበሊ ወይስማን ወዲይከውን ቤዛ ለነፍስ። ኅድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ኢታፍቅሩ ወርቀ ወኢብሩረ። ኅድግዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ኢወርቅ ሄጡ ወኢብሩር ተውላጡ። ኅግድዎ ወመንንዎ ለዝ ዓለም።

ንብረቱኒ ወፍትወቱኒ ኅላፊ ውእቱ

ዕዝል ዘደብረ ዘይት

ሃሌ ሉያ አመ ዕለት ፍዳ ወአመ ዕለት ደይን አመ ዕለተ እግዚአብሔር ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ኢታድኅን እም ውሉዳ ወምድርኒኢ አመ ታገብዕ ማኅፀንታ። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ይለብስ አብ ልብስ ፍዳ ወያሞጥሕ ምጣሕተ በቀል ምንተ ንብላ ለነፍስ።

አመ ይወቅስን በግርምት ዓውድ አሜሃ ይትከሠት ወይስጣህ ምግባራቲነ ወይትነብብ ኩሉ ዘገበርነ። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

እንዝ ይነብር እግዚእነ ውስተ ደብረ ዘይት ቀርቡ ኅቤሁ ኩሎሙ አርዳኢሁ በዕለተ ሰንበት። ምንተ ንብላ ለነፍስ።

እምሔሶ ለሱብእ ሰባ ይምሕር ነዳየ ወይገብር ሠናዮ።

መዋሥዕት ዘፈላስያን

ትቤላ ነፍስ ለሥጋ ምድራዊት። አንቲ ለምንት ተሐንጊ አብያተ ኅብ ኢትነብሪ ለዓለም።

ዝማሬ ዘመስቀል

መዓልተ በፅሙና ወሌሊተ በህሉና አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም መጠና።
ንብረታኒ ሙስና ውብዙኅ ሐዘና። አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም መጠና።
ዕፀ መስቀሉ ለወልድ ለነፍስየ ፀወና። አንሰ ስእንኩ ለዛቲ ዓለም ም እጠና።
ብፀ-ዕ ውእቱ ዘመነና ይበልዕ ኅብስተ መና ወታስትዮ ቤተ ክርስቲያን እምወይና።
ከዜማ ወገን በቃሌ ያጠናኝቸው እነዚህ ናቸው።

ከዚህም በኋላ፤ የቅኔ ትምህርት ተማርሁ። ነገር ግን እኔ የተቀኘሁትን ቅኔ የምጽፍበት ጊዜ አላገኘሁምና የደጃዝማች ወልደ ገብርኤልን ቅኔ ጽፌላችኋለሁ።

ሥላሴ

ዓለም እስከ ጊዜሃ፤ በሐብላ ዝንጋዔ ትስሐበነ፤
ወታወርደነ ካዕበ ኅብ ዘቀዳሚ መርገም፤
ለዘተወልድነ በሥጋ ወደም፤
ዘአእመራስ ማእምር ለባዊ ለኅልፈተ ዛቲ ዓለም፤
ፍዳ ወይን ይሰተይ ማየ ዝናም፤
ወህየንተ ልብስ ይትከደን ቄጽለ አዕዋም፤
እስመ ዛቲ ጽላሎት ወሕልም።

መወድስ

አወይ አወይ፤ ወይ እኔ ወይ እኔ።
የበደልሁህ በደል ጌታዬ ከሰማይ ኮከብ ይበዛ፤
ከምድር አሸዋም ቢቆጠር አያንስምና እምብዛ።
ወይ እኔኢ ሞኝ ሆይ ደንቆሮ ፈዛዛ፤
ሕያው አምላክ ሎዛ።
ስለ አዳም ብለህ በሽንጎ ከለሜዳ ለብሰህ ደምህ የተነዛ።

ዓለም ቆንጆ እያለችኝ

«ሕፃን እንጂ ነህ ወሬዛ።

ዛሬ ተጫውተን ነገር እንጽደቅ» መሰንቆ ሸንገላ በጣቷ ይዛ፤

ያንን ሸንገላ ሳደምጥ ዕድሜየኢ አለቀ በዋዛ፤

የመሔዴን ነገር ቁርጡን ሳውቀው ዳቦ ንስሐ ስንቄን ሳልገዛ።

ከዚህም በኋላ ይህን ቅኔ እያንገቡራጉርሁ መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፬

ስለ ወይዘሮ ዓለሚቱ

በምሥራቅና በምዕራብ፤ በሰሜንና በደቡብ እየዞርሁ ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) ስመለከት ድንገት መንገዴ አጠገብ ትልቅ አዳራሽ አገኘሁ።

ይህ አዳራሽ የማነው? ብዬ ብጠይቅ የወይዘሮ ዓለሚቱ ነው አሉኝ።

ከወይዘሮ ዓለሚቱ ጋራ በቃል እንተዋወቅ ነበረና በርሷ ቤት ለማደር ገባሁ።

እርስዎም የበክር ልጅዎን ምኞትን የምትድርበት ቀን ኖሮ እንዳጋጣሚ ሁሉ በድግስ ላይ ደረሰሁ፤ እጅግም ደስ አለኝ።

አሳቤማ ወይዘሮ ዓለሚቱ በቃል ካወቀችኝ፤ መጣ ሲሏት ግባ በሉት ትልና ስበላ ስጠጣ አድራሰሁ ብዬ ነበር።

ነገር ግን ቤተዘመዶቿ እነ ቅናት፣ እነ ምቀኝነት፣ እነ ተንኩል፣ እነ ሐሰት፣ እነ አቶ እንደ ጊዜው የነዚህም የልጅ ልጅ ሁሉ ያልታደመ ሰው እንዳይገባ ብለው በሩን የውጥር ይዘውታል።

ቢሆንም የድግስ ቀን ስለ ሆነ ሁሉም ሰክረው ግርግር ሲሉ ሹልክ ብዬ ገባሁ፤ ወደ ገበታው ቀርቦ ለመብላት ግን አልሆነልኝም። እንዲሁም ማለቴ ለወጉ ለማረጉ ነው እንጂ ለሆዴ ያህል ግን እንጀራውን ሲያነሡ ሲጥሉ የወደቀውን ፍርፋሪ እየለቀምሁ እጅግ ጠገብሁ።

ያ ወዳጅ ልቤም ከእኔ ጋራ ነበረና ወጥተን እንሔድ እንጂ ለማኝ ይመስል ፍርፋሪ ስንለቅም ልናድር ነውን አለኝ።

ምነዎ ወዳጅ ልቤ፤ ሞኝ ነህን ማየትም እንጂ አንድ ቁም ነገር ነው። ደግሞስ ያ ጳውሎስ የሚባል ሰው እንዳልበሉ ይሆናሉ ብሎ ያጫወተንን ነገር ዘነጋኸውን? ፩ ቆሮ. ፳፱ - ፴፩።

ይልቅስ መሰንቆህን እየከራከርህ ሠርገኞቹን አጫውታቸው አልሁት።

አሁን ሁሉም ስክረዋል፤ ማን ሊሰማኝ ብዬ መሰንቆዬን አወጣለሁ አለ። ቢሰሙህ መልካም ነው ባይሰሙህ በነርሱ ይፈረዳል እንጂ ባንተ ይፈረዳልን አልሁት። ሕዝ. ፫። ፲፰ - ፲፱።

እነርሱ እንዳይሰሙኝ የታወቀ ነገር ነው። ነገር ግን ካዘዘኸኝ እሺ አለ።

ምዕራፍ ፲፭

ስለ አዝማሪው

ከዚህ በኋላ ወዳጅ ልቤ ልብሱን ታጥቆ መሰንቆውን አንግቶ ያጫውት ጀመረ።

አባቶች ሁሉ በልደቱ፤

ምን አጣላቸው በከንቱ።

የኔንስ ልቤን ያስጭነቀው፤

የኋላው ምጽአቱ ነው። ማቴ. ፳፭፤ ፴፩ - ፵፯።

የአዳም ልጆች ማደሪያቸው፤

መፍረሱ እንጂ ነው በላያቸው።

እንዲህ ወደ ዱር ገብተው፤

ቆርጠው ቢሠሩ ምነው። ማቴ. ፳፬፤ ፴፭።

አባቶቻችን በቅሎ ገዝተው፤

ኮርቻ ነበር አሳባቸው፤

የዛሬስ ልጆች እጅግ ኮሩ፤

ለመርገፉ ነው የሚጥሩ። የሐዋ. ፭፤ ፴፮ - ፴፯።

ስናፍጭና ድንብላል፤

ምድራችን ሁሉ ያበቅላል።

በውስጡ ቆሜ ብመለከት፤
 ጤናዳም አጣሁበት። ፩ ጴጥ. ፩፣ ፳፫ - ፳፬።
 የቀድሞ ሰዎች ውኃ ዋና፤
 ላይ ላዩን ነበር በጤና፤
 የዛሬ ልጆች ይበልጣሉ፤
 ውስጥ ለውስጥም ይሔዳሉ። ኤርም. ፬፣ ፳፪።
 አባቶቻችን እየሞቱ፤
 ሳይቆረብ ነው የተፈቱ።
 የኋላ ልጆች ጉድ አፈሉ፤
 ከቁርባን ውጭም ይፈታሉ። ዕብ. ፲፣ ፳፱።
 የዛሬ ዘመን ሙግት፤
 ተጠየቅ ብሎ ሥራት።
 አላውቅበትም በዚህ ነገር፤
 ስለኔ ቆመህ ተነጋገር። ማቴ. ፲፣ ፲፱ - ፳።
 ነገሩ እንኳ ለማሳየት፤
 አውቅ ነበረ ጥቂት ጥቂት።
 የምፈራውስ የማዘነው፤
 በል ተቀጣ ሲሉኝ ነው። ዕብ. ፪፣ ፫።
 ለወተትና ለወይን ጠጅ፤
 መቼ እሑድ ነበር ከሰው ደጅ።
 አሁን ግን ላንተ ነገርሁህ።
 ማር እባክህን አልኩህ። መዝ. ፶፩፣ ፩፣ ፲፱።
 ብዙ ቀን ደከምሁ ባታክልት፤
 የበሰለ ፍሬ ለመብላት።
 አሁን ግን ሁሉም ደረቀብኝ፤

ወይኔ ብቻ ጸደቀልኝ። መዝ. 108፥ 2።

ዳዊት ገዝቼ ለመማር፤

ተስማምቻለሁ ባሥር ብር።

አሁን ግን እንጂ መማራን፤

ወደ አምላኬ እንኳ መድረሴን። 8 ቆሮ. 1፥ 1 - 2።

አለመንኩህም ላራዊት፤

ደግሞም ለእንስሳት።

የሰውን ነገር ምነው እኮ፤

ቦኑ ለከንቱ ፈጠርኮ። መዝ. 109፥ 1።

የድኃ ድካም በያመቱ፤

ጥንት የቆየ ነው ካባቱ።

ሀብታሙ ስንኳ እንዳያርፍ፤

ከመ ጽላሎት የጎልፍ። መዝ. 110፥ 1 - 2።

ባልጋ መኝታ በጠፍር፤

መልካም ይመስለኝ ነበር።

አባቶቼ ግን ባያቸው፤

ሁሉም በመሬት ናቸው። ዘፍጥ. 1፥ 1።

የተወለደ ካዳም፤

መሬት ያልገዛ የለም።

ግብሩን መገበር አቅቷቸው፤

ገና ብዙ ዕዳ አለባቸው። ዕብ. 1፥ 2።

ያባቶቼ ርስት ቀርቶብኝ፤

ጥቂት ስንኳ ባልቆጨኝ።

የስሞን መሬት ገዝቻለሁ፤

እየቆረብሁ እበላለሁ። ማር. 10፥ 2።

ካልጠፋ ሁሉ ምድር፣
 እንዴት ይገዟል የገባር።
 በሔዋንማ በናታችሁ፣
 ግንደ በል ነበራችሁ። ዘፍጥ. ፫፣ ፯።
 ያባቶቻችን ፍቅር፣
 በልባቸው ውስጥ ነበር።
 የዛሬ ልጆች አገላለጽ፣
 በከናፍረ ጉህሉት። መዝ. ፲፪፣ ፪።
 በእግዚአብሔር እድናለሁ፣
 በእግዚአብሔር እሞታለሁ።
 እርሱ ላያድን ላይገድል፣
 ለምንት ይዘሐር ኃያል። መዝ. ፶፪፣ ፩።
 ዕድሜ ስትሸጥ በስውር፣
 ለተማመኑህ ነበር።
 አሁን ግን እኔ ፈራሁኝ፣
 በሰማኒያ ይሁንልኝ። መዝ. ፯፣ ፲ - ፲፩።
 ለጠላቶቼ ጣፈጥኋቸው፣
 ሥጋዬ ሆነ ምግባቸው።
 ሰንጠውን ስለህ ስጥልኝ፣
 እንዴት በጥርስ ይንጨጩኝ። መዝ. ፶፯፣ ፱።
 ያባቶቻችን ቁርባን፣
 ሥጋ መለኮት መድኅን።
 ጠላቶቼ ግን ጉድ አመጡ፣
 ሥጋዬን በልተው ደሜን ጠጡ። መዝ. ፶፭፣ ፳፩ - ፳፫።
 ይህም ሁሉ ሲሆን ነገሩን የሚያዳምጠው አንድ ሰው ስንኳ አልነበረም። ወዳጅ
 ልቤም በዚህ ነገር ተቆጣና ያንተን ፈቃድ ልፈጽም ብዬ ነው እንጂ፣ ነገሪን

የሚያዳምጥልኝ የለም ብዬህ አልነበረምን አለኝ። በዚህ ጊዜ ከቆሙት ሰዎች አንዱ ወደ ወዳጅ ልቤ ቀረበና፤ አሁን አንተ የምትመታውን ምት የሚያውቅልህ ሰው የለም። በዚህ የተቀመጡት ሰዎች ሁሉም ሰልፈኞችና ጀግኖች ናቸው። ስለዚህ ምቱን ለውጠህ ሰንገራ መገን፤ ተው ሰንገራ መገን፤ ብትል እጅግ ደስ ይላቸው ነበር አለው።

የፈረስ ስማቸውን አላውቅ እንጂ ለዚህም ምን ቸገረኝ ነበር አለው።

አቶ ቅናት የበለው ጌታ ይባላል። አቶ ተንኩልም የፍጀው ጌታ ይባላል። እነዚህን ሁሉ ሁለቱን ብቻ አምግሳቸው እንጂ የቀሩት ከቁም ነገርም አይገቡ አለው። ይህንም ሲነጋገሩ ቅናት ሰምቶ ኖሮ ከሠርጉ ቤት ሹልክ ብሎ ወጣ። እኔም መቆታቱ ይሆንን ብዬ ፈራሁ። እርሱ ግን ሰንገራ መገን ሲባል መቼም መጭከር አይቀርም ብሎ የጦርነት ልብሱን ለብሶ መጣ። ከዚህ በኋላ፤ ወዳጅ ልቤ ደስ አለውና መሰንቆውን አንግቶ ከወዲህ ወዲህ እየተመላለሰ ተው ሰንገራ መገን፤ ተው ሰንገራ መገን፤ ቆ፤ ቆ፤ ቆ፤ ይል ጀመር።

ነቢያት ትንቢት ሲተነቡለት፤

አምላክም ደግሞ ሰው ሲሆን ቅጽበት፤

ሰብአ ሰገል ሲገብሩለት፤

የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት።

ድውያንንም የፈወሰ ለት፤

አልዓዛርም የተነሣ ለት፤

አምስት ሺ ሰው ያጸገበ ለት፤

የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት።

ዓርብ ተሰቅሎ ሲያወጣ ነፍሳት፤

እሑድ ማለዳም ሲነሣ ከሞት፤

ለሐዋርያት የታያቸው ለት፤

የበለው ጌታ እንዴት ነህ ቅናት።

በዚያ ጊዜ አቶ ቅናት ተነሣና ፈንዜውን በእጁ ፈንገጥ አድርጎ ይዞ ፉከራ ጀመረ።

ሀካኪ ዘራፍ፤ ሀካኪ ዘራፍ፤ እኔ የበለው ጌታ እኔ የበለው ጌታ፤ እኔ ያልተዋጋሁበት ዘመቻ ወዴት አለ! አዳምን ከገነት ያስወጣው ማነው! አቤልንስ ያስገደለው ማነው! እኔ የበለው ጌታ አይደለሁምን። ዘፍጥ. ፬፥ ፭ - ፲።

እንዲያውስ ከሙሴ እስከ ክርስቶስ የነበሩትን ነቢያትን የገደላቸው ማነው! ማቴ. ፳፫፣ ፴፭።

ሌላውስ ይቅርና ታላቁን ጀግና ክርስቶስን ሐሙስ ማታ ከዱር ውስጥ አውጥቼ ዓርብ በቀትር በንጨት ላይ አሰቅዬ ያስገደልሁት እኔ የበለው ጌታ ቅናት አይደለሁምን። የሐ. ፲፰፣ ፩ - ፵።

ደግሞ ለርሱ አሥራ ሁለት አሸከሮች ነበሩትና እነዚያን ሁሉ ወደ ሔዱበት ሰፍራ እየተከተልሁ በሞት ያጠፋኋቸው እኔ አይደለሁምን፤ ይህም ሁሉ ሐሰቱ እንደ ሆነ እናንተ ሁላችሁም መስክሩብኝ።

እንዲያውስ እኔ ባልኖር የሲኦል መንግሥት ትጻና ኖሯልን።

አሁንም ወንድሞቼ ሆይ፤ ካይናችሁ ያውጣኝ ብሎ ተቀመጠ። ወዳጆ ልቤም አቶ ቅናት ሲፎክር ግድግዳውን ተጠግቶ ቆሞ ነበረና እርሱ ሲቀመጥ አይቶ መሰንቆውን አንግቶ እንደ ገና ተው ሰንገጦ መገን ይል ጀመረ። ተው ሰንገጦ መገን፤ እው ሰንገጦ መገን፤ ቼ፤ ቼ፤ ቼ።

ታላቁ ጌታ ሲወለድ ባገር፤

ንጉሡ ሄሮድስ ድነግጦ ነበር፤

ኢየሩሳሌም እርዳ ነበር፤

ያገር ሕፃናት መች ያልቁ ነበር፤

የፍጀው ጌታ ተንከፅል ባልነበር።

በዚያ ጊዜ አቶ ተንከፅል ሰይፉን ውልቅ አድርጎ ይፎክር ጀመረ።

ሀካኪ ዘራፍ፤ ሀካኪ ዘራፍ። በቤተ ልሔምና በአውራጃዋ ያሉትን (ሕፃናት) ያስፈጃቸው ማነው። እኔ የፍጀው ጌታ አይደለሁምን። ማቴ. ፪፣ ፲፮ - ፲፰።

እንዲያውስ ካቶ ቅናት በቀር በጦርነት ጊዜ የሚቀድመኝ ማነው። ዘወትርም በጦርነት ድል ማድረጌ ፊት ለፊት ተዋግቼ አይደለም። መሣሪያዬን ሰውሬ ይገዜ ዱር ለዱር ስሔድ አድሬ ጧት በድንገት አደጋ እየጣልሁ ነው። አሁንም ካይናችሁ ያውጣኝ ብሎ ተቀመጠ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ለአዝማሪው እስኪ አንድ ዋንጫ ጠጅ ስጡት ብሎ የሚናገር አልነበረም።

በዚያ ጊዜ ወዳጆ ልቤ ቆጩውና ወደኔ ቀርቦ አቶ ተንከፅልን ላዋርደው አለኝ።

ቢመታህሳ አልሁት።

አስቆበት የሆነው ይሁን አለ።

አንተ እንደ ወደድህ አድርግ፤ እኔ ግን ውርድ ከራሴ ነው አልሁት።

ከዚህ በኋላ ቃሉን ከፍ አደረገና አቶ ተንኩል ያንተም ግዳይ ከግዳይ ተቆረጠና ትፎክራላህን አለው። በዚያም ጊዜ ሁሉም ዝም ብለው ይሰሙ ጀመረ። ተንኩልም በኅፍረት ቃል እንዴት አንተ አለው። በቤተ ልሔም ገደልሁ በልህ የፎክርከው ገና ጡት የሚጠቡትን ሕፃናት ከናቶቻቸው እጅ እየቀማህ አይደለምን አለው።

ለካ ሁሉም በዚህ ነገር ሆድ ለሆድ ሲተማሙ ቆይተው ኖረው ዳር እስከ ዳር ከት በለው ሳቁበት።

አቶ ተንኩልም እጅግ አፈረ። ወዳጆ ልቤ ግን አቶ ተንኩልን ፈራና እስኪነጋ ድረስ ድምጡ ሳይሰማ አደረ።

ምዕራፍ ፲፮

ስለ ንጉሥ መልእክት

ከዚህም በኋላ እነጋጋለሁ ሲል ከበር ውጭ ጩኸትና ፍጅት ሆነ። ሠርገኞችም እድመኞችም ከወዲያ ወዲህ ይራወጡ ጀመር።

እኔም ባለሁበት ሥፍራ ቆሚኤ እየተንቀጠቀጥሁ ወደ ወይዘሮ ዓለሚቱ ቤትም የገባሁበትን ቀን ረገምሁ። ከሙሽሮቹም አንዱ ወደ ወይዘሮ ዓለሚቱ ሲሮጥ ሔደና እመቤቴ ሆይ፤ ጉድ ፈላብን አላት።

እንዴት አለችው።

አንቺን ያሳደገሽ እግዚአብሔር የሚባለው ታላቁ ንጉሥ ተቆጥቶብሻል መሰለኝ አላት። ዘፍጥ. ፩፣ ፩።

ምንስ ቢሆን ያሳደግኝት ጌታዋ እኔ አይደለሁምን። የመጀመሪያ ባሏ አዳም እንኳ አታክልት ሲሰርቅ ተይዞ በታላቁ ወህኒ በሲኦል ቢታሠር፤ የእኔ ልጅ ዕዳውን ከፍሎ አስፈታው። ፩ ጴጥ. ፩፣ ፲፰።

እርሷንም እንዲህ እንዳላየ ማየቴ ምን አልባት ብትመከር ዘመዶችዋንም ብትመከር ብዬ ነበረ እንጂ፤ እንግዲያውማ ባንድ አፍታ ድራሽዋን ለማጥፋት እችል አልነበረምን። ሉቃ. ፩፣ ፴፯።

ምንስ ልጅዋ ቢሆን ጠላቴን ምኞትን በከተማዬ እንደ ምን ትረዳው። ወዳጆቼን ሁሉ የገደለ የርሷ ልጅ ምኞት አይደለምን።

አሁንም ወደ ዓለሚቱ ቤት የገቡትን እድመኞችንና ሠርገኞችን ሙሽሮቹንም ይዛችሁ አምጡ ብሎናል ብለው ሞትና መቃብር መጥተዋል አላት።

ብቻቸውን ናቸውን አለችው።

ደግሞ ብቻቸውን። ሺረ እልፍ አእላፋት ወታደሮች አስከትለው ነው አላት።

ስማቸውን ታውቀዋለህን አለችው።

ዋና ዋኖችን አውቃቸዋለሁ አላት።

እነማን ናቸው አለችው።

እነ ቁርጠጥ፣ ቁርጥማት፣ ፍልጠት፣ ምቻ፣ ውጋት፣ ተሰባ፣ መጋኛ ንዳድ፣ ፈንጣጣ፣ ኩፍኝ፣ ቂጥኝ፣ ጨብጥ፣ ቁምጥና፣ ሳል፣ ያይን ሕመም፣ የልብ ሕመም ሌሎችም ብዙ አሉ አላት።

እርስዎም እያጉረመረመች ወደ ቤትዋ ገባች። እነዚያ ወታደሮች ግን ወደ ሠርጉ ቤት ገብተው ከሠርገኞች ወገን አንዱንም ሌላውንም እየያዙ ለሞት ይሰጡ ጀመሩ።

ሞትም ለመቃብር እያሳለፈ ይሰጥ ጀመረ።

መቃብርም ከያዘ የማይለቅ ጽኑ ጀግና ነበረ።

ይህም ሁሉ ሲሆን ሠርገኞች በር ዘለን ቅጥር ጥሰን እንሸሽ ብለው አያስቡም ነበር።

አንዳንድስ እንዲያውም ይስቁ ነበሩ።

እንዲህምስ ሲስቁ እያንጠለጠሉ ይወስዱዋቸው ጀመር። መዝ. ፸፰፣ ፴ - ፴፩።

ነገር ግን የወይዘሮ ዓለሚቱ ቅጥር ግቢዋ ሰፊ ነበረና ታዘው የመጡት ወታደሮች ሠርገኞቹንና አድመኞቹን ሁሉ ባንድ ጊዜ ጨርሶ ለመያዝ አልሆነላቸውም።

አንዳንድ ከተያዙ በኋላ፤ እየተለማመጡ ተለቀቁ። ነገር ግን የኋላ ኋላ ወደ ዓለሚቱ ሠርግ የታደሰው ሰው ሁሉ ተይዞ መታሰሩ አይቀርም። ወደ ሠርጉም የመጡትን ሰዎች ሁሉ ንጉሡ በሽወርኒ አስቆጥሯቸዋል ይባላል።

እኔና ወዳጆ ልቤም ለጊዜው ሳያንዝ ከወታደሮቹ አመለጥን።

ምዕራፍ ፲

ስለ ማቴዎስና ስለ ሉቃስ፤ ስለ ሙሴም ጨዋታ

ከዚህ በኋላ ወደ ምሥራቅ ዞርሁ። በዚያም ማቴዎስ የሚባል ሰው ቤቱን በሀገር መዳረሻ ሠርቶ አገኘሁ። እኔም ወደ ቤቱ ሔጄ ጌታዬ ሆይ፤ እባክህ አሳድረኝ አልሁት።

እደር አለኝ። ማቴ. ፳፭፥ ፴፭።

ጥቂትም እንደ ቆየን ሉቃስ የሚባለው ባልንጀራው መጣና ጨዋታ ጀመሩ።

ሁለቱ ሲጫወቱ ቃላቸው አንድ ነው። ግን የሉቃስ ቃል ትንሽ ረዘም ይላል። ሉቃስም ንግግሩን ጀመረ። ወንድሜ ማቴዎስ ሆይ፤ ያ ባለ ጠጋ እንዲያ ሲቀማጠል ኖሮ ሞተ፤ ግን በሞተበት ቀን ሰው ሁሉ ደስ አለው እንጂ አንድ ሰው እንኳ አላለቀሰለትም አለ። ሉቃ. ፲፮፥ ፲፱ - ፳፬።

ማቴዎስ መለሰ፤ ወንድሜ ሉቃስ ሆይ፤ ድኃ መሆን ምንኛ መልካም ነው ይመስልሃል አለ። ማቴ. ፮፥ ፲።

ይህንስ እኔም ብዬ ነበረ አለ። ሉቃ. ፯፥ ፳፬።

ከዚህም አያይዘው ያለሚቱን ነገር አነሡ።

ማቴዎስ ጀመረ። ንጉሡ ተቆጥቶ ወደ ዓለሚቱ ቤት የገቡትን ሠርገኞቹን ሁሉ አሲዞ ወሰዳቸው ሲሉ ሰማሁ። እንዲያውም እስከ እርስዎ ድረስ ተይዞ ልትጋዝ ነው ብሎ የንጉሡ ልጅ ነገረኝ አለው። ማቴ. ፳፬፥ ፴፭።

ሉቃስ መለሰ፤ እርስዎ ተይዞ ብትጋዝ እጅግ መልካም ነገር ነው። ሉቃ. ፲፮፥ ፲፯።

ስንት ሰዎች ያበላሸች ይመስልሃል። የጳውሎስ አሸከር ዴማስ የሚባለው አንድ ቀን ወይዘሮ ዓለሚቱን ቢያይ ጌታውን ትቶ ወደ እርስዎ ነገደ። ፪ ጢሞ. ፬፥ ፲።

የወይዘሮ ዓለሚቱን ነገር ስንቱን ልንገርህ የርሷንስ ነገር ወንድማችን ዮሐንስ ይንገርህ። እርሱ ጥቂትስ ስንኳ አይፈራትም ነበረ። ሳትታሰሪ የቀረሽ እንደ ሆነ ምን አለ በዬኝ ይላት ነበረ። ዳግመኛ ሰው ሁሉ እንዳይወዳት የመክርባት ነበረ። ፩ ዮሐ. ፪፥ ፲፭ - ፲፯።

ማቴዎስ መለሰ፤ የርሷን ነገር መቼም አንድ ጊዜ የታወቀ ነው ጽረ ደግሞ ይህ የርስዎ ዲቃላ ምኞት እንዲህ አድርጎ የጠገበበት ምክንያት ምንድር ነው። የሰው ሚስት ያየ እንደ ሆነ በላይዎ ልሙት ይላል። መልካም ፈረስ መልካም በቅሎ ያየ እንደ ሆነ የኔ በሆኑ ይላል።

እገሌ ተሾመ ሲሉ የሰማ እንደ ሆነ ምነው እኔ በሆንሁ ይላል። ከቶ የርሱ ነገር ብልሃቱ ጠፋኝ አለ። ማቴ. ፭፥ ፳፰።

ሉቃስ መለሰ፤ ይህ ይደንቅሃልን ወደ ድግስ ቤት የጠፋት እንደ ሆነ ከርሱ የሚበልጡ ብዙ ሽማግሌች ሳሉ ወደ ላይ ወጥቶ በመጀመሪያው ወንበር ይቀመጣል። ኋላ ግን ያ የጠራው ሰው መጥቶ እየጎተተ አውርዶ በታችኛው ወንበር ያስቀምጠዋል አለ። ሉቃ. ፲፬፥ ፰ - ፲፡፡

ይህንንም ሲጫወቱ የምዕራብ ሀገር ባላባት ሙሴ መጣ፡ ምን ትጫወታላችሁ አላቸው።

አንድ ጥጋባኛ ሀገር አዋኪ ምኞት የሚባል ሰው አለና የርሱን ነገር እንጫወታለን አሉት።

ሙሴ መለሰ፤ ኸኸ፤ እርሱ ነውን፤ አረ ገና እርሱንም አውቀው የለሞይ። ነገሩን ሁሉ በድንገድ ጽፌ አኑራለሁ። ይህንንም ለእስራኤል ዕለት ዕለት አነበላቸው ነበረ። ዘጸ. ፳፥ ፲፯።

ዳግመኛ እርሱ ብቻ አይምሰላችሁ። ሌሎችም ዘጠኝ ባልንጀሮች አሉት። ዘጸ. ፳፥ ፩ - ፲፮።

ስማቸውም ከዚህ እንደሚከተለው ነው።

ጣዖት ማምለክ፣ ለጣዖት መስገድ፣ የእግዚአብሔርን ስም ከንቱ ማድረግ፣ ሰንበትን መሻር፣ አባትና እናትን ማዋረድ፣ መግደል፣ መስረቅ፣ መሴሰን፣ ባሰት መመስከር፣ እነዚህንም ሁሉ የሚመክርና የሚያበረታ ምኞት ነው አለ።

እኔም ከሙሴ ጋራ እጅግም አልተዋወቅም ነበረና ስፈራ ስቸር ጌታው አቶ ሙሴ ምኞት ከዚህ ሀገር የሚሔድበትን ጊዜ የለምን አልሁት።

ሞኝ ነህን እናቱ ወይዘሮ ዓለሚቱ ካልሞተች እሱ ወዴት ይሔዳል አለኝ።

እንኪያስ እርሱ ወደ ሌላበት ሀገር መሔድ ይሻላል አልሁት።

ሙሴ መለሰ፤ ዛሬ ገና ያልሰማው መጣ፤ ሌላውስ ይቅርና ወደ ገነት ገብቶ እናታችን ሔዋንን ከእግዚአብሔር ጋራ ያጣላት ማን መሰለህ። ምኞት አይደለምን። ዘፍ. ፫፥ ፯።

እባብ መጥታ ያንን ቅጠል ብዬ እያለች ለሔዋን ስትመክር ምኞት በዚያ ባልነበረ ትባላው ኖሯልን። ምን ይሆናል ቀረና የርሱንስ ነገር አለማንሣቱ ይሻላል።

ማቴዎስ መለሰ፤ ምኞትን ጉድ ያደረገው የእግዚአብሔር ልጅ ክርስቶስ ብቻ ነው እንጂ አለ።

እንደምን አልሁት።

በገዳም ተቀምጦ አርባ ቀን አርባ ሌሊት በጾም ጊዜ ሰይጣን የወይዘሮ ዓለሚቱን ገንዘብ ሁሉ ይዞ መጣ። ምኞትም ከርሱ ጋራ ነበረ።

ምኞት ከሰይጣን ጋራ መምጣቱ ክርስቶስ ይህን ገንዘብ አልቀበልም ያለ እንደ ሆነ ይህን ሁሉ ገንዘብ እንዴት ትመልሳለህ። ሻረ ተቀበል ብሎ ለመምከር ነበረ። ማቴ. ፬፥ ፳።

ክርስቶስ ግን የሁለቱንም አሳብ ያውቅ ነበረና ገና ሲመጡ በሩቅ ባያቸው ጊዜ ከሙሴ እጅ አንድ በትር ነጠቀና አበረራቸው።

በዚያ ጊዜ የሰይጣንን ሩጫ ያየ ሰው ከመቅጽበት ዓይን እልም ብሎ ጠፋ። ምኞትም ከዚያ የበረረ ዓለሚቱ ቅጥር ደረሰ አለኝ። ማቴ. ፬፥ ፩ - ፲፩።

ለምኞት የደረሱ ልጆች አሉትን አልሁት።

እንዴታ። ነገር ግን ዲቃሎች ናቸው እንጂ ከሚስቱ አይደሉም አለኝ።

ስማቸውን ታውቀዋለህን አልሁት።

እኔ አላውቅም ግን ከሀገራቸው የመጣ ሰው ጳውሎስ የሚባለው ያንደኛውን ስም ሆስ አምላኩ ሲል ስምቻለሁ። ፊሊጵ. ፫፥ ፲፱።

ደግሞ የሁለተኛውን ስም ወንድሜ ሉቃስ ያውቀው ይሆናል። እውን ወንድሜ ሉቃስ ሆይ፤ የምኞት ልጅ የሆድ አምላኩ ታንሽ ወንድም ማን ይባላል አለው።

ሉቃስ መለስ፤ እንዲህ የምትጨነቁት የርሱ ስም ጠፍቷቸው ነው። ልጅ ሰብስቤ የሚባለው አይደለምን አለ። ሉቃ. ፲፪፥ ፲፮ - ፳፩።

ሴት ልጅሳ የለቸውምን አልኳቸው።

ማቴዎስ መለስ፤ እርስዎንስ ዱሮ ቀራጭነት ተሾሜ ሳለሁ ወደ ገበያ እየመጣች አውቃታለሁ አለ።

ማን ትባላለች አልሁት።

አለማፈር ትባላለች፤ አክሲቷ ግን ድፍረት ትላታለች አለኝ። ኸኸ፤ እርስዎ ናትና እርስዎም ያቶ እንደ ልቡ ሚስት አይደለችምን። ያቶ እንደ ጊዜው ሚስት ወይዘሮ ሽውሽው ታላቅ እጎቷ ነበሩና ወደ እርሳቸው ስትሔድ አንድ ቀን በመንገድ አግኝቻታለሁ። በርስዋ ልክ ሰነፍ አይገኝም።

ባሏ አቶ መክለፍለፍ እንጀራ ሳያልፍላት ይኖራል። እንዳይፈታትም የሕግ ሚስቱ ስለ ሆነች አልቻለም አልሁት።

ማቴዎስ መለሰ፤ እረ ወዲያ፤ የሕግ ሚስቱ ብትሆን ከራሱ ትብስበታለችን። እኔስ የሚገቡዎት ከሆነ ቀኝ እጅጅም፣ ቀኝ እግሬም ቀኝ ዓይኔስ ቢሆን ምን ያደርግልኛል። ሞኝ ነህን፤ ይልቅስ የመከርኩህን አትርሳ።

ጌታዬ ማቴዎስ ሆይ፤ ካንተ ጋራ ብዙ ቀን ተቀምጦ መጫወት እጅግ መልካም ነበረ። ነገር ግን ወዳጅ ልቤ ዘመዶቹን ናፍቋልና ስለዚህ ወደ ሀገሬ ለመሔድ እቸኩላለሁ ጤና ይስጥልኝ፤ ወደ ፊት በደኅና ለመገናኘት ያብቃን ብዬው መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፲፰

ስለ ወዳጅ ልቤ ቁጣ

ከዚያም ጥቂት እንደ ሔድን ወዳጅ ልቤ ተቆጣና ቆም ብሎ አንድ ጊዜ ስማኝ ልንገርህ አለኝ።

እኔም እስቲ ተናገር አልሁት።

እንግዲህ አንተ ካገኘኸው ሰው ሁሉ ጋራ ስትቆምና ስትጫወት ጊዜው በከንቱ ሊያልቅ አይደለምን።

ብትወድ የመጣህበትን ነገር በቶሎ ጨርሰህ ወደ ሀገራችን እንመለስ።

አንተ በስም የንጉሡ ልጅ አሸከር ትባላለህ፤ ነገር ግን አንድ ቀን ስንኳ እርሱን ተከትለህ አገልግለኸው አታውቅም። በድንገት አስጠርቶ አገልግሎትህን ቢጠይቅህ ምን ልትመልስለት ይሆን። ሀገር ላገር እየዞርህ ይህን አየሁ ይህን ሰማሁ ብትል ከቁም ነገር የሚቆጥርልህ ይመስልሃልን። ሮሜ. ፪፥ ፲፫።

ይልቅስ ጋሻ ጦርህን ይዘህ ጌታህን ብትከተል መልካም ነበረ።

ነቢያትና ሐዋርያት፤ ጻድቃንና ሰማዕታት ሰፊ ሀገር እየተሸሙ መኖራቸው ጌታቸው ቢያገለግሉ አይደለምን፤ አሁም አንተ ጌታህን አገልግለው።

ዛሬ አሸከር ቸግሮታልና ደስ ያሰኘው እንደ ሆነ አንድ ርስት ሳይተክልህ አይቀርም።

ሲኦል ወርዶ ጢሰኛ ሁኖ ከመቀመጥ ደጅ ጠርቶ ርስት መተክል አይሻልህምን። ወይስ በሲኦል የሚኖሩ ጢሰኞች ባመት ባመት የሚገብሩትን ግብር አታውቅምን።

ያንዱ ሰው ግብር እሳት፣ ጨለማ፣ የማይሞት ትል፣ ጥርስ ማፋጨት፣ ልቅሶ ነው። እስኪ እስትውለው አንድ ሰው ሰው ባመት ይህን ያህል እየገበረ መኖር እንደ ምን ይችላል። ማቴ. ፲፫፣ ፵፪።

እኔ ይህን ያህል ዘመን ካንተ ጋራ መንከራተቴ ስንቅህን የሚሸከምልህ ሰው አታገኝም ብዬ ነው እንጂ ትቸህ እሑድ አልነበረምን። አንዳንድ ቀን እንኳ የተለየሁህ እንደ ሆነ ችጋር ይዞህ ይውላል። ድካሜ ሁሉ ላንተ ብዬ ነው እንጂ ለራሴ ምንም አላሰብም። እንግዲያውማ ላቶ እንደ ልቡ አሸከር ብሆን አንድ ትልቅ ጥቅም ሳላገኝ የምቀር ኑሯልን። ከዋልሁ ካደርሁም ዘንድ ልጃቸውን ወይዘሮ ክፋትን ይድሩልኝ ነበር።

አሁንም ቁርጡን ንገረ፤ ከዚያ ወዲያ የማደርገውን አደርጋለሁ አለኝ።

እኔም በትህትና ቃል ወዳጆ ልቤ ሆይ፤ ያላንተ ምን ዘመድ አለኝ፤ ከቤቴም ስነሣ አንተን ተማምኜ እንጂ አንተ አይዞህ ባትለኝ ጥንቱንም አላስበው ነበረ።

አሳቤም ይህን ዓለም (መጻሕፍትን) በምሥራቅና በምዕራብ፣ በሰሜንና በደቡብ፣ ለማዘር እንደ ሆነ ታውቃለህ። አሁን ግን ከተቆጣህ ይቅርብኝ። እኔም ባስበው ይህን ዓለም እስከ ሞቴ ቀን እንኳ ብዘር የምጨርሰው አይመስለኝም። በውነትም አንተ እንደ ነገርከኝ አንዳንድ ቀንም ቢሆን ጌታዬን ማገልገል ይሻለኛል።

ነገር ግን በምሥራቅ ሀገር ያየናቸውን ሀገሮች ስማቸውን እየጻፍን ወዲያውም ዛፉን፣ ተራራውን እየየን ወዳጆቻችንንም ሁሉ እየተሰናበትን ወዳገራችን እንመለሳለን።

ደግሞ አንድ ነገር ልንገርህ። እኔ ለኑሮ የምሥራቅን ሀገር መርጫለሁ። ለምቶትማ የምዕራብ ሀገር ይመቻል። ግን ሰዎቹ ወሬ ያበዛሉ።

በሰሜን ሀገር መኖር መልካም ነበረ። ግን ሰዎቹ ሁልጊዜ ይጣላሉ። ዘወትርም እንደ ተካሰሱ ይኖራሉ።

በደቡብም ሀገር መኖር መልካም ነበረ። ግን የደቡብ ሀገር ሰዎች ከእውነተኛቸው ሐሰተኞቹ ይበዛሉ።

በምሥራቅም ሀገር መኖር ግን ምንም ሀገሩ አስቸጋሪና አድካሚ ቢሆን ሰዎቹ እጅግ መልካሞች ናቸው። ነገራቸውም አጭርና እውነት ነው።

ዳግመኛ ብዙ ወዳጆች አለኝና ሀገሩ ባይመቻኝ ስንኳ ስለ ወዳጆቼ ብዬ በምሥራቅ ሀገር ለመኖር አስቤአለሁ አልሁት።

ወዳጆ ልቤኢ መለስ፤ ይሁን መልካም ነው፤ አንተንም አንድ ስፍራ ከያዝህልኝ፤ እኔስ ለምን እለይሃለሁ። የሚያስቆጣኝና የሚያበሳጨኝ ይህ ሀገር ላገር መዘርህ ነው እንጂ አንድ ሥፍራ መያዝህን መቼ እጠላለሁ። አሁንም ያሰብኸውን አድርግ አለኝ።

ወዳጅ ልቤ ሆይ፤ ሁልጊዜ እኔ አስቀይምሃለሁ እንጂ አንተ አስቀይመኸኝ አታውቅም። እግዚአብሔር ይባርክህ፤ የቀናውን መንገድ ይምራህ አልሁትና መንገዳችንን ሔድን።

ምዕራፍ ፲፱ ስለ ትልቅ አዳራሽ

በምሥራቅ ሀገር ጥጉን ጥጉን ስሔድ አንድ ታላቅ አዳራሽ አየሁና ቶሎ ብዬ ወደዚያ ሔድሁ። በስተውጭም እጅግ ያማረ ነበረና ገብቼ ለማየት ችኩልኩ።

ነገር ግን ወደ በር በደረስሁ ጊዜ ምናልባት በረኛ ይኖራል ብዬ፤ ደጀ ሰላሙን ለመግባት ስለ ፈራሁ አንድ ሰዓት ያህል ተቀመጥሁ። ቢሆንም ግባ የሚል ወይም ተመለስ የሚል አንድ ሰው ስንኳ አልነበረምና ወደ አዳራሹ ቀረብሁ። አዳራሹም ተቆልፎ ነበረ። በዚህ ነገር ተጨንቄ ሳለሁ ከወደ ጓሮ አንድ ብላቴና መጣ።

- ማን ትባላለህ አልሁት፤
- መልካም አሳብ እባላለሁ አለኝ።
- ይህ አዳራሽ የማነው አልሁት፤
- የንጉሡ ልጅ የክርስቶስ ነው አለኝ።
- ለምን ጉዳይ ብሎ ሠራው አልሁት፤

ለልብስ ማጠቢያና ለመሣሪያ መስቀያ ብሎ ነው። በስተ ውስጡ ሁለት ክፍል አለው። ባንድ ወገኑ ከሰይጣንና ከአይሁድ ጋራ የተዋጋበት የጦር መሣሪያ ተሰቅሎበታል። በሁለተኛውም ወገን አሽከሮቹ ልብሳቸውን ያጥቡበታል አለኝ። ራእ. ፯፣ ፲፫ - ፲፬።

የጦር መሣሪያው ጥሩ ጥሩ ነውን አልሁት። እንዴታ፤ ግን ከባድ ከባድ ነው፤ ክርስቶስ ኃይለኛ ነበርና ሁሉንም ይዞ ተሰልፎ ነበረ እንግ ሌላ ሰውስ ቢሆን አንዱን መሣሪያ ስንኳ ይይዞ ሊሰለፍ አይችልም ነበር አለኝ።

የጦር መሣሪያው ስንት ነው አልሁት። እኔ የማውቀው አሥራ ሰባት ይሆናል። ቁጥሩም ከዚህ እንደሚከተለው ነው።

እሥራት፣ ስድብ፣ ጥፊ፣ ግርፋት፣ የሾህ አክሊል መስቀል፣ ችንካር፣ ምራቅ፣ በትር፣ ልግጫ ሐሞት፣ መራራ፣ ራቁትነት፣ ውኃ ጥም፣ ሞት፣ በጦር መወጋት፣ መቃብር፣ ስሙን የማላውቀው ሌላም ብዙ መሣሪያ አለ አለኝ። ማቴ. ፳፯፣ ፩ - ፳፰።

ክርስቶስ ከአይሁድና ከሰይጣን ጋራ ሲዋጋ፤ ይህን ሁሉ የጦር መሣሪያ ይዞ ነውን አልሁት።

እንዴታ። ያውስ አንድ ሰዓት ብቻ ነውን፤ ከአሙስ ማታ ጀምሮ እስከ አርብ ዘጠኝ ሰዓት ድረስ ነው እንጂ አለኝ።

ይህንም ከነገረኝ በኋላ ወደ መጣበት ዘወር አለ።

እኔም ወደ አዳራሹ ውስጥ ገብቼ መሣሪያውን ሁሉ ለማየት አሰብሁ፤ እንገር ግን በሩ ተቆልፎ ነበርና ደጅ ብመታ የሚከፍትልኝ አላገኘሁም።

ከዚህም በኋላ በራሴኢ እውቀት የሚባል መክፈቻ ነበረኝና ተኪሴ አውጥቼ ወደ ቁልፉ ውስጥ አግብቼ በል ና ተከፈት እያልሁ እታገል ጀመርሁ። ነገር ግን ብደክም ማን ፍንክኸ ይበል።

ያ መልካም አሳብ የሚባል ብላቴና በሩቅ ቆሞ ይመለከተኝ ኑሮ ሲሮጥ ወደኔ መጥጦ ምነው ምን ያለህ ደፋር ነህ፤ በሌላ መክፈቻ እከፍታልሁ ብለህ እንዴህ ስትታገል ይህ ቁልፍ ቢሰበር እንዴት ልትሆን ኖሯል? ዘበኞች አግኝተውህ ቢሆን እጅህን አጠልጥለው ወደ ግዛት ይሰዱህ ነበረ። አሁን አንተ ቁልፍህን ሌላ ሰው ቢከፍተው ወይም ቢሰብረው ታንቄ ልሙት ትላለህን፤ አሁንም የቁልፉን መክፈቻ የያዘው መንፈስ ቅዱስ ነውና እርሱ መጥጦ ካልከፈተልህ እገባለሁ ብለህ አታሰብ፤ ከቶ ብታሰብም አይሆልህም አለኝ። ዮሐ. 10፥ 32።

ይህንም ስንነጋገር የእኔን መክፈቻ ወደ ቁልፉ ውስጥ እንዳገባሁት ነበረና ሳላወጣው ያ መንፈስ ቅዱስ ከተፍ ማለት ነዋ።

በዚያ ጊዜ ምን ይዋጠኝ። እጄን እያርገበገብሁ፤ አይቴኑ አሐውር እመንፈስከ። ወአይቴ እጉይይ እምቅድመ ገጽከ። እመኒ ዓረጉ ውስተ ቀላይ ህየኒኢ ሀሎከ። ወእመኒ ነሣእኩ ከንፈ ከመ ርግብ። ወሰረርኩ እስከማኅለቅተ ባሕር። ህየኒ እዴከ ትመርሐኒ ወታነብረኒ የማንከ። መንክር ግብርከ ወነፍስየ ጥቀ ትጤይቆ። ወታነብረኒ እምኔከ አዕፅምትየ ዘገበርኩ በኅቡዕ። ወኢአካልየ በመትሕተ ምድር። ወዘሂ ገበርኩ ርእያ አዕይንትየ እያልሁ መቀባእር ሆነ። መዝ. 91፥ 2 - 12።

እኔ ፈርቼኢ እንዲህ ተጨነቅሁ እንጂ እርሱ ግን ጥቂሰትስ እንኳ ክፉ ነገር አልተናገረኝም።

በመክፈቻዬም አውጥቶ ጥሎ በርሱ መክፈቻ ከፍቶ አስገባኝ።

በገባሁም ጊዜ አንድ ነጭ በግ ታርዶ፤ በሳንቃ እንቸት ላይ ወድቆ አየሁ። ብዙ ሰዎችም ልብሳቸውን እያወለቁ በደሙ ያጥባሉ ደሙም ሳያቁርጥ ይወርዳል። ልብሳቸውን ሲነክሩት ለጊዜው ደም ይመስላል። ጠምዘዘው ሲያወጡት ግን ከበረዶ

አሥር ጊዜ ይነጣል። ያነንም ይለብሱና ከተሰቀለው የጦርነት መሣሪያ አንዳንድ እየያዙ ይወጣሉ። አንዱ አጥቦ ሲወጣ ሌላው ይገባል።

እጅግም ተደነቅሁ፤ ለመንገዴ ባልቸኩልሁ እነርሱን ስመለከት በኖርሁ ነበረ።

ባዳራሹም በስተቀኝ በኩል በመዘወር ጉበቶ የሚፈስ ውኃ አየኑ። የጥሩነቱ ነገር እጅግ ያስደንቃል። በስተላይም ወገን ከዚህ ውኃ የሚጠጣ ለዘላለም አይጠማም የሚል ጽፈት ተሰቅሎ ይታያል። ዮሐ. ፱፥ ፲፬።

እኔ ግን መቅጃ አልነበረኝምና በእፍኔ እየዘገንሁ ፉት ፉት አድርጌ ወጣሁ።

ምዕራፍ ፳

ስለ ትልቅ ኃዘን

በዚያም ወራት አንድ ቀን ከቀትር በኋላ ባንድ ስፍራ ተቀምጬ አንገቴን ከጉልበቴ ጋራ እያስታገልሁ አዘን ጀመርሁ።

ወዳጅ ልቤም ወደኔ ቀርቦ ምነው ዛሬ እንዲህ አድርገህ አዝነሃል አለኝ።

ወደ አዳራሹ ውስጥ በገባሁ ጊዜ የውኃ መቅጃ ባለመያዜ እየተናደድሁ ነው አልሁት።

ተጠምተሃልን አለኝ።

መጠማትስ አልተጠማሁም። ነገር ግን ውኃ መቅጃ በነበረኝ እኔም በብዙ እጠጣ ነበር። ደግሞ በመቅጃው ይገጩበት እወጣ ነበር አልሁት።

አንተን ካልጠማህ ለማን ብለህ ይህን አሰብህ አለኝ። ሞኝ ነህን፤ አሁን ባልጠማ ሌላ ቀን መጠማቴ ይቀራልን፤ ደግሞስ ስንቱ ጎረቤቶቼ በውኃ ጥም ይተላለቁ ይመስልሃል። ከዚያ ውኃ ቀድቼ በነጋኸውን ያ ባለጠጋ ዘመዳቸን ንጉሡ አስጠርቶት በሔደ ጊዜ ስለ በረሃው ጽናት ውኃ ጥም ይዞት አንድ ጠብታ ውኃ የሚያቀምሰኝ ሰው ባገኘሁ እያለ ሲያለቅስ ወድቆ አልቀረምን። ሉቃስ. ፲፮፥ ፳፬።

የዚህ ነገር ትዝ እያለኝ ብዙኅ አዘንሁ አልሁት።

ወዳጅ ልቤም ይህን ስነግረው ስቅስቅ ብሎ አለቀሰ። እንባውም በጉንጨጫ ይወርድ ጀመር።

ወዳጅ ልቤ ሆይ፤ ስለ ምን ታለቅሳለህ፤ አሁን በነገርሁህ ነገር ነውን፤ ወይስ ሌላ ትዝ ነገር ትዝ ብሎህ ነው አልሁት።

ሌላ ነገር ትዝ ብሎኝ አይደለም። ነገር ግን የባለጠጋውን ነገር ብታካሣ የወደቀበት ሥፍራ ትዝ አለኝና ነው።

እንዴት ያለ ነው አልሁት።

ስፍራውም እጅግ በረሃና ጉድጓዳ ስለ ሆነ መሬቱ እንድ እሳት ይግላል። የፀሐይ መቀት ሲፋጅ ፀሐይ ቦታዋን ለቃ (ትታ) የወረደች ይመስላል።

ዳግመኛ የምድር አራዊት ሁሉ እባብም፣ ዘንዶም፣ ጊንጥም፣ በየመንገዱ ዳር ተጋድመው የሰን እግር ይጠብቃሉ።

በዚያ መንገድ የሚሔዱ ሰዎች ሁሉ ምላሳቸው በውኃ ጥም ይታሠራል። ጥርሳችውንም ያፋጫሉ። ወዲያም ወዲህም ቢመለከቱ አይዟችሁ የሚል አንድ ስው ስንኳ አያገኙም። መዝ. 124፥ 2 - 5።

በስተላይ ወገን ጥቂቶች መንደሮች ይታያሉ። ነገር ግን በዙሪያዎቻቸው እልም ያለ ገደል ነው። ሰውስ ይቅርና አሞራ ስንኳ አያልፍበትም። ኢዮብ 38፥ 2።

እግር ክፉ ነውና ምናልባት የኛም መንገድ ባለጠጋው በሔደበት የሆነ እንደ ሆነ እንዴት እንሆናለን ብዬ ያዘንሁበት ምክንያት ይህ ነው አለኝ።

በእውነትም ይህ ነገር እጅግ የሚያሳዝን ነው።

ነገር ግን ንጉሡ ባስጠራን ጊዜ የክርስቶስ ሞት የሚባለውን ካርታ ያገኘን እንደ ሆነ ያንን እያየን ደጋ ደጋውን እንሔዳለን።

ትልቁስ ጭንቀት የክርስቶስ ሞት የሚባለውን ካርታ ያላገኘን እንደ ሆነ ነው። ካርታውንም ካላገኘን ወደ አንፋ ፈረፈር ወድቀን እንቀራለን እንጂ ያ ባለጠጋ የሔደበትን በረሃ እንዘልቃለን ብለን አናስብም አልሁት።

እውነት ነው፤ ግን ለሁሉም ነገር የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልን አሜን አለኝ።

ይህንም ተነጋግረን መንገዳችንን ለመሔድ ጀመርን።

ምዕራፍ ፳፩

ስለ ዕድሜ ተራራ

ከዚህም በኋላ የሚባለውን ዕድሜ ተራራ ለማየት ሔድሁ። በጥጉ ቆሜ ብመለከት ሄኖክና ኤልያስ ወደ ጫፉ ወጥተው ፊጥ ብለው ተቀምጠው ይታያሉ። ዘፍጥ. ፭፥ ፳፬፤ ፪፻፲. ፪፥ 1።

መቼም አሳብ አይቀርምና፤ ምናልባት እኔም ብወጣ እንደርሳቸው ወደ ጫፉ እደርስ ይሆንን ብዬ ወደ ተራራው እግር ቀረብሁ።

ነገር ግን በዕድሜ ተራራ እግር የስንት ፍጥረቶች ሬሳ አየሁ ብላሁ ታምኑኛላችሁን። ሰማይና ምድር ወረቀት፤ መላእክት ጸሐፊዎች፤ ባሕር ቀለም ሆኖ ተጽፎና ተቆጥሮ ያልቅ እንደ ሆነ ነው እንጂ አንድ ሰው ሊጽፈውና ሊቆጥረው አይችል።

የሰው ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የእንስሳ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የአራዊት ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ የአዕዋፍ ወገን ሬሳ፤ ባንድ ወገን የተንቀሳቃሽ ወገን ሬሳ ባንድ ወገን፤ እነሺህ ሁሉ እንደ ቅጠል ረግፈው ይታያሉ።

ሬሳውንም ሁሉ በየወገኑ ካየሁ በኋላ ቀና ብዬ ወደ ዕድሜ ተራራ ብመለከት፤ እንስሳውም አራዊቱም፤ አዕዋፍም፤ ተንቀሳቃሹም፤ የሰው ወገን ሁሉ ወደ ዕድሜ ተራራ ለመውጣት ይፍጨረጨራሉ፤ ነገር ግን ያንን ዕድሜ ተራራ እስከ ጫፉ የወጣ ፍጥረት የለም።

እኩለ ከተራራው መካከል ሲደርሱ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና ጥቂት ከፍ እንዳሉ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና አንድ ጊዜ እንደ ተራመዱ ይወድቃሉ። እኩሉም ገና እንወጣለን ብለው ሲያስቡ ይወድቃሉ።

ይህንም አይቼ ብዙ አለቀስሁ።

ያ ወዳጅ ልቤ ግን እጅግ ቸኩሎ ነበረና እንሁድ እንጂ በዚህ ቆመን እንኖራለን።

ይህ አሁን የምታየው ሁሉ ላንተ እንግዳ ቢሆንብህ አታድንቅ፤ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ እንዲሁ ነው አለኝ።

ምንስ ቢሆን ክርስቲያን አይደለሁምን? ስለዚህ ይህን ሁሉ የሰው ሬሳ አይቼ ዝም ብዬ ብሔድ መልካም አይሆንምና ወደ ዛፉ እግር አርፈን ከዳዊት መዝሙር ጥቂት ልዘምር አልሁት።

ከዚህም በኋላ ዳዊቱን በጉልበቱ ላይ ዘርግቼ ልዘምር ጀመርሁ።

እንዲህ እያልሁ

«ምንትኑ ውእቱ ሰብእ ከመ ትዝክሮ?»

ወምንትኑ ዕጻለ እመሕያው ከመ ተሐውጾ?

ሕቀ አሕጻጽ እመላክቲከ። መዝ. ፳፭፡ ፬ - ፭።

እስመ ኅልቀ በሕማም ሕይወትየ።

ወዓመትየኒ በገዓር።

ወደክመ በተጽናሰ ኃይልየ።
 ወእንቀልቀለ ኩሉ አዕጽምትየ። መዝ. ፴፩፥ ፩።
 ወእቤ በልሳንየ ንግረኒ እግዚአ ደኃሪትየ።
 ምንት እማንቱ ጉልቆን ለመዋዕለየ።
 ከመ አእምር ለምንት እዴኅር አነ።
 ናሁ ብሉያተ ረሰይኮን ለመዋዕልየ።
 ወአካልየኒ ወኢከመ ምንት በቅድሜከ።
 ወባሕቱ ከንቱ ኩሉ ደቂቀ ዕጓለ እመሕያው።
 ወከመ ጽላሎት ያንሶሱ ኩሉ ስብእ።»
 ወባሕቱ ከንቶ ይትሀወኩ።
 ይዘግቡ ወኢየአምሩ ለዘያስተጋብእ።
 በተግሣጽከ በእንተ ኅጢአቱ ተዛልፍኮ ለሰብእ።
 ወመሰውካ ከመ ሣሬት ለነፍሱ።
 ወባሕቱ ከንቱ ይትሀወኩ ኩሉ ስብእ። መዝ. ፴፱፥ ፫ - ፲፩።
 ተዘከር ምንት ውእቱ ኃይልየ።
 ቦኑ ለከንቱ ፈጠርኮ ለዕጓለ እመሕያው።
 መኑ ስብእ ዘየሐዩ ወዲይሬእያ ለሞት።
 ወመኑ ዘያድኅና ለነፍሱ እምእደ ሲኢአል። መዝ. ፹፱፥ ፵፯ - ፵፰።
 እስመ ኅልቀ ከመ ጢስ መዋዕልየ።
 ወነቅጻ ከመ ሣዕር አዕጽምትየ።
 ወመዋዕልየኒ ከመ ጽላሎት ኅለፈ።
 ወአነሂ ከመ ሣዕር የበስኩ።
 ንግረኒ ውኅዶን ለመዋዕልየ።
 ወኢትሰደኒ በመንፈቀ ዓመትየ።
 ወኩሉ ከመ ልብስ ይበሊ።

ወከመ ሞጣሕት ትዌልጠሙ ወይትዌለጡ። መዝ. ፱፻፭፣ ፫ - ፳፯።

ተዘከር እግዚአ ከመ መሬት ንሕነ።

ወሰብእሰ ከመ ሣዕር መዋዕሊሁ።

ወከመ ጽጌ ገዳም ከማሁ ይፈሪ።

እስመ መንፈስ ይወፅእ እምኔሁ ወኢይሄሉ እንከ።

ወኢየአምር እንከ መካኖ። መዝ. ፻፲፩፣ ፲፬ - ፲፮።

ምንትኑ ውእቱ ሰብእ ከመ ታስተርኢ ሎቱ።

ዕዳለ እመሕያውሰ ዘተሐስቦ።

ሰብእሰ ከንቶ ይመሰል።

ወመዋዕሊሁኒ ከመ ጽላሎት የኅልፍ። መዝ. ፻፵፬፣ ፫።

ይህንም ከጨረሰ በኋላ ቆሜ የሬሳውን ብዛት እያየሁ አንድቅ ጀመርሁ።

ወዳጆ ልቤም ወደ እኔ ቀርቦ እንዲህ የሚያስደንቅህ የሞቱት ሰዎች ነገር ነውን? አለኝ።

አዎን፤ አንተሳ፤ አልሁት።

እኔስ የሚያደሰደንቀኝ የሄኖክና የኤልያስ ነገር ነው አለኝ።

እንደምን? አልሁት።

የዕድሜ ተራራን ወጥተው ወደ ጫፉ ከደረሱ በኋላ ተደላድለው አይቀመጡምን? እንዲህ አጉል አቀማመት ተቀምጠው ቀልቀል፣ ቀልቀል ሲመለከቱ ቢወድቁ እንደምን ሊሆኑ ነው። እነዚህ ሰዎች ያልወደቁ እንደ ሆነ ምን ተናገር በለኝ አለኝ።

እውነትህ ነው፤ አጉል አቀማመጥ ተቀምጠዋል። ነገር ግን ቢወድቁስ ባይወድቁስ እኛ ምን ቸገረን? ከወደቁማ ሥጋቸውስ ለመቃብር ይገኛልን? ደግሞም እነዚህ ሰዎች ይህን የዕድሜ ተራራ በገዛ ኃይላቸው ሊወጡ ባልቻሉ ነበር። ስለዚህ ያወጣቸው ጌታ ያውቅላቸዋል። ራእ. ፱፣ ፩።

ግን ሁሉንም በዓይን ለማየት ያብቃን፤ በጆሮም ለመስማት ያብቃን። አሁንስ መንገዳችንን እንሒድ። ምንም ቢሆን የደቡብን ሀገር ሳናይ ወዳገራችን አንመለስም አልሁት።

ምዕራፍ ፳፪

ስለ ደቡብ መንገድ

ከዚህም በኋላ ወደ ደቡብ ሀገር ሔድሁ።

የደቡብ ሀገር ሰፊ ሜዳ ነበርና በእግሬ ሔጅጅ ወደ አስብሁበት እንዳልደርስ አወቅሁ።

ስለዚህ አንዲኢት ሰጋር በቅሎ ገዛሁና ስሟን ማንበብ ብቻ ብዬ አወጣሁላት።

በሁለት ዓይን ልጓም ለጉሜ ወዳጆ ልቤን አፈናጥጬ አንድ ጊዜ ሾጥ ባደርጋት የሚበልጠውን ሜዳ አሳለፍሁት።

በዚያም ምርማሪ የሚባል ሣር የበቀለበት መስክ አገኘሁ። ይህ መስክ የማነው ብዬ ብጠይቅ የባሻ ማስተዋል ነው አሉኝ። እርሳቸውስ ድግ ሰው ናቸው። አንድ አፍታ ባግጣት የሚቆጡኝ አይመስለኝም ብዬ ልጓሟን አውልቄ ለቀቅኋት። ጥቂትም እንደ ነጩኝ እንድ ገና ለጉሜኤ አሰግር ጀመርሁ።

ነገር ግን የደቡብ ሀገር እጅግ ሰፊ ስለ ሆነ ፊት ለፊት አልዘልቀውም ብዬ ባንድ ወገን አቋርጬ ወደ ምሥራቅ ተመለስሁ። ወዳጆ ልቤም ምነው ባቋራጭ መንገድ ተመለስሁ፤ ይህን ጊዜ እኔ ብዬህ በሆነ እልክህ ይመጣ ነበረ አለኝ።

እንኳን እንኳን አንተ እንደ ሰለቸኸኝ አውቄ ወደ ምሥራቅ ሀገር ሔደን ወዳጆቻችንን ሁሉ ተሰነባብተን ወዳገራችን እንድንመለስ ብዬ ነው እንጂ ሌላ ነገር ብዬ አይደለም አልሁት።

ይህስ ከሆነ መልካም ነው አለኝ።

ምዕራፍ ፳፫

ስለ መሰነባበት

ይህንም ከተነጋገርንም በኋላ ወደ ምሥራቅ ሀገር ደረስሁ። የምሥራቅ ሀገር ግን ለበቅሎ የማይመች ወታ ገባ መሬት ነበረና በቅሎዬን ማንበብ ብቻን ለሊቀ ካህናት መራቀቅ ሸጥሁላቸው። በእግሬም ለመሔድ ጀመርሁ። ነገር ግን ዱሮ ዱሮ በቅሎ ተለመደና እግሬ ይደካክም ጀመረ።

ከዚህም በኋላ እያዘገምሁ ወደ ድኅነት ቤት ደረስሁ። ባየኝ ጊዜ እጅግ ደስ አለው። ከሰላምታው በኋላ ስለ ልጆቼና ስለ ሚስቴ ጤና ጠየቀኝ።

ደኅና ናቸው፤ እግዚአብሔር የዕለት ምግብና ያመት ልብስ አልነሣቸውም አልሁት። ፩ ጢሞ. ፮፥ ፰።

ከዚህም በኋላ ወደ ቤት ገባን። እርሱም ቶሎ ብሎ እንጀራውን በሌማት፤ ጎሙን በድስት አድርጎ አቀረበልኝ።

እኔም ባርከህ ቀድሰህ ስጠኝ ብዬ ፈጣሪዬን ለምኜ እስከጠግብ በላሁ።

ከበላሁም በኋላ ይህን የበላሁትን ለጤና አድርግልኝ፤ በመንግሥተ ሰማያትም መንፈሳዊ ምግብ እንድትመግቡኝ አለምንሃለሁ ብዬ ፈጣሪዬን አመስግኜ ወደ መኝታ ቤቴ ሔድሁ።

በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ድኅነትም ብዙ መንገድ ሸኘኝ።

ምክርም መከረኝ፤ ምክሩም እንዲህ ነበር።

ብልጥግና የሚባል ወምበዴ ተነሥቶ ሰውን ሁሉ ሊፈጅ ነው። አሁንም አንተ ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ። ፩ ጢሞ. ፮፥ ፱ - ፲።

እንደምን አድርጌ እጠነቀቃለሁ። እነሆ አንተ እንደምታዋኝ ባዶ እጄን ነኝ። ቢመጣብኝኛ በምን እመልሰዋለሁ አልሁት።

እርሱም ወደ ቤቴ እየሮተ ተመልሶ ይበቃኛል የሚባል አፎቄውን ይዘልኝ መጣ። ያንንም በጫንቃዬ ላይ አድርጌ እየተጎማለልሁ ሔድሁ።

ትሕትናንም ለመሰናበት ሔድሁ። ተሰነባበተንም ስሔድ ስለ መንገዴ መከረኝ።

ምክሩም እንዲህ ነበር።

በዚህ ወራት ትዕቢት የሚባል አንበሳ ከበረሃ መጥቶ መንገደኞችን ሁሉ እየሰበረ ሊጥል ጀምሯል። አሁን ስትሔድ ስንኳ ብዙ ሬሳ ወድቆ ታገኛለህ። አንተ ግን ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ።

እንሆ አንተ አንደምታዋኝ በእጄ መሣሪያ የለኝም። እንደምን ልጠንቀቅ አልሁት።

በዚያ ጊዜ አላዋቂ ነኝ የምትባል ሽጉቱን ከወገቡ አውልቆ ስጠኝ። ያንንም ታጥቄ ያላሳብ መንገዴን ሔድሁ።

ብላታ ቸርነትም ለመሰናበት ሔድሁ። እርሳቸውም ሸኝተውኝ ሲመለሱ ስለ መንገዴ መከሩኝ። ምክሩም እንዲህ ነበር።

ንፍገት የሚባል አቦ ሸማኔ እጅግ ከፍቷልና ተጠንቅቀህ ሔድ አለኝ።

ያለ መሣሪያ እንዴት አድርጌ ለመጠንቀቅ እችላለሁ አልኳቸው።

ያለውን ለመስጠት የሚባል ጋሻቸውን ከክንዳቸው አውልቀው ሰጡኝ። እኔም ያንን አንግቤ ያለ ፍርሃት ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፬

ስለ ወንጌል መሰነባበት

ከዚህም በኋላ የምእመን ሚስት የነበረችውን ወንጌልን ለመሰናበት ያለችበትንስ ስፍራ አስጠይቄ ሔድሁ። ባዮችንም ጊዜ እያለቀሰች ወደ እኔ መጣች። ከሰላምታም በኋላ ወደ ቤት እንግባ አለችኝ።

እኔ ግን ቸኩየ ነበረና እዚሁ ተሰነባብተን ልሔድ አልኳት።

ምነው ወዳጄ፤ ይህን የሚያህል ዘመን ተለያይተን ኖረን መቼ ተጨዋወትንና ልሔድ ትላለህ። ስንኳን አንተ ማንም ወደ እኔ ቢመጣ ሳያድር አይሔድም አለችኝ። የሐ. ፮፥ ፴፯።

እኔም እሺ ብዬ ወደ ቤት ገባሁ። ጨዋታም ጀመርን። እቴ ወንጌል ሆይ፤ እንደምን ነሽ፤ ተጽናንሽን አልኳት።

የሞተ ተገግዳ እንጂ፤ የቆመ ምን አለበት። ባሌንም ከሀገር አስወጥተው የሰደዱት ሰዎች ዋና ዋናዎቹ ሲቀሩ፤ ሁሉም እየመጡ እግሬ ሥር እየወደቁ «ማሪን» አሉኝና ማርኳቸው አለች። ማቴ. ፭፥ ፯።

ካሣ እየተቀበልሽ ነውን አልኳት።

አልተቀበልሁም አለች።

እንግዲያም ስለ ምን ማርሻቸው አልኳት።

አለቃ መመለስንና ቁስ ገበዝ ማመንን አማላጅ ልከው ቢያስጨንቁኝ ማርኳቸው አለችኝ።

እነዚያም ከመጡ ምን ይደረጋል። መቼም የሞተ ሰው ከኋለኛው ቀን በቀር አይነሣም። ደግ አድርገሻል። ከዚያ ወዲህ ፍቅር ናችሁ፤ ልብሽ ጥቂትም ቂም አልያዘምን አልኳት።

ኧረ ወዲያ በስመ አብ በል ወንድሜ። አንድ ጊዜ ከታረቅሁ በኋላ ቂም የሚሉ ነገር ወዴት አውቃለሁ። አባቴ እግዚአብሔርም እንዴሁ ነው። ኢሳ. ፩፥ ፲፰።

ከምዕራብ ሀገር የመጣ ጳውሎስ የሚባል ሰው በደማስቆ ከተማ ሸፍቶ ያባቴን አሽከሮች ሁሉ እያሰረ ወደ ኢየሩሳሌም ይሰዳቸው ነበረ።

አባቴም ይህ ነገር ቆጨውና በከተማው አጠገብ መብረቅ የሚባለውን መድፍ ጠምዶ ቆየው።

ነገር ግን አባቴ እጅግ ርኅራኄ ያበዛ ነበርና እንዳይሞት ብሎ እርሳሱን አውጥቶ ባሩድ ብቻ ነበረ።

ጳውሎስም አሳቡን ጥሎ ሲሔድ ያንን መብረቅ የሚባለውን መድፍ ተኩሰበት።

በዚያ ጊዜ በድንጋጤ እስከ ሦስት ቀን ድረስ ወድቆ አደረ። አሽከሮቹም አንዱ ባንዱ ላይ እየተነባበሩ ወደቁ።

አባቴም በቶሎ ከምድር አንሥቶ ይዞ ብዙ ወቀሳ ከወቀሰው በኋላ ምሕረት አደረገለት። ከዚያ ወዲህ የሁለቱ ፍቅር ርጥብ ያቃጥላል።

ከፍቅራቸውም ጽናት የተነሣ የውጭ ሀገር ሚኒስትር አድርጎ ሾመው። የሐዋ. ፱፥ ፩ - ፲፭።

ወዳጄ ሆይ፤ ከታረቅን በኋላ ቂም አናውቅም፤ የዘር ነው አለችኝ።

ወንጌል ሆይ፤ ይህስ ትልቅ ነገር ነው። ይኅን ያህል ነገር ስምቼ ደስታውንም አልችለው። አሁንም ማደሬ ካልቀረ ስለ ደስታዬ በዘፈን ሳምግስሽ ልደር አልኋት።

ከበረታህማ መልካም ነው። ግን መንገደኛ ነህና ይደክምሃል ብዬ አስባለሁ አለች።

ምዕራፍ ፳፭

ወንጌል በዘፈን ስለ ማሞገስ

ከዚያም በኋላ የወንጌል ቤተ ሰዎች ሁሉ ተጠርተው መጡ። እኔም ልዘፍን ጀመርሁ።

በዚህ ያላችሁ ልጁም ዐዋቂውም አንድ ጊዜ እጃችሁን አውጡና አጨብጭቡ። ከበሮውንም ድልቅ ድልቅ ድልቅ አደረጉት። እንግዲህ ያለ ዛሬ አንገናኝም አልኋቸው።

እነሱም እጃቸውን ቸብ ቸብ ሲያደርጉ እኔ በመካከል ቆሜ እንደዚህ እያልሁ አወርድላቸው ጀመርሁ።

ይገባሽ ወደ ሰማይ፤

ይገባኝ ወደ ሰማይ።

አንች አጋዳይ፤

አንች አጋዳይ፤

ይገባኝ ወደ ሰማይ።

ሰዎች በቤታቸው ሲተማሙ ዋሉ፤

ደጅ ለመታ ሁሉ ከፈተች እያሉ። ማቴ. ፯፥ ፯።

ከጌታው ተጣልቶ አስታርቂኝ ሊልሽ፤

ዶሮ ሲጮህ መጥቶ ገባ ከቤትሽ። ማር. ፲፬፥ ፸፪።

ይህን ወሬ ሰምቶ ከገዛ አሽከርሽ፤

በንጨት ታንቆ ሞተ የፈታሽ ባልሽ። ማቴ. ፳፯፥ ፮።

ቀምበርሽ ቀላል ነው እያሉ ሲያሙሽ፤

ከሌሎቹ ይልቅ በዛ መከርሽ። ማቴ. ፲፭፥ ፳፬ - ፴።

መከሩስ ብዙ ነው አሁን እንዳልሁት፤

እንከርዳዱን ነቅለሽ ብትጥይለት። ማቴ. ፲፫፥ ፳፯።

ለመከሩ ሥራ እኒኔ እንዳልመጣልሽ፤

አዲስ ሚስት አግብቼ እንዲህ ቀረሁበሽ። ሉቃ. ፲፬፥ ፳።

ሌላ ስንኳ አይደለች ዓለሚቱ ናት፤

አንችን የማትወድሽ ጠላትሽ ከጥንት። ዮሐ. ፲፭፥ ፲፰።

እናንተ ሁለታችሁ ብትታረቁልኝ፤

መጥቼ አይሽ ነበር ጊዜ ሲመሽልኝ።

ለጨዋ ላማላጅ ዕርቅ እንቢ ብላችሁ፤

ለልጆቻችሁም ቁም አተረፋችሁ። ፩ ዮሐ. ፫፥ ፲።

ለኔስ ትዝ የሚኢሊኝ የናፈቀው ልቤን፤

ልጅሽን ጳውሎስን የዳርሽበት ዘመን። ዮሐ. ፳፯፥ ፩።

ወደ ሮሜ ሰዎች ተልኮ ነበረ፤

ወደ ቆሮንቶስም ተልኮ ነበረ፤

ወደ ገላትያም ተልኮ ነበረ፤

ወደ ኤፌሶንም ተልኮ ነበረ፤

ወደ ፊልጵስቶስ ተልኮ ነበረ፤

ወደ ቆላስይስ ተልኮ ነበረ፤

ወደ ተሰሎንቄም ተልኮ ነበረ፤

ለጢሞቴዎስም ተልኮ ነበረ፤

ደግሞ ለነቲቶ ተልኮ ነበረ፤

ለነፊልሞናም ተልኮ ነበረ፤

ለዕብራውያንም ተልኮ ነበረ፤

በሐምሌ አምስት ቀን ሮም ላይ ተዳረ። ገድለ ሐዋርያትን ይመልከቱ።

ንጉሥ ሰጡት አሉ የምሥራቹን፤

ነጫጭ ልብስና የወርቅ ዘውዱን። ፪ ጢሞ. ፬፣ ፰።

እንግዲህ ጳውሎስ ቀረ መታየቱ፤

ብቅም አይል አሉ ከሙሽራ ቤቱ። የሐዋ. ፳፣ ፳፭።

እጅግ አድጋ ነበር የሚያገባት አጥታ፤

እርሱ ጸደቀባት እንዳትኖር ገልሙታ።

እርሱ ከሚስቱ ጋራ ሁልጊዜ ደስታ፤

እናቱ ስታለቅስ የምጦራት አጥታ።

ጴጥሮስ ይመስለኛል ከሰው ሁሉ አጭር፤

ጳውሎስ ሲያገባ መዝሙር ሲዘምር።

ባንገቱ ሲዘፍን የሮም ወታደር፤

በንጨት ላይ ተሰቅሎ ቁልቁል ያይ ነበር።

ገድለ ሐዋርያትን ይመልከቱ።

ታናሽ ታላቅ ሥጋ ሞልቶሽ በቤትሽ፤

ምላስ ሥጋ ምነው ማስቆረጥሽ። ስንከሣር ይመልከቱ።

የቤትሽን ሥራት ኖሯል ባላውቀው

ሰምቦት ሥጋ ለካ በስተኋላ ነው። ስንከሣርን ይመልከቱ።

ለዚያ ለወታደር ማን ነገረው ብላት፤

ምላስ አምጡ ይላል ታንሽ ሲያቀርቡለት። ንከሣር ይመልከቱ።

ከጀርመኖች ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤

ከንግሊዞች ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤

ከፈረንሳይ ሰዎች ቆይታ አደረግሽ፤

ከሮሞች አር ቆይታ አደረግሽ፤

ከግሪኮች ጋር ቆይታ አደረግሽ፤

ከመስኮቦች ጋራም ቆይታ አደረግሽ፤

ከስዊድኖችም ቆይታ አደረግሽ፤

ከአሜሪካኖችም ጋር ቆይታ አደረግሽ፤

ባሕሩም ሁሉ በመርከብ ዞረሽ።

ካገኘሽው ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤

ከምስሮችም ጋራ ቆይታ አደረግሽ፤

ከኢትዮጵያም ጋር ቆይታ አደረግሽ፤

ከአፍሪቃም ክፍሎች ቆይታ አደረግሽ፤

ወዳጅሽ የቱ ነው ደግሞስ ጠላትሽ፤

የልብሽን ምሥጢር ከመረመሩሽ። ማቴ. ፳፰፣ ፲፱።

ለነገሩ አልሁ እንጂ አንቺማ ምን ዕዳሽ፤

ለሁሉ የሚሆን ብዙ ስፍራ ሳለሽ። ዮሐ. ፲፬፣ ፩ - ፪።

አንችን ተማምኜ ተጣላሁ ከሰይጣን፤

ጠበቃ እንድትሆኝ ኋላ በፍርድ ቀን። ዮሐ. ፰፣ ፶፩።

ዕዳ እንኳ ብገባ ጌታሽ ይክፈልልኝ፤

ወዳጅሽን እኔን አሥሮ እንዳያኖረኝ። ማቴ. ፩፥ ፳፭ - ፳፮።

ከዚህ ቀድሞ አባቴን ከነገር አግብቶት፤

ብዙ ዕዳ፤ ብዙ ዕዳ ጌታሽ ከፈለለት። ኤፌ. ፪፥ ፲፮።

ብትረሽው ነው እንጂ የጌታሽ ባሪያ ነኝ፤

በጲላሎስ ሹመት ዓርብ ቀን የገዛኝ። ገላ. ፫፥ ፲፫።

አፈራሊሁ እንጂ ሚስቴን ዓለሚቱን፤

አገባሽ ነበረ አንቸን በቃል ኪዳን።

ዘመድ ወዳጆቼ ጥትኑን ግን ሲመክሩኝ፤

እርሷን ብታገባ ዕድሜህ ያጥራል አሉኝ። ማቴ. ፲፥ ፳፩።

አግባት ባሉኝ እንጂ የዚያ መች ቸገረኝ፤

ካንቸ ተጋብቼ ብሞትም ግድ የለኝ። ማቴ. ፲፥ ፳፯።

ከባሪያ መጋባት ነውር መስሎኝ ነወይ፤

እኔ ባንቸ ገንዘብ ጌታ እሆን የለሞይ። ዮሐ. ፰፥ ፴፪።

የጌታሽም መንግሥት በምትወጅው፤

እኩል ናቸው አሉ ባሪያና ጌታው። ቆላ. ፫፥ ፲፩።

ካመት ዓመት ድረስ ግብር እየበሉ፤

የጌታሽ ቤት ሥጋ አያልቅም ይላሉ። ፩ ቆሮ. ፲፩፥ ፳፯።

ሥጋ ከነደሙ አትብሉ ይላሉ፤

ባንሽ ጌታ ቤት ግን አይለኝም አሉ። ዮሐ. ፮፥ ፶፬።

ሥጋ አትብሉ ያለው ማናቸው ሀኪም ነው፤

ሥጋማ ካልበላ ምን ጤና አለው ለሰው። ዮሐ. ፮፥ ፶፫።

እኔ ልንገራችሁ ብትሰሙ ምነው፤

ሥጋ አትብሉ ምላት ያጣ ወሬ እንጂ ነው። ዮሐ. ፮፥ ፶፪።

እኔስ ከሐኪሞች ያገኘሁት ጥበብ፤

የእጅን እድፍ ሁሉ ቶሎ ቶሎ ማጠብ።

እጅግ ያስጠይፋል ያሰኛል በሞትሁት፤

እጅን ሳያጠሩ ሥጋ ቆርጦ መብላት። ፩ ቆሮ. 1፩፥ ፳፱።

የከሳ የነጣ አትወጅሞይ ከቶ፤

መልኩን ካላየሽው ተኩሎ ተቀብቶ። ማቴ. ፮፥ 1፯።

እመቤት ናት ብሎ ሲያወራ ሰው ሁሉ፤

ተሰውረሽ ውለሽ ተመጸወትሽ አሉ። ማቴ. ፮፥ 1፫ - ፱።

የብርሻን ሣጥን ብል እንዳይበላው፤

ከምድሩ ወደ ላይ ከፍ ከፍ አድርጊው። ማቴ. ፮፥ ፳።

ተበልቶ የማያልቅ ድግስ ደግሰሽ፤

ያገሩ ሰው ሁሉ ግቡልኝ ብለሽ፤

ያደባባዩን በር እንዲህ አጥብበሽ፤

ልግባ ልግባ ሲሉ ሁሉም ሞቱልሽ። ማቴ. ፯፥ 1፬ - ፳፪፤ ፩፥ 1፬።

የነዚያ ሰዎች ደም ፍዳው ደረሰብሽ፤

እዬው ዛሬ አንድ ሰው አይገባ በበርሽ። ፩ ጢሞ. ፬፥ ፩ - ፫።

አንድ ዓይን ነሽ አሉ መልክሽ አያምር፤

ይዘሻል መሰለኝ የመስተፋቅር። ማቴ. ፮፥ ፳፱።

ባላገሮች ሁሉ ተማማሉብሽ፤

ወደ አረመኔ ሀገር ወስደው ሊጥሉሽ። የሐዋ. 1፫፥ ፴፮።

እኔያስ ባያውቁ ነው ባይጠረጥሩሽ፤

ካረመኔ ወገን ትውልድ እንዳለሽ። ማቴ. ፳፰፥ 1፱።

ወዴት ባገኘሁት እንድጠይቀው፤

ጳውሎስ ነው አሉ ዘርሽን የሚያውቀው። ሮሜ. 1፩፥ 1፫።

ትውልድሽ ቢጠፋኝ ምንም ባላወቀው፤

መጀመሪያ ግንዱ ቆርነሌዎስ ነው። የሐዋ. 1፫፥ ፩ - ፱።

ይገኘሽ ወደ ሰማይ፤

ይገባኝ ወደ ሰማይ፤

አንች አጋዳይ፤

ይገባኝ ወደ ሰማይ።

እንግዲህም ስንዘፍን ሌሊቱ ወለል አለ። በነጋም ጊዜ ለመሔድ ተነሣሁ። ከወንጌልም ጋራ ለመሰነባበት ስንነጋገር ወዳጆ ሆይ፤ ስንቅ ይዘሃልን አለችኝ። ምንም የለኝም አልኋት።

እንዴት ያለህ ክፉ ሰው ነህ። ብዙ ምሥጢር ተጫውተን ሳለን እንደ ሌላ ሰው ሁሉ ዝም ብለህ ትሔዳለህን፤ እንግዲህ ወዲህ እንደዚህ ያለ የልግም ሥራ አትሥራ።

አሁንም አንድ አፍታ ቆዩኝ አስለችኝና ወደ ቤቷ እየሮጠች ሔዳ የሰንዴ እንጀራና ጥቂት የወይን ጠጅ ይዛልኝ መጣች። በዚህ ሀገር የሰንዴ እንጀራ ውድ ነው ባደርህበትም ስፍራ በሥጋ ብትለውጠው ይለወጣል። እያለች በልብሴ አስቋጥራ ሰደደችኝ።

ምዕራፍ ፳፮

ስለ ፍቅር መሰነባበት

ከዚህም በኋላ ፍቅር ታሞ ወደ ነበረበት ሀገር ሔድሁ። እርሱም ትንሽ የሸማ ቁራጭ በራሱ ላይ አስሮ ባደባባይ ኩርምት ብሎ ተቀምጦ ነበር።

እኔንም ባየ ጊዜ ባንድ እጁ ምርኩዙን ባንድ እጁ ምድሩን ይዞ በግድ ተነሣና ሊቀበለኝ መጣ። መልኩም ሁሉ ተለዋውጦአል።

እኔም ፍቅር መሆኑን አጣሁት፤ እንዲያውም ከብቶች የሚመለከት ሽማግሌ መስሎኝ ነበረ።

እርሱ ግን ወደኔ ቀርቦ አንገቴን አቅፎ ይስመኝ ጀመረ።

ኸረ ማን ትባላለህ አልሁት።

ምነው ዘነጋኸኝን፤ እኔ ፍቅር አይደለሁምን። አንተ እንዴህ የዘነጋኸኝ ሌላውማ ያለሁም የሌለሁም አያስበኝም አለኝ።

በዚያ ጊዜ ራሴን ይገባ እጮህ ጀመርሁ።

ዋ ወንድሜ ሆይ፤ እኔኢን መከራ በቁም ተነጋግረው አያልቅምና ይልቅ ጥቂት አረፍ ብለህ እንጫወት አለኝ።

ከዚህም በኋላ ወዳንድ ስፍራ ሔደን ተቀመጥንና ወዳጅ ፍቅር ሆይ፤ ዛሬ እንደምን ነህ አልሁት። እግዚአብሔር ይመስገን ዛሬ ደኅና ነኝ።

ነገር ግን ያን ጊዜ ራሴን ሲመቱኝ ሹመት የሚባለው አጥንት በራሴ ውስጥ ተሰብሮ ቀርቶ ነበርና ጤና የሚያሳጣኝ እርሱ ብቻ ነው። በተረፈ ደኅና ነኝ አለኝ።

ታነክሳለህና አልሁት።

አዎን፤ ሐሜት በሚባል ሾተል ቋንቋዬን መትተውኝ ነበርና እርሱ እንደ ገና እያመረቀዘ የሰነክሰኛል። ደግሞ ጉቦ በሚባል ክርናቸው ልቤን አሸተውኝ ነበርና እርሱ ሳል ተክሎብኝ ሔደ አለኝ።

ምነው፤ መተው የሚባለውን ቅቤ እየጠጣህ አትሞክረውምን አልሁት።

ወንድሜ ሆይ፤ መቼ ሳልሞክረው ቀረሁ።

ነገር ግን ይኸ መተው የሚባል ቅቤ ብዙ ቀን የኖረ ሆነና ገና ሲሸተኝ ያንገፈግፈኛል አለኝ።

እንኪያውማ እንደምን ትሆናለህ አልሁት።

ቅጣት የሚባል ሰው መድኅኒቱ ያውቀዋል ሲሉ ስምቻለሁ። ስለዚህ ወደርሱ ሔጄ አንድ ዓመት ያህል ወህኒ በሚባል እልፍኙ አግብቶ እስራት የሚባለውን መድኅኒት እያጠጣ ነቅሎ ቢጥልልኝ ይሻለኝ ይሆናል ብዬ አስባለሁ፤ አለኝ። መልካም ነው። ይህ ካልሆነ አትድንም አልሁት።

ፍቅር መለሰ፤ ወንድሜ ሆይ፤ ከሁሉም ይልቅ እጅግ የሚያመኝ በራሴ ውስጥ ተሰብሮ የቀረ ሹመት የሚባለው አጥንት ነው አለኝ።

እየሠሩ መብላት ለሚባለው ሀኪም አታሳየውምን አልሁት።

ወደ ሀኪም ከመሔድማ አንድነት በሚባለው ወረንጦ ይዞ ሳብ ቢያደርጉት በገዛ እጁ ወጥቶ ይወድቅ አልነበረምን አለኝ።

እስከዚያ እንደምን ትሆናለህ አልሁት።

እየተሰባሰበ በገዛ እጁ ቢወጣልኝ በማለት ነዋ አለኝ።

አሁን እኔ በዚህ አንድነት በሚባለው ወረንጦ ይገጥሞ ብስበው ይወጣ እንደ ሆነ ልምክርልህ አልሁት። ተው ተው፤ ብቻህን አይሆንልህም።

እንዲያውም ይናጋና እንደ ገና ያመኛል። እግዚአብሔር በፈቀደ ጊዜ ቢወጣልኝ ይሻለኛል አለኝ።

ከዚህም በኋላ ተሰነባብተን መንገዴን ሔድሁ።

ምዕራፍ ፳፯ ስለ ፍቅር ምክር

ከፍቅርም ተሰነባብቼኢ ጥቂት መንገድ ከሔድኩ በኋላ ፍቅር እንደ ገና ሲጣራ ሰማሁና ዘወር ብል ምርኩዙን ይዞ እንክል እንክል ሲል አየሁት።

እኔም ድምጤን ከፍ አድርጌ ሽረ ምን ሆነሃል ብለው ጥቂት ጉዳይ ረስቻለሁና አንድ ጊዜ መለስ በል አለኝ።

እኔም በቶሎ ተመልሼ አሁን ባሁን ምን ጉዳይ አገኘሁ አልሁት።

ትንሽ ምክር ልምክርህ ብዬ ነው አለኝ።

ወዳጆ ሆይ፤ እግዚአብሔር ያስብልህ።

እንደምን ያለ ምክር ትመክረኛለህ አልሁት።

ከሰው ጋራ አትጣላ፤ ሰውን ስለ ሃይማኖቱና ስለ ምግባሩ አትንቀፈው። እርሱም ያንተን ሃይማኖትና ያንተን ምግባር ይነቅፈዋልና። ሮሜ. ፫፥ ፳።

ክፉ ለተናገረ ክፉ አትመልስ። ፩ ጴጥ. ፫፥ ፱።

ጥበብን እሻት፤ ታገኛታለህም። ምሳ. ፪፥ ፩ - ፯።

ከቅዱስ መጽሐፍ ባልተገኘ በማይረባ ነገር አትከራከር። ፪ ጢሞ. ፪፥ ፳፫።

ከሁሉ ጋራ ተፋቀር። ፩ ጴጥ. ፱፥ ፳።

እውነቱን በሐሰት አትለውጥ። ዕብ. ፲፥ ፳፯።

ከሚያለቅስ ጋራ አልቅስ፤ ደስ ከሚለው ጋር ደስ ይበልህ። ሮሜ. ፲፪፥ ፲፭።

ከሁሉ የሚበልጥ እግዚአብሔርን፣ ሞትንና መቃብርን፣ መንግሥተ ሰማያትንና ኩነኔን ሁልጊዜ አስባቸው አለኝ።

ሁሉም ይሆናል፤ ነገር ግን ከሁሉ ጋራ ተፋቀር ስላልኸው ነገር በሃይማኖት የማይመስሉኝ በምግባር የማይተባበሩኝ ብዙ ሰዎች አሉ። እነዚያን ሁሉ መውደድ እንደምን ይሆንልኛል አልሁት።

ይህንስ የሚያስረዳ ነገር ከቅዱስ መጽሐፍ ክፍል ላንብብልህ ብሎ ሊያነብ ጀመረ። መንግሥተ ሰማያት በርሻው መልካም ዘር የዘራ ሰውን ትመስላለች፤ ሰዎቹም በተኙ ጊዜ ጸላቱ መጣ።

እንክርዳድም በሰንዴው መካከል ዘርቶ ሔደ።

ስንዴውም በበቀለና ባፈራ ጊዜ በዚያ እንክርዳድ ደግሞ ታየ።

የባለቤቱም አገልጋዮች መጥተው ጌታችን ሆይ፤ በርሻህ መካከል መልካም ዘር ዘርተህ አልነበረም፤ እንክርዳዱ ከወዴት መጣ አሉት።

እርሱ ግን ጸላት ሰው ይህን አደረገ አላቸው። ሔደን ብንለቅመው ትወዳለህን አሉት።

እርሱ ግን እንክርዳዱን ስትለቅሙ ስንዴውን ትነቅሉብኛላችሁ፤ አይሆንም ተዋቸው እስከ መከር ድረስ ባንድ ይደጉ። በመከርም ወራት አጫጆች እንክርዳዱን ቀድማችሁ ሰብስቡ። እንዲቃጠልም በየነዶ እሠሩት ስንዴዬን ግን በንተራዬ አከማቹ እላቸዋለሁ አላቸው። ማቴ. ፲፫፣ ፳፬ - ፴።

ደግሞም ይህን የመሰለ ቃል ከቅዱስ መጽሐፍ በብዙ ክፍል ይገኛል አለኝ። ፩ ቆሮ ፱፣ ፭፤ ማቴ. ፭፣ ፶፬ - ፶፯።

ወዳጄ ፍቅር ሆይ፤ መልካም ምክር መክረኸኛል፤ ግን ይህን ሁሉ ለማድረግ የእኔ ፈቃድ ብቻ አይበቃኝምና የጌታዬ የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁንልኝ አልሁት።

ይህስ እውነት ነገር ነው፤ አሁንም በደህና ስንብት።

ድንገት ወደ እኔ የሚመጣ ሰው ያገኘህ እንደ ሆነ ሰላምታ እንድትልክብኝ አለኝ።

ካገኘሁማ ምን ከፋኝ፤ ነገር ግን መጣላት የሚባል አውሬ ተነሥቶ መንገድ አላፈውን ሁሉ ሊፈጀው ነው። ስለዚህ ወዳንተ የሚመጣ ሰው መገኘቱን እንጃ ብዬው መንገዴን ሔድሁ። ፍቅርም እያዘገመ ወደ ጐጀው ተመለሰ።

ወዳጄ ልቤኤም ወደ እኔ ቀርቦ በምሥራቅ ሀገር ካየናቸው ሰዎች ሁሉ እንደ ፍቅር ያለ መልካም ሰው የለም አለኝ።

ኧረ መቼ አየኸውና ከርሱ ጋራ አንድ ወር ብትቀመጥ ዓለምን ከነክብሩ አታስበውም ነበር አልሁት።

ምዕራፍ ፳፰

ስለ መንግሥተ ሰማያት ወሬ

ከዚህም በኋላ ወደ ሀገራችን ለመመለስ ቁርጥ ምክር መክረን ጨረስን። ወዳጄ ልቤም እጅግ ደስ አለው። ነገር ግን እኔን ጥቂት ቅርታ ገብቶብኝ ነበርና ወዳጄ ልቤ ቅርታ እንዳገባብኝ አይቶ ምነው አዝነሃል አለኝ።

ወደ ሀገራችን ለመመለስ መክረን ጨረስን። ነገር ግን ባለፈው ወራት አንተ ለጌታ ማደሬን አሳስበኸኝ ነበር። እርሱ የንጉሥ ልጅ መሆኑን አይቼ ባድርለት የሚገዛው ሀገር ለምም ጠፍም እንደ ሆነ አላውቀውምና ያን ሀገር የሚያውቁት የምሥራቅ ሰዎች ስለ ሆኑ ወደ መንደር ገብተን ወሬ ጠይቀን ብንሔድ መልካም ነው ብዬ ነዋ አልሁት።

ይህስ መልካም ነገር ነው አለኝ።

ከዚህ በኋላ ወደ መንደር ገባሁ። ብዙ ሰዎችም ተሰብስበው አገኘሁ።

ጌቶች ሆይ፤ መንግሥተ ሰማያት የሚባለውን ሀገር ታውቁታላችሁን አልኳቸው።

እንዴታ፤ ነገር ግን በወሬና በጋዜጣ ነው እንጂ ባይኖሩን አላየነውም አሉ። ዕብ. 1፩፥ ፴፱ - ፵።

ያወራላችሁ ሰው እውነተኛ ነውን፤ ጋዜጣውንስ ጨርሳችሁ አንብባችሁታልን አልኳቸው።

ወሬውን ያወሩልን የንጉሡ ልጅ አሽከሮች ናቸው። ጋዜጣውም በየእለቱ የሚጻፈው የዚያው ሀገር ነገር ነው አለኝ። እንዴት እንዴት ብለው አወሩላችሁ አልኳቸው። መንግሥተ ሰማያት ወደ ሚባለው ሀገር የሚወስድ የባቡር መንገድ ተሠርቷል። በባቡሩ የሚሔዱ ሰዎች ሁሉ ደስ እያላቸው ወደ ከተማው ይገባሉ።

ወደ ከተማው በገቡበት ቀን ከንጉሡ ጋራ ይገናኛሉ። በከተማውም ውስጥ ዘወትር ተድላ ደስታ ነው። በሩም በቀንና በሌሊት አይዘጋም። ራእ. ፳፩፥ ፳፭።

በዚያ የሚራብ፣ የሚጠማ የሚያዝን፣ የሚያለቅስ፣ የሚታመም፣ የሚሞት የለም። በዚያ ንፍገትን፣ ቅናትን፣ ምቀኝነት፣ ድፍረትን ተንኩልን፣ ፀብን፣ መሠሪነት፣ መክሰስን፣ መውቀስን የሚያስብ የለም።

በዚያ ጨለማና የሞት ጽላ የሉም።

በዚያ መብራትና የፀሐይ ብርሃን አይፈለግም። የሀገሩ ብርሃን እርሱ እግዚአብሔር ነውና። ራእ. ፳፩፥ ፳፫።

ባዳራሹም ውስጥ ልዩ ልዩ የሆነ የሙዚቃ ዜማ ይሰማል። ራእ. 1፩፥ ፫።

ወደዚያ ሀገር የደረሱ ሁሉ ነጫጭ ልብስ እየለበሱ ከጽሩ ወርቅ የተሠራ ዘውድ በራሳቸው እየደፉ ባደባባይ ይመላለሳሉ።

ወደዚያ ሀገር የደረሱ ሁሉ ቀድሞ ወደ ነበሩበት ስፍራ ለመመለስ አይመኙም።

ደግሞ በዚህ ዓለም ስለ ጽድቅ የተበደሉ ሰዎች የተሰደቡም፤ ገንዘባቸውንም የተወረሱ፤ የታሠሩም፤ የተገረፉም፤ የተሰደዱም፤ በአራዊትም የወደቁ፤ በእሳትም የተቃጠሉ፤ በሰይፍም የታረዱ፤ ሌላም ብዙ መክራ የተቀበሉ ሁሉ ወደ ንጉሡ እየገቡ

በደላቸውን ይናገራሉ። ንጉሡም በእውነት ይፈርድላቸዋል። ጠላቶቻቸውንም ያጠፋላቸዋል።

የንጉሡን ደግነት፤ የሀገሩን ውበት ማን ተናግሮ ይጨርሰዋል አሉኝ።

ከዚህም በኋላ ጌቶች ሆይ፤ ቸር ወሬ ያሰማችሁ በዚያ ሀገር ለመገናኘት ያብቃን ብያቸው መንገዴን ሐድሁ።

ምዕራፍ ፳፱

ስለ ጸሎት መጻለይ

በዚያ ጊዜ ወዳጅ ልቤ ወደ እኔ ቀርቦ ያሰብኸውን ሁሉ ጨረሰህ፤ እንግዲህ ወዲህ ወደ ሀገራችን አንመለስምን አለኝ።

ወዳጅ ሆይ፤ እሺ እንመለሳለን። ነገር ግን ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔጄ ጸሎት አድርጌ ልመለስ አልሁትና ከዚያ ቶሎ ብዬ ወደ ቤተ ክርስቲያን ሔድሁ፤ ጸሎትም ጀመርሁ።

አቤቱ እጅግ የተፈራና ሁሉን ማድረግ የምትችል እኔን ኃጢአተኛውን ሰው ስለ ታገሥኸኝ እጅግ አመሰግንሃለሁ።

እንደ ኃጢአቴና እንደ ክፋቴ መጠን ሞትና የዘላለም ኩነንኔ ይገባኝ ነበረ።

አንተ ግን ኃጢአተኛውን መመለሱን እንጂ ጥፋቴንና ሞቱን አትወድምና እስካሁን አቆየኸው። ከማርና ከወተት የሚጣፍጥ ክቡር የወንጌል ቃልህን አቀመስኸኝ። እስካሁን ድረስ ጣዕሙ በጉረሮዬ አለ። ባለፈው ዘመንኔ ሁሉ አንድ ቀን ስንኳ ፈቃድህን ፈጽሜ አላውቅም ኃጢአት የሚሠራ ሁሉ የኃጢአት ሎሌ መሆኑን እያወቅሁ ከሕግህ አርነት ወጥቼ ነበርሁ።

አንተ ግን ይህን ሁሉ እያየህ ስለ ታገሥኸኝ፤ ፈጽሜኢ አመሰግንሃለሁ። ዳግመኛም እለምንሃለሁ።

የቀደሙ አባቶች የሔዱበትን ቅኑን መንገድ መርተህ የሰማያዊ ከነዓን ወራሽ ታደርገኝ ዘንድ።

በሕጻንነቴም የበደልሁህን በደል አታብብኝ። አቤቱ አትጣላኝ፤ ብትጣላኝ ስንኳ እንደተጣላኸኝ አትቅር። ይቅርታህን አብዛልኝ፤ ሰላምህን ስጠኝ።

ከኃጢአት ባርነት አርነት አውጣኝ።

ዓለምንና ሰይጣንን፤ ኃጢአትንም የማሸፍንበት ዕቃ ጦር አልብሰኝ። አቤቱ ለዚህም ሁሉ የተቀደሰ ፈቃድህ ይሁን፤ አሜን።

ምዕራፍ ፴ ሰለ ሁለተኛው ዘፈን

ጸሎቴንም ከጨረሰሁ በኋላ ከቤተ ክርስቲያን ሰወጣ በደጀ ሰላሙ የቆሙት ዘበኞች ያዙኝ።

ጌቶች ሆይ፣ ምን ጥፋት አገኛችሁብኝ አልኳቸው።

ጥፋትስ አልተገኘብህም። ነገር ግን ወደዚህ የሚገቡ ሰዎች ሁሉ የንጉሡን ልጅ በዘፈን ሳያሞግሱ እንዳይወጡ ክልክል ነውና አንተም እንደ ደንቡ አሞግስና ውጣ አሉኝ። ከበሮ የሚኢሙቱና ዘፈኑን የሚቀበሉ ሰዎች አሉን አልኳቸው።

ለዚህስ አታስብ ብለው ብዙ ሕዝብ ወደ ተሰበሰቡበት ስፍራ ወሰዱኝ።

እነዚያም ባዩኝ ጊዜ ለዘፈን መሆኑን አውቀው ኖረው ከበሮውን እየመጡ ያጨበጭቡ ጀመሩ።

ልዘፍንም ጀመርሁ።

የሰቀለህ ማነው፤ የሰቀለህ ማነው፤

ዘመድ ምቀኛ ነው።

እስኪ ሰላም ብዬ ምስጋና ላቅርብ፤

አንተ አይደለህምይ የርሁባን ምግብ። ማቴ. ፮፥ ፴ - ፴፩።

እስኪ ሰላም ብዬ አንተን ላሞግስ፤

አንተ አይደለህምይ የዕሩቃን ልብስ።

እስኪ ሰላም ብዬ ስምህን ልጀምር፤

አንተ አይደለህምይ ያንካሳ በትር።

እስኪ ሰላም ብዬ ልጀምር ውዳሴ፤

አንተ አይደለህምይ ቤዛዋ የነፍሴ። ፩ ጴጥ. ፱፥ ፩።

እንደምን ብሩቱ ነህ እንደምን ለመድኸው፣
 የአዳምን መከር አንድ ቀን ጨረሰከው። የሐ. 10፣ 11።
 ከማጨዱ ይልቅ የጎዳህ አንተን፣
 መቃረሙ እንጂ ነው የረገፈውን። የሐ. 12፣ 13።
 ያንተ ማጭድ ሥልጣን ጠንካራ ነው ብርቱ፣
 ስንዴውን ከንክርዳድ ቶሎ መለየቱ። ማቴ. 14፣ 15።
 ጥንቱን ግን ሲዘራ ነጭ ስንዴ ነበረ፣
 ይህ እንክርዳድ ደግሞ መቼ ተጨመረ። ዘፍጥ. 8፣ 9።
 እኔንስ አቃተኝ መቆም መነሣት፣
 የተሰቀለ ዕቃም አውርድ ማየት። ገላ. 16፣ 17።
 በርትቼ ብነሣ አውርጀም ባየው፣
 ለካ ምግብ ኖሯል የተሰቀለው። ሉቃ. 20፣ 21።
 ያባቴ ጠላቶች ቢከሱኝ ድንገት፣
 ወምበሮችም ላይ እንዳልሟገት፣
 ይግባኝ ብዬ መጣሁ ካንተ ዳኝነት። መዝ. 22፣ 23 - 24።
 ነገሩም እንዲህ ነው ልንገርህ ከሥሩ፣
 ቦታ ላይሆናቸው በውስጡም ላይኖሩ፣
 አባቴን አታለው ነቀሉት ከምድሩ። ዘፍጥ. 18፣ 19 - 20።
 ዝም ብሎ ከኖረ ህጻን ማመት ሙሉ፣
 ርስቱን ይነቀል ወንበሮች ይላሉ። ፍትሐ ነገሥት ይመልከቱ።
 አሁን የት ይገኛል እንዳንት ያለ ቃል፣
 በአምስት ሺህ ዘመን ይመለስ የሚል። 8 ጴጥ. 1፣ 2 - 3።
 ምንድነው አመልህ ምንድነው ግብርህ፣
 ዓቃቢ ይመስል ልብ መውደድህ። 8 ሳሙ. 12፣ 13።
 ዓቃቢስ ለመሆን የተገባህ ነህ፣

ሁሉን አጠጣኸው ያርብ ውኃ ቀድተህ። ዮሐ. 10፥ 10።
 ታላቅ ታናሽ ሥጋ አትቀምስም አሉኝ፤
 እገዛልሃለሁ ልብ ሥጋ ባገኝ። ማቴ. 10፥ 1።
 ውሻው እንኳን ወስዶ በልቶም አልበላው፤
 ላንተም እንዳልሰጥህ ባፉ አረከሰው። ማቴ. 2፥ 2።
 ትሰማኝ እንደሆን ምክር ልምክር፤
 ባርከህ ብትበላው ምንም አይጎዳህ። ኢሳ. 6፥ 10-11።
 ምነው ከጠቢቦች ዝምድና በኖረኝ፤
 ሥጋው ሞቶ ሳለ መቁረጫው ቸገረኝ። 8 ቆሮ. 16፥ 1።
 እንደምን ኮርተዋል ጠቢቦቹ ሁሉ፤
 ሥሩልኝ ብላቸው ይሰድቡና አሉ። ዮሐ. 2፥ 17።
 ምነው በተሾምሁት በሆንሁ ሚኒስትር፤
 እንዳይሳደቡ አድርጋቸው ነበር። 8 ቆሮ. 16፥ 1።
 ጠቢቦች አባት አንተ መሰልክኝ፤
 መልካም ዓይነት ጥበብ እንድትሠራልኝ። 8 ቆሮ. 8፥ 3።
 ጃኖማ ሁልጊዜ እለብስ የለሞይ፤
 ብርቅ ይሆንብኛል ጥበብ ለብሰው ሳይ። መክ. 1፥ 1።
 ወዳንተ ስመጣ መንገዱ ጠፍቶኝ፤
 መልሶ መልሶ እንቅፋት መታኝ። ምሳ. 30፥ 1።
 አዝግሜ መጥቼ ካንተ እንዳልገናኝ፤
 ውስጥ እግሬን ሆነና አላስኬድህ አለኝ። ዘፍ. 2፥ 2።
 ያለመንገድህ ስሑድ ድንገት ቢያገኘኝ፤
 ለዚያ ለዱር አውሬ ያፉ ጉርሻ ነኝ። 8 ጴጥ. 2፥ 2።
 ለመምሬ ዓለሙ ባማክራቸው፤
 ሀብት የለህም አሉኝ እርሱን ካልተውከው። ዕብ. 16፥ 1።

ጥንቱን ሳድርልህ ብንግራቸው ምሥጢር፤

መምሬ ዓለማየሁ ገዝተውኝ ነበር። ሮሜ. ፯፥ ፲፭ - ፳፭።

በመምሬ ዓለሙ የተገዘተ ሰው፤

እንኳን በምድርና በሰማይ እሥር ነው። ያዕ. ፬፥ ፬።

አንተ እስካሸከሮችህ እንዲህ ብትንቃቸው፤

መምሬ ዓለማየሁ ጉዳይም የላቸው። ማቴ. ፲፱፥ ፳፯።

በኢጣልያ ሀገር የከበሩ ናቸው፤

በመስኮብም ሀገር የከበሩ ናቸው፤

በጀርመንም ሀገር የከበሩ ናቸው፤

በእንግሊዝም ሀገር የከበሩ ናቸው፤

በፈረንሳይ ሀገር የከበሩ ናቸው፤

በምስሮችም ሀገር የከበሩ ናቸው፤

በቱርኮችም ሀገር እንደ ጳጳስ ናቸው፤

እስከ ጊዜው ድረስ ምንም አትጉዷቸው። መዝ. ፴፱፥ ፯።

ወዳንተ ስመጣ ጊዜ መሸቶብኝ፤

መምሬ ዓለማየሁ ቆየኝ ብለውኝ።

ብጡብቅ ብጡብቅ ወዲያው ቀሩብኝ። ያዕ. ፬፥ ፪ - ፫።

እንዲሁህ ቀጠሮ አፍራሽ ከሆኑ እርሳቸው፤

ቢሻሩ መልካም ነው ከቅስናቸው። ሉቃ. ፲፮፥ ፲፯።

መምሬ ዓለማየሁ ቅስና ሳላቸው፤

ምነው የነፍስ አባት አለመሆናቸው። ማቴ. ፲፮፥ ፳፮።

እኔስ አንድ ነገር ሰማሁባቸው፤

ጥንቱንም ሲመጡ ቆበጣል ናቸው። ዘፍጥ. ፫፥ ፳፫።

አልተሰማም ብለው እንዲህ ሲቀድሱ፤

የት ይደርሱ ይሆን ሲመጣ ንጉሡ። ማቴ. ፳፬፥ ፴፭።

ዳፈን እከፍላለሁ ቅዳሴም አልቀድስ፤

መምሬ ዓለማየሁ ካልወጡ ከመቅደስ። ፩ ቆሮ. ፲፩፣ ፳፣ ፳፫።

መምሬ ዓለማየሁ ምነው ኩራታቸው፤

ድኃ ባዩ ጊዜ ሰውም አይመስላቸው። ያዕ. ፪፣ ፪ - ፫።

መምሬ ዓለማየሁ ታላቅ ሀብታም ናቸው፤

ከልጅ እስካዋቂ ጠላትም የላቸው።

መምሬ ዓለማየሁ ተጣሉኝ አጥብቀው፤

ወይዘሮ ደስታን አላገባህ ብለው። ዮሐ. ፲፯፣ ፲፬።

ምናቸው ናት ብዬ ብጠይቅ ሰዎች፤

የንጀራ ልጃቸው ሆና ተገኘች።

ወይዘሮ ደስታን አግብቶ ከመኖር፤

ይሻል ይመስለኛል ሞትና መቃብር። ምሳ. ፯፣ ፩ - ፮።

ገንዘብም ቢኖራት ብታበላም ሥጋ፤

ሴሰኛ ናት አሉ ባንድ የማትረጋ። ፩ ነገ. ፩፣ ፶፫።

እርሰዋን አላገባም አልደክምም ዝም ብሎ፤

ዮሐንስ ነግሮኛል ትሞታለች ብሎ። ፩ ዮሐ. ፪፣ ፲፯።

የሰቀለህ ማነው የሰቀለህ ማነው፤

ዘመድ ምቀኛ ነ።

ከዚህ በኋላ ከሰዎቹ ተሰነባብቼ መንገዴን ሔድሁ። ወደ ሀገራችንም የመመለሳችን ነገር እርግጥ ስለ ሆነ ወዳጄ ልቤን ደስ አለው።

ምዕራፍ ፴፩

ስለ ሀገራችን መንገድ

ከብዙ ቀን በኋላ ንብረት ወደሚባል ሀገራችን ደረስን። ዘመዶቻችን እነ አሳብ፣ እነ ውዝዋዜ፣ እነ አድር ብዬ፣ የነዚህ የልጅ ልጅ ሁሉ እየመጡ ሰላምታ ሰጡን። እህል የምንቀምስበት ጊዜ አላገኘንም። ሌሊት ስንኳ ወደ ተኛንበት ስፍራ እየመጡ እንኳን ደኅና ገባችሁ ይሉን ነበር። ያ ወዳጅ ልቤም ስልቸት አለው። ከዚያው ሀገር በኖርነ ይሻለን ኑሯልን አለኝ።

አላስቆም አላስቀምጥ ብለህ ከዚህ ያደረስከኝ አንተ አይደለህምን፤ ይኸውም ሲያንስህ ነው አልሁት።

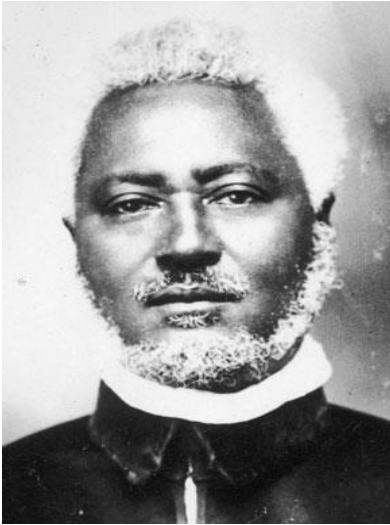
ወንድሜ ሆይ፤ እኔ አንተን እጎዳለሁ ብዬ የሠራሁት ሥራ የለም። ሲሆን ቢውል በራሴ ክፉ እመክራለሁ፤ ያንተ መከራ የእኔ ሳይሆን ቀርቶ ነውን። ይልቅስ እንግዲህ ወዲህ በሆነ ባልሆነው እየተበሳጩ ከመቀመጥ የመጣውን ነገር ሁሉ በምሥጋና መቀበል ይሻላል አለኝ።

ለሁሉም ነገር የጌታዬ የተቀደሰ ፈቃዱ ይሁን አልሁት።

ከዚህም በኋላ ወዳጅ ልቤ እንደ መከረኝ ለክፉውም፣ ለመልካሙም ነገር ለእግዚአብሔር ምስጋና እየሰጠሁ ንብረት በሚባለው ሀገሬ ተቀመጥሁ።

ከዚህ ላይረሰን ለእግዚአብሔር ምስጋናና ክብር ይሁን። ዛሬም፣ ዘወትርም ለዘላለም።

አሜን ።

ስለደራሲው በጥቂቱ

ብላቴን ጌታ ኅዳይ ወልደ ሥላሴ በመኻል ኢትዮጵያ በሰሜን ሸዋ በመርሐቤቴ አውራጃ በታች ቤት ወረዳ ረመሽት ቀበሌ ደን አቦ ገዳም በ፲፰፻፸፩ ዓ.ም ተወለዱ። ሲወለዱ የተሰጣቸው ስም ገብረመስቀል ነው። ትምህርታቸውን በደን አቦ ገዳም ጀምረው ሰላሌ ስሬ መድኃኔዓለም የዜማ ትምህርት አጠናቀዋል ከዚያም ወደ እንጦጦ ራጉኤል ሄደው በአጭር ጊዜ በቅኔ ትምህርት በከፍተኛ ማዕርግ ተመረቁ። አዕምሮአቸው ከማንም የበለጠ ብሩህ ነበርና መምሕራቸው ገብረመስቀል የተባለውን ስማቸውን ለውጠውላቸው ኅዳይ በማለት ስለሰየሟቸው ስማቸው ኅዳይ ሆነ። ይህም

በግዕዝ ምርጥ ማለት ነው።

በ፳፭ ዓመት ዕድሜያቸው ወ/ሮ ሐመረ እሹቴን በቤተክርስቲያን ደንብና ሥርዓት አገቡ። ከጋብቻው አራት ሴቶችና ሁለት ወንዶች ልጆቻን አግኝተዋል።-- በ፲፱፻፲- ዓም በእንግሊዙ ንጉሥ ጆርጅ ፭ኛ ሥርዓተ ንግሥ ላይ በዚያን ጊዜ ደጃዝማች (በኋላም ልዑል ራስ) ካሣ መሪነት በተጓዘው የኢትዮጵያ ልዑካን ቡድን አባል ሆነው ወደ ሎንዶን ሄደዋል። በእንግሊዝ አገር በበዓለ ንግሥ ከተገኙ በኋላ አክስፎርድ ዮኒቨርሲቲን፣ ፓሪስን፣ ሮምን፣እስክንድርያን ካይሮንና ኢየሩሳሌምን በመጎብኘታቸው ጉብኝቱ የአመለካከት አድማሳቸውን ይበልጥ በማስፋቱ ስለትምህርት፣ ስለምርምርና ስለዘመናዊ ሥልጣኔና ጥበብ ያደረገባቸው ግንዛቤ በዘመኑ- በሀገራችን ከነበሩት ሰዎች ልዩና ድንቅ እንዲሆኑ አብቅቷቸዋል። በዚህም ወቅት ነበር ከአለቃ ታዬ ገ/ማርያም ጋሮ ቀደም ሲል የጀመሩትን መጽሐፍ ቅዱስን ለመጀመሪያ ጊዜ ወደ አማርኛ ቋንቋ የመተርጎሙን ሥራ አለቃ ታዬ በሌላ ሥራ ምክንያት በማቋረጣቸው ብላቴን ጌታ ኅዳይ የተጀመረውን ትርጉም ጨርሰውት የመጀመሪያው የአማርኛ “መፅሐፍ ቅዱስ ሊታተም ችሏል።

፲፱፻፯ ዓ.ም. ለአዲስ አበባ ከተማ አስተዳደር ዲሬክተር ሆነው ተሾሙ። በዚህ ጊዜ በኢትዮጵያ ለከተማ አስዳደር ሥርዓት ማዘጋጃ ቤት የሚለውን ስያሜ በመጀመሪያ ያወጡለት እርሳቸው ናቸው። የከንቲባውን ጽ/ቤት በአዲስ መልክ አደራጁ። የከተማውን የበታ ካርታ የቀረጥና የግብር አሰባሰብ ለመጀመሪያ ጊዜ ለከተማው ነዋሪ የፈጠሩለት እሳቸው ናቸው። በ፲፱፻፲፬ ዓ.ም. ብላታ ተብለው በልዩ ለተቋቋመውና

የውጭ አገር ሰዎችን በሚመለከተው የዳኝነት ጉዳይ ፍርድ ቤት ዳኛ ሆነው ተሾሙ። ከ፲፱፻፲፮ ዓ.ም እስከ ፲፱፻፲፱ ዓ.ም. የመንግሥት አማካሪ ሆኑ። በዚያንም ጊዜ ከኢትዮጵያ መንግሥት አልጋ ወራሽና ባለሙሉ ሥልጣን እንደራሴ ከልዑል ራስ ተፈሪ መኩንን ጋር ሆነው አውሮፓን ገገብኙ በ፲፱፻፲፱ ዓም ብላቴን ጌታ ተብለው እስከ ሚያዝያ ፲፪ ቀን ፲፱፻፳፪ የውጭ ጉዳይ ሚኒስቴር ዲሬክተር ሆኑ ከ፲፱፻፳፪ ዓ.ም እስከ ዐረፉበት መስከረም ፪ቀን ፲፱፻፴፩ዓም. ድረስ የውጭ ጉዳይ ሚኒስትር በመሆን አገልግለዋል። ስለመንግሥት ሥራም በየጊዜው ወደአውሮፓና አሜሪካ አገሮች እየተላኩ በመሄድ የተላኩባቸውን ጉዳዮች በጥሩ አከናውነዋል። ከውጭ አገር ጉብኝታቸው የመጨረሻውና እጅግ ደማቅና ውጤታማ የሆነው የጃፓን ጉብኝታቸው ነበር። በዚህም ላይ በተጨማሪ አዲስ ለተቋቋመው የኢትዮጵያ ቀይመስቀል ማኅበር የመጀመሪያው ሊቀመንበር ሆነው የኢጣሊያ ፋሺስቶች ወረራ ከመጀመሩ በፊት በጥድፊያ ብዙ ዝግጅት እንዲደረግና በየጦር ግምባሩ ሁሉ የቀይ መስቀል እንዲሰማራ ብዙ ደከመውበታል።

ይህ ሁሉ ከባድ ሥራና ኃላፊነት እንዲሁም የጉዞና የጉብኝት አድካሚ እና ተደራራቢ ጫኖ ቢኖርባቸውም ከቡር ብላቴን ጌታ ኅዳይ ወልደሥላሴ ባገኙት ጥቂት ትርፍ ጊዜ ሌሎች የውጭ አገር መጻሕፍትን በማንበብና ይበልጡኑም ደግሞ ልዩ ልዩ መጻሕፍትን እራሳቸው በማዘጋጀት ለኢትዮጵያ ሕዝብ እንዲዳረስ አድርገዋል። ዕውቀት እንዲስፋፋም ብዙ ጥረዋል ከሁሉም በላይ ግምባር ቀደም የዕውቀት ዐርበኛ ናቸው በመሆናቸውም ከሃያአንድ ያላነሱ ልዩልዩ መጻሕፍትን ደርሰዋል። ይህ “ኢትዮጵያ ታሪክ ከንግሥተ ሳባ እስከ ታላቁ የአድዋ ድል” የተባለው የመጨረሻው ድርሰታቸው ነው። የደራሲውን የአጻጻፍ ስልት በጥሞና እና በትኩረት ለሚመረምር አንባቢ በዐረፍተ ነገሮቹ አጫጭርነት፣ በቃላቱ ሁኔታን ገላጭነት፣ ለኹነቱ ምክንያትና ማስረጃን በማቅረብ ረገድ የአንባቢን ስሜት በታሪኩ ማርኮ እየሳበ የሚወስድ እንጂ ለአዕምሮ የቸከና አሰልቺ ያለመሆኑን በተጨማሪ ወደዚያውም ስለሚገልጥለት ወደሚቀጥለው ታሪክ እንዲያልፍ ይገፋፋዋል እንጂ አይገታውም።

የደራሲው ሥራዎች

1. ከንግሥተ ሳባ እስከ ታላቁ ዐድዋ ዘመቻ (ታሪክ)
2. ኢትዮጵያና መተማ (ታሪክ)
3. ዳግማዊ ቴዎድሮስ (ታሪክ)
4. ደስታና ክብር (ታሪክ)
5. የሕይወት ታሪክ (ትምህርት)
6. ዋዜማ (ታሪክ)

- 7. ማኅደረ ብርሃን ሀገረ ጁፓን (ታሪክ)
- 8. በዕድሜ መሰንበት ሁሉን ለማየት (ታሪክ)
- 9. መጽሐፈ ቅኔ (ግጥምና ቅኔ)
- 10. ወዳጅ ልቤ (ልብወለድ)
- 11. የልብ ሐሳብ (ልብወለድ)
- 12. ዐዲስ አለም (ልብወለድ)
- 13. ጎሐ ጽባሕ (መልክ፣ ገድልና ነገረ መለኮት)
- 14. ጥሩ ምንጭ (መልክ፣ ገድልና ነገረ መለኮት)
- 15. ስኳርና ወተት (ተረቶችና ቀልዶች)
- 16. ለልጅ ምክር ላባት መታሰቢያ (ትምህርት)

NIGUSS
DIGITAL LIBRARY